

Легендарний місячний скульптор

Том 2

Нам Хісон

Переклад: Silver Raven

Опис

Людина, покинута світом, людина, що поклоняється грошам, людина, відома як легендарний Бог Війни у дуже популярній MMORPG «Континент Магії». З досягненням повноліття він вирішує попрощатися з грою, але спроба заробити щось за вкладений час і зусилля має такий наслідок, якого ніхто не міг уявити.

Завдяки ряду випадковостей його легендарний персонаж продається за 3 мільярди вон, приносячи йому велику радість, що змінилась глибоким відчаєм, бо він змушений віддати майже все жадібним лихварям. Відкривши можливість заробляти гроші завдяки іграм, головний герой піднімається з прірви з новим наміром і йде прямо до нової епохи під керівництвом першої в історії MMORPG у віртуальній реальності «Королівська Дорога».

Це легенда про Лі Хьона, про шлях до вершини, з серцем, що любить тільки рідних, з безмежним прагненням до грошей, про його винятковий розум, треноване тіло і вмінням наполегливої праці, що завжди підтримувало головного героя на плаву.

Переклад з англійської. Тобто переклад з перекладу, деякі сенси й особливості будуть втрачені.

Розділ 1. Земля міфу

Ґанділва, староста села Баран, опинився перед дилемою. Село – це дім для п'яти сотень родин. Баран було мирним селом у південній провінції королівства Розенхайм. Але в нього вторглися ящіро-люди. Селяни розбіглися, а деяких жінок взяли в полон.

– Я хотів би почути звідки походить це насіння, – сказав Від.

Безбарвні очі Ґанділви засвітилися променем надії.

– Чи ви допоможете нам, якщо я розкажу те, що знаю, пане?

– Будь ласка, не ображайте мене, сер. Незалежно від того, розкажете ви чи ні, я допоможу вашим людям. Коли невинних людей захопили у полон злі почвари, як ближній може залишатися спокійним та піти власним шляхом?

– О! – на Ґанділву наринув прилив хвилювання.

Поки всі інші відкидали його прохання про допомогу, тут був добрий самарянин, який запропонував свій меч для порятунку.

– Сер Даріус відхилив моє прохання... бо все, що я міг запропонувати, ось це насіння, – мовив Ґанділва.

Упевнений, що Даріус цього не почує, Від обережно сказав:

– Хто зважає цінність доброго вчинку? Це дуже безвідповідально.

– У світі ще залишилися добрі люди.

Очі Віда мимохідь поглянули на стиснутий кулак Ґанділви.

– До речі, що це за насіння?

– О, це. Мені не відомо, що з нього проростає.

– Невже ви навіть не знаєте звідки воно з'явилося?

– Насіння передавалося у моїй родині з покоління в покоління. Мої предки казали ревно його охороняти, тому що воно безцінне. Я пообіцяв оддати насіння хорошому воїну в обмін на послугу.

Все зійшлося так, ніби дві частини головоломки з'єдналися між собою в тумані. Але досі залишався ризик у п'ятдесят відсотків.

Це було насіння, що вкаже Віду дорогу до Небесного міста, чи просто насіння якоїсь безіменної рослини? Серед незліченних професій є садівники і фермери. Нічого дивного, їх дуже мало, щоб надібати когось одразу.

– Ви врятуєте моїх людей, пане?

Дінь.

[Біда села Баран

Баран було мирним селом, сповненим життя, аж поки східний кордон не спустошили жахливі монстри. Коли ящіро-люди напали на село, у старости Ґанділви не вистачало часу,

щоб врятувати всіх. Він утік, забравши лише юних. Дорослі вирішили залишитися, щоб виграти час.

Лихі ящіро-люди схопили людей, які чинили опір, і замість того, щоб відрубати їм голови, поневолили в опорному пункті в Західній долині.

Врятуйте батьків цих дітей. З плином часу ящіро-люди не вагаючись вбиватимуть селян одного за іншим.

Рівень складності: D

Нагорода: Безіменне насіння

Кількість бранців: 55]

Завдання з рівнем складності D. Воно рівнозначне квесту «Каральний загін».

Від мав завдання з рівнем складності A, що слідувало волі Захаба, проте воно далеко за межами його можливостей. Однак, на превеликий жаль, квест зайняв місце у вікні завдань.

Це завдання складніше за все, що Від коли-небудь робив. Але він знову і знову читав опис квесту, пропускаючи частину про рівень складності; батьки в біді. Спогади Віда про батьків закінчуються у вісім років. Бо відтоді він міг пригадати лише найтемніші часи свого життя, коли лихварі переслідували його.

«Це єдиний спадок, який мені залишили».

Проте Від сумував за батьком і матір'ю. Якби це було можливо, він би заплатив будь-яку ціну, щоб повернути їх до життя.

Оскільки потенційний рятівник глибоко замислився, Ґанділва захвилювався і запитав:

– Гадаю, ви незадоволені винагородою?

– ...

– Як тільки моє село відновиться, ми з часом відплатимо вам за допомогу.

– Ні, все добре. Це більше, ніж я міг би попросити. Я закінчу це завдання так швидко, як зможу.

[Ви прийняли квест.]

– Дякую, пане. Ящіро-люди вирушили до долини в горах на захід од мого села. Я чекатиму вас з добрими новинами.

Коли Ґанділва пішов, до Віда наблизились товариші по команді.

– Віде, що це було?

– Ти взяв цей квест?

Пейл і Сурка дивилися на Віда з недовірою. Він щойно прийняв нове завдання, за яке їх нагородять простим насінням.

– Жодних запитань. Доганяйте старосту і приймайте квест, який я щойно отримав.

Від був фактичним лідером команди.

Його товариші по команді припустили, що для такої наполегливості має бути якась причина, тому пішли до Ґанділви і попросили квест, який староста охоче дав.

– Я з Відом.

– Я також хочу запропонувати вам мій лук для порятунку селян.

[Ваша команда прийняла квест.]

Решта групи Віда взяла завдання, але їм було цікаво в чому ж суть.

Пейл хитнув головою.

– Я не можу зрозуміти, чому ти відмовився від квесту карального загону і замість нього взяв це завдання після того, як ми пройшли весь шлях сюди.

– Це може надати неймовірну можливість, якщо я не помиляюся. Хай там як, правий я чи ні, це все одно краще, ніж битися з ящіро-людьми разом з іншим військом.

– Що ти хочеш цим сказати?

– Припустимо, ми разом з каральним загonom боротимемося з ящіро-людьми. При наших рівнях ми не отримаємо багато досвіду і слави.

Команда погодилась з Відом. Їхні рівні нижчі, ніж у Даріуса та його поплічників. Вони більше зацікавленні у пошуках та вирішенні місій, що з'являться після того, як війська виженуть звідси ящіро-людей, тому масштабна битва для них мала невелике значення. Затиснута між двома сотнями гравців з вищими рівнями, команда Віда, у кращому випадку, буде здебільшого перешкодою.

– Гадаю, нам ліпше зайнятись цим квестом. – Сказав Від.

– Але рівень складності – D... Тобі не здається, що це занадто складно для нас п'яти? – спитала Сурка.

– Не переймайтесь. У мене є план, – сказав Від.

– Добре, Віде. Ми з тобою, – мовив Пейл.

Від вирішив прийняти квест Ґанділви і разом зі своєю командою покинув лави армії користувачів. Незабаром, до дезертирів підійшли двоє чоловіків.

Це були Бекер і Дейл, десятники армії Розенхайма.

– Командире! Куди ви йдете? – спитав Дейл.

– Ми підберемося ближче, щоб знищити ящіро-людей, – сказав Від. Він доленосно додав: – Ми з моїми товаришами по команді вирушаємо, щоб звільнити селян, батьків і матерів безпритульних дітей, з опорного пункту ящіро-людей.

– Досить складна місія!

Бекер був вражений словами Віда. Дейл виглядав недовірливим.

– Чи зможете ви, тільки в п'ятьох, проникнути углиб їхнього опорного пункту?

Дейл зміряв поглядом групу Віда. Він дійшов висновку, що вони виглядають слабшими за нього. Десятник розправив плечі та запропонував свої послуги.

– Командире, ми хочемо підтримати вас у цій місії, – сказав Дейл.

– Так, сер. Наш командир дозволить нам приєднатися до вас, коли почує про ваш героїчний вчинок, – мовив Бекер.

Дружба, яку з ними вибудував Від, знову спрацювала.

Є деякі неправомірні події, що, безумовно, відкидаються солдатами, незалежно від їхньої лояльності, наприклад, підступний заколот або масове вбивство невинних селян. Харизма і добрі стосунки не можуть мотивувати їх, якщо це не підкріплене славою лідера чи справедливою причиною.

В очах десятників вчинок Віда, що добровільно зголосився врятувати селян, розцінювався як героїчний. А оскільки ця місія пов'язана з початковим завданням карального загону, вони відчували, що мають повне право допомогти йому.

Після моменту тиші, Від сказав:

– Я дуже радий почути це від вас, але я не можу прийняти вашу допомогу. Наразі вас відправляють повернути село Баран під командуванням сера Даріуса, чи не так?

– Але...

– Що менше людей у цьому завданні, то краще! Я прошу вас зробити все можливе у вашій місії. А якщо ми успішно повернемо батьків і виявимо, що сім'ям більше немає де жити?

– Слухаємося, командире.

Це переконало Бекера і Дейла, тож вони поступилися.

Двісті піхотинців з армії Розенхайма полегшили б звільнення полонених з опорного пункту ящіро-людей, особливо тому, що всі десятники раніше були під командування Віда.

Завдання було би менш обтяжливим, якби він прийняв їхню допомогу. Його сильна харизма могла перетворити солдат на грізну силу.

Недоліком було те, що Даріус це помітить.

Від з командою можуть покинути війська з трьох сотень гравців і двох сотень солдатів непоміченими, але зникнення великої кількості солдат точно привернуло б увагу Даріуса і це змусило б його з'ясувати причину.

Від з товаришами по команді попрямували до гір на захід від села Баран, їх описував Ганділва.

Західні гори виглядали похмурими.

Вологий туман піднімався від водоспадів у долині, утворюючи найкращі умови для ящіро-людей.

– Можу сказати, що їх територія простягається сюди.

Рейнджер Пейл поліпшив зір і навички спостереження, щоб оптимізувати достоїнства свого класу. Вони обов'язкові для рейнджерів, які перехоплювали ворогів на відстані та аналізували різноманітні ландшафти.

Він зосередився на пасивних навичках рейнджера, таких як Чисельні постріли та Проникнення. Це був найпопулярніший шлях до другої трансформації класу рейнджера.

Тим часом Від, клас якого – скульптор, потіснив інших у володінні мечем, завдяки скульптурному мистецтву та гравірувальному ножу Захаба.

– Так, гадаю, ящіро-люди перетнули східний кордон і отаборилися тут, – погодився Від, вивчаючи місцевість. Долина виявилася ширшою, ніж можна було подумати.

Вони ступали з острахом того, що почвари можуть підкинути їм сюрприз і вискочити з лісу поряд.

Нарешті вони помітили воїнів ящіро-людей. Монстри нагадували гігантських ящірок на двох ногах зі слизькою зеленуватою шкірою. Не нижче шістдесятого рівня.

– Фу, бридота, – зауважила Ромуна.

Від не міг з нею не погодитися. Загалом монстри були відразливими і потворними.

Та все ж вони його майже не лякали.

«Я просто використаю той самий трюк, що і з гоблінами», – сказав він собі.

Рівень ящіро-людей був на десятку вищий, ніж у гоблінів, але вони мають обмеження, оскільки перебувають «у полі», бо чудовиська в лігвах або вночі були наполовину сильнішими, ніж зазвичай. Однак ці ящіро-люди не були сильнішими за гоблінів.

Від взяв важкий меч замість лука. Він був настільки зайнятий готування їжі та продажем статуеток далеко від битв, що його тіло свербіло від бажання пролити кров.

«Тепер я можу спробувати одну з технік меча».

Техніка Імперського безформного меча!

П'ять рухів, записаних у книзі навичок, були такими:

[Перша форма

Витрати мани: 300

З блиском ви вражаєте ворога трічі поспіль.

З розвитком навички кількість ударів і пошкодження зростають.]

[Друга форма

Витрати мани: 400

Ви у мить підкрадаєтесь до ворога та завдаєте йому удару зі спини.]

[Третя форма

Витрати мани: 600

Ви знищуєте зброю ворога тимчасово збільшивши силу атаки в п'ять разів.]

[Четверта форма

Витрати мани: 1000

Ви націлені на вразливу точку ворога танцювальним рухом.]

[П'ята форма

Ви в гармонії зі своїм мечем.

Сконцентруйте всю свою ману і виштовхніть її в одну мить.

Мана споживається до нуля, а якщо кількість мани нижче 2000, ваше життя також зменшиться.]

Техніка єдиного поступу була активною бойовою навичкою для ухиляння від атаки противника сімома швидкими кроками.

Від індивідуально назвав кожен форму в техніці меча.

Перша форма отримала назву Потроєння, а наступні – відповідно Укол, Прорив Сили, Танець Меча і Меч Імператора.

Завдяки таблеткам імператора кількість мани у Віда становила 940 очок. Він міг тричі використати навичку Потроєння, двічі – Укол і лише один раз – Прорив Сили.

Про рухи вище третьої форми не могло бути й мови, тому що його мани не вистачить на них. Він міг активувати п'яту форму, Меч Імператора, без мани, але це було занадто ризиковано, щоб ставити на кін своє життя заради однієї спроби.

Він назвав поступ з книги навичок Сімома Небесними Кроками. Лише це уміння споживало 100 ОМ. На щастя, воно діяло принаймні ще хвилину після активації.

«Погляньмо, що я можу робити».

Від не бився жодного разу з того часу, як вивчив техніку Імперського безформного меча.

– Серед білого дня вони не такі сильні, як може здатися, – сказав тихим голосом Від своїм товаришам по команді. – Ящіро-люди мають повну силу тільки на болотах, але вони набагато слабші в долині. Я піду першим і змахнуся з ними.

Монстри, що адаптовані до сухого клімату, такі як отруйні скорпіони та піщані черв'яки, переважно живуть у пустелі.

Знайшовши житло в болотах, ящіро-люди слабші на інших територія, як у цьому випадку.

Проте товариши Віда по команді були здивовані. Він щойно запропонував напасти на опорний пункт ящіро-людей. Вони слідували за ним саме заради цього, але розраховували на те, що Від розробить схему, яка допоможе перемогти монстрів, що переважали їх кількістю.

– По-почекай секунду. Ми справді збираємося потрапити до їхнього опорного пункту? – спитав Пейл.

– Так, чому ні? – мовив Від.

– Але це завдання має рівень складності D... – зауважив Пейл.

– Для рівня складності D там має стояти табором вісімсот ящіро-людей. Я правий? – сказав Від.

Пейл німо кивнув на його слова.

– Плюс-мінус вісімсот. Я впевнений, що їх було стільки, коли ми прийняли прохання Ґанділви. Але не варто розраховувати на Даріуса надто рано. Хоча він нам допоможе.

– Даріус нам допоможе?

Поки Пейл збентежено хитав головою, Від роздав іншим маленькі флакони.

– Що це? Хіба це не зілля? – спитала Ромуна.

– Це напій, який я приготував прямо перед тим, як ми покинула цитадель. Придбав порожні флакони в аптеці за невелику ціну. – Сказав Від.

– Чому ти його зараз роздаєш... – буркнула Сурка.

– Спочатку випий – і ти зрозумієш. – Мовив Від.

Він проковтнув напій зі свого флакону.

[Бренді Живучості

Ефекти:

+100 до ЗДОРОВ'Я

+10 до СИЛИ

+5 до СПРИТНОСТІ

Зменшує відчуття болю у випадку поранення.]

Товариша Віда по команді випили з флаконів і виглядали приголомшеними.

– Не можу повірити, що це вплив брендї... – сказала Ірен.

Сурка зовсім недавно досягнула віку, коли можна вживати алкоголь, тому вона була особливо чутливою до цього напою. Зачарована запахом брендї, дівчина випила його до останньої краплі та виявила приємну солодкість доволі магнетичною.

– Напій вариться не дуже довго, тому ефекти обмежені. Проте як результат його можна пити під час їжі – похмілля не буде. – Сказав Від.

Він, уже випивши бредні, рухався туди, де на його думку були воїни ящіро-людей.

Даріус уважав себе щасливчиком.

Якби це було не так, його не призначили б головнимув такому рідкісному квесті, як каральний загін.

Завдання «Каральний загін, спрямований до села Баран».

Це може підняти його репутацію на вищий рівень. Високий рівень слави супроводжувався багатьма перевагами і квести не є винятками.

Він міг зустрітися з видатними діячами на ключових посадах, з якими б він не зустрівся в іншому випадку, і здобувати легку перемогу в завданнях з високим ризиком і високою віддачею.

Маючи під рукою військо кількістю в п'ять сотень, Даріус уже розглядав себе як якогось армійського генерала.

Очолований ним каральний загін нарешті прибув до околиці села Баран.

Дерев'яні паркани, встановлені, щоб утримувати монстрів подалі, зруйновані, а двері в кожний будинок – зламані.

Війська розглядали місце подій з пагорбу. В селі не було видно жодного чудовиська, але люди не розслаблялися.

Даріус звернувся до одного зі своїх поплічників:

– Парросе, вирушай на розвідку.

– Ок. Залишайтеся тут і відпочивайте, поки я не повернуся.

Паррос – злодій. Зі спритністю та навичкою спостереження, що була максимально розвинута, він хутко прослизнув у село.

Годиною пізніше він повернувся і повідомив, задихаючись:

– Там сотні ящіро-людей! Вони чекають, коли ми наблизимося.

– Вони хочуть рукопашного бою.

Очі Даріуса холодно зблиснули. Очевидно, ящіро-люди, що переважають його військо по чисельності, спонукають їх до повномасштабного рукопашного бою. З іншого боку, він також цього хотів.

На даний момент, Даріус і його поплічники мають найвищі рівні серед всього війська, а тому могли зібрати найбільше вбивств і, як наслідок, отримати за це більше заслуг.

– Якщо вони цього хочуть, дамо їм це... – сказав собі Даріус. – Мої браття і сестри по зброї, зараз же звільнимо село Баран!

Війська увірвались до села. Раптом ящіро-люди, що сховалися у будинках, висипалися надвір.

Рев.

– Люди!

Ящіро-люди, які в основному були м'язистими рептиліями, тримати щит в одні руки, а в іншій стискали клинок.

Більшість гравців були шоковані.

Даріус не повідомив їм, що ящіро-люди в селі сховалися.

Знісни голову воїну ящіро-людей, він пробурчав собі під ніс:

– Мені не потрібні слабаки. Я потребую лише сильних, які будуть вірні мені. Тож навіщо ділитися досвідом і славою з цими слабаками?

Даріус навмисне використав цю нерозважливу тактику, яка має загрозу великих втрат, лише через тривогу, що його частина досвіду та слави зменшиться, якщо загальна кількість буде розділена на три сотні користувачів.

Солдати з армії Розенхайма слідували позаду. Їхнім командиром був сер Джовантес. Коли лицар зрозумів, що їх втягнули у пастку ближнього бою, бо солдат оточили ящіро-люди, що вискакували звідусюди, він крикнув:

– Стояти! Утворити кола взводами і дати відсіч!

Загоди по десять солдатів почали формувати кола – особлива бойова формація армії Розенхайма. Керували взводами десятники, такі як Бекер і Хосрам.

– Переходимо до оборонної формації.

– Приймаємо оборонну формацію.

– Так само, як і ми.

Майже всі десятники, що пройшли тренування під керівництвом Віда, прийняли одне і те ж рішення. Оборонна на першому місці!

Лише Бекер виділився:

– Давайте розберемося з ними!

Солдати Розенхайма, що сформували оборонні кола, збивали з пантелику і заманювали ящіро-людей до формувань у вигляді медових стільників.

Вони блокували ворога, що блукав у лабіринті нескінченних заплутаних ходів. В оборонних колах і поза ними, Бекер і його десяток з'являлися нізвідки та розбиралися з заблуканими ящіро-людьми.

Коли Від наблизився до воїнів ящіро-людей, вони видали свої звичайні злі крики.

– Людина!

– Дурні люди! Ви прийшли помирати!

П'ятеро воїнів ящіро-людей кинулись до нього, розмахуючи клинками.

Рівень кожного ящіро-люда був низьким, але це компенсувалося їхньою кількістю. Якби вони оточили Віда, йому б довелося стикатися з ними спереду, ззаду, зліва і справа, плюс ще один.

Проте Від був упевнений у собі.

За місяць у тренувальному залі він набрав сорок очок для сили, спритності та живучості.

Якщо почути про це, то здається, що це доволі просто зробити. Тоді буде цікаво, чому ніхто інший не робив так само. З вищими характеристиками набагато легше полювати на монстрів. Спокійно подумайте ще раз.

Це займає один місяць.

Потрібно гамселити опудало цілий місяць. Скільки людей готові так довго терпіти нудьгу та фізичні труднощі?

Якщо робити це по двадцять годин на день, то це займе до шестисот годин на місяць.

Потрібно повторювати одну і ту саму дію безперервно, коли все болить, відчуваючи ніби м'язи стискаються, навіть професійні спортсмени не заходять так далеко.

Професійні спортсмени загалом витрачають не більше п'яти годин на день, зосереджуючись на заняттях спортом.

Те, крізь що пройшов Від, це сто двадцять днів занять, що можна прирівняти до зайнятості спортсмена середнього рівня.

Якщо поглянути з іншого боку, це еквівалентно щоденним заняттям протягом години у фітнес-клубі протягом двох років, не пропустивши жодного дня.

Хто пожертвує так багато, щоб отримати сорок очок для трьох-чотирьох характеристик?

Те, що Від закінчив це місяць, показує наскільки він був наполегливим.

Також у нього була ще невипробувана техніка меча. Він радше радів ящіро-людям.

Від і Сурка були на першій лінії, щоб протистояти ящіро-людям, які прямували до них. Враховуючи, що в їхній групі не було воїна чи лицаря, їм обом довелося брати на себе керівну роль у ближньому бою.

– Е, ну, Віде, – сказала Сурка.

– Так? – запитав Від.

– Якщо я помру, будь ласка, подбай про себе.

Сурка виглядала песимістично, побачивши п'ять ящіро-людей.

– Не хвилюйся, Сурко. Якщо хтось з нас помре, то я буду першим. Я спрямую їх гнів на себе, як і раніше, – упевнено сказав Від.

– Віде, ти ж скульптор. О, до речі, який у тебе рівень? – запитала Сурка.

– Шістдесят восьмий.

Від швидко кинувся у дірку між ящіро-людьми.

– Стережись! – вигукнула Сурка.

Його раптовий вчинок збив товаришів по команді з пантелику, але він був спокійним.

– Сім Небесних Кроків! – крикнув Від.

Він упевнено активував названу техніку поступу, навички, щоб ухилятися від ворожих атак сімома ексцентричними і непередбачуваними кроками. Кинувшись уперед, Від раптово зник прямо перед ящіро-людом, а наступної секунди з'явився праворуч од нього.

– Перша форма – Потроєння! – вигукнув він.

Від запаморочливо поворухнувся і змахнув мечем. Три силуети одночасно завдали удари в нижню, середню і верхню частини тіла ящіро-люда.

Штрик.

Ящіро-люди сильніші за гоблінів. Їхні тіла відрізнялися гнучкістю плазунів і великою швидкістю. Сила їхньої атаки не була приголомшливою, але вони мали моторошну

зеленувату шкіру. Товста шкіра мала неймовірний захист сама по собі, а ще ящіро-люди носили вкрадені обладунки, які забрали в інших рас, що ускладнювало боротьбу з цими монстрами.

Стогін.

Отримавши пошкодження від навички Віда, ящіро-люд голосно закричав од болю. Він втратив 80% свого здоров'я, кількість очок опустилась майже до смертельного рівня.

Витрати мани на Сильний Постріл, фірмову рейнджерську навичку Пейла, склала двадцять п'ять очок. Порівняно з цим, уміння Віда були викачуванням мани. Оскільки одна атака потягнула на триста очок мани, вона завдала критичної шкоди.

Сурка, яка була поряд з Відом, дивилася, як розгортається вся сцена. Вона пройшла з ним низку битв. Оскільки він убив вовка і самовіддано врятував товаришів по команді, то Від був лідером їхньої групи. Наступного разу, коли вони знову зустрілися, хлопець сказав, що став скульптором і почав готувати.

Вся ситуація була досить незрозумілою і, здається, його бойові здібності не зникли.

«Не знаю, що це за навичка, але, у будь-якому разі, вона приголомшлива». – Подумала Сурка. Їй здавалося, що три мечі проштрикнули ящіро-люда майже одночасно, коли Від використав «Потроєння».

«Я не можу йому програти!»

Сурка вдарила кулаком ящіро-люда, якого атакував Від. Вона хотіла, щоб один із монстрів помер прямо зараз.

Ящіро-люд упав, приголомшений «Потроєнням», тому йому не вдалося уникнути її удару.

– Йон-хан-квон!

Оскільки ворог мав більший рівень, ніж Сурка, вона спочатку використала свою найкращу навичку.

Стиснувши кулаки, вона завдала п'ять ударів підряд. Це була базова – і в той же час найпопулярніша – бойова навичка монаха. Її ранг експерта у навичці «Численні Кулаки» уже досягнув 65%.

Пум-пам-пум-пам-пам!

Ящіро-люд, отримавши удари в груди і в сонячне сплетіння, перетворився на сірий спалах.

– Якого?

Сурка на деякий час скам'яніла, хоча була посеред запеклої битви.

«Він був у приголомшеному стані. Але чому так швидко помер?»

У приголомшеному стані монстр не може рухатися, і пошкодження подвоюється, коли чудовисько отримує удар. Тим не менше Сурка почувалася збентеженою, тому що ящіро-люд шістдесятого рівня легко загинув од її ударів.

Інші ящіро-люди не стояли осторонь. Коли на їхнього товариша напали, вони розлючено заревіли. Чотири клинки були спрямовані на Віда майже одночасно, відсікаючи всі можливі

варіанти ухилення. Його тіло гойдалося, як очерет під вітром. Три леза ледве зачепили шкіру на його голові, нозі та плечі. Останнє, від якого він не зміг ухилитися, порізало йому бік, але шкода зменшилася втричі.

[Ви втратили 350 очок здоров'я. (-350 ЗДОРОВ'Я)]

Одним із обмежень класу скульптор є те, що вони не можуть носити важкі залізні обладунки. Захисне спорядження виготовлена не з металів, як правило, має низький захист, якщо воно не виготовлене зі спеціальних матеріалів або не має постійного зачарування.

Хоча Від носив звичайну шкіряну куртку, яку купив на розпродажі у магазині секонд-хенду, один-єдиний удар міг би бути смертельним.

– Техніка Гравірувального ножа!

Меч Віда огорнутий напівпрозорим спалахом, знову полетів до одного з ящіро-людів. Цього разу він був націлений в шию.

Штрик.

Це була ще одна з особливих навичок Віда, що була спрямована на життєво важливу точку в ідеальну мить!

[Критичний удар!]

Техніка Гравірувального ножа, ігноруючи захист противника, завдала великої шкоди ящіро-люду. Єдиним недоліком цієї навички було те, що вона споживала величезну кількість мани. Якби не це, він би використовував її щоразу.

Разом з цим прилетіло заклинання Ромуни.

– Вогняний удар!

Полум'яний стовп розділювався на чотири вогняні кулі, які вдарили ящіро-людів. Побічним ефектом заклинання було тимчасове відштовхування ворога – технічно кажучи «сильний поштовх» – це дало лідерам атаки дорогоцінну перерву, щоб перевести подих.

– Вогняна стріла! – Пейл стримав ящіро-людей стрілами. Вони містили смертельну для монстрів стихію вогню.

– Рука зцілення!

Ірен швидко відновила знижену кількість здоров'я Віда. Потім вона використала заклинання Святе Благословення.

– Заступництво Фреї для Віда. Захист від Святого Духа. Зміцніть Віда проти зли сил. Благословення!

Святі благословення додають силу і захист. Існує незлічена кількість заклинань призначених для посилення різних атрибутів. Шаман вуду прискорює і тимчасово збільшує силу та спритність. Аура святого лицаря, що впливає на всю групу, теж вважається ефективною. Але це, зрештою, благословення жриці, що переважає всіх у сфері баффів.

Якщо довгий час битися під впливом благословення жриці, то можна відчувати себе майже безсилим без них.

Після того, як Ірен закінчила те, що визначали її обов'язки від самого початку, вона різко кинула хлопцю:

– Віде, цього разу ти відійшов надто далеко.

Він вибачливо кивнув. По правді кажучи, Від навмисно бився з ящіро-людьми без підтримки жриці, щоб випробувати їхні сили. Ба більше, йому кортіло з'ясувати скільки ж шкоди може завдати техніка Імперського безформного меча.

Результат перевершив його очікування.

Кожна з його бойових навичок вимагала неймовірної кількості мани. Він не міг дозволити собі довгої битви, тому що вони споживали більше мани, ніж у нього є. Але ці вміння найбільш домінуючі в невеликій битві. В будь-якому разі вони створювали йому найпотужніші атаки, доки мана не вичерпається.

Коли кількість мани, яку можливо використати, збільшиться разом з підвищенням рівнів, а споживання мани для навичок пов'язаних з мечем зменшиться завдяки вищому рангу у володінні мечем та навичці ремесло, техніка Імперського безформного меча засяяли би на повну.

Однак в очах товаришів по команді він виглядав нерозсудливим.

Вони не знали, що його рівень шістдесят восьмий, і мали упередження щодо класу скульптора, думаючи, що Від слабший за своїх противників.

Захист скульптора, безперечно, жалюгідний. За винятком класів заклинателів, клас скульптора був одним із найуразливіших.

Натомість Від мав техніку Гравірувального ножа, і з моменту переходу до свого класу ефект од скульптурного мистецтва злився з неперевершеною силою атаки.

Тендітний скульптор.

Хоча майбутнє невідоме, на цей момент Від наносив більше пошкоджень, ніж сильний мечник. Він усміхнувся баффам од Ірен, бо сила зросла на двадцять відсотків, здалося, це немов огорнуло його комфортом.

[Ви втратили 230 очок здоров'я (-230 ЗДОРОВ'Я)]

Від дозволив одному з ящіро-людів ударити його знову. Він отримав менше шкоди через святий захист Ірен. Це показало, що вона підвищила свій ранг у цій сфері.

Ось чим йому подобалась гра у групі. Священників і жриць усюди поважають та цінують за їхні особливі вміння. Незалежно від рівня рангу їхніх навичок будь-яка команда охоче запрошує їх. Ірен, яка старанно відточувала навички, щоб подолати свій низький рівень, була найнеобхіднішою перевагою під час полювання на монстрів.

Навичка Перев'язка, яку Від вивчив, працюючи між битвами, і поряд не стояла з Рукою зцілення жриці.

Проте, дорікнувши йому, Ірен трохи посміхнулася:

– Але це ж ти, Віде, атакуєш мобів у перших рядах.

Він ніколи не повертався спиною до монстрів, що хотіли його спіймати – адже це такий прекрасний досвід! За винятком чудовиськ, з якими складно розібратися на нинішньому рівні, Від насолоджувався тим, що стрибав у скупчення монстрів і влаштовував криваву баню.

Рухаючи руками і ногами, як скажений, він відчував вітер свободи. Отримував досвід, піднімав рівні, підбирав предмети і вдосконалював навички. Кожен крок приносив радість, а мета коштувала кожної краплі поту і крові.

Що раніше в Континенті Магії так і тепер, Від був першою людиною, що вступала в бій, як тільки бачила монстрів.

– Потроєння! Укол!

Як тільки його мана відновилася, Від активував бойові навички. Це його пріоритет, щоб підвищити розуміння вмінь.

У будь-якому разі спожита мана відновлювалася.

[Ви не змогли активувати навичку!]

Оскільки ранг у багатьох бойових навичках був практично близький до нуля, Від часто не міг активувати їх. Коли техніка меча не спрацювала, він на кілька секунд нерухомо завмер.

Від розраховував на своїх товаришів по команді, а тому наполегливо випробовував бойові навички. Відчував спокій, знаючи, що за його спиною завжди хтось є.

Неприступні атаки в мить позбавили ящіро-людей переваг.

– ...

Коли бій закінчився, товариші по команді приголомшено дивилися на Віда. У них була сильна напруга від думки про протистояння з п'ятіркою ящіро-людей, але вона зникла ще до того, як Сурка чи Пейл вступили в поєдинок з чимось серйозним.

– Віде, ця навичка...

– Це як чіт-код.

Майже одночасно невдоволено сказали Пейл і Сурка.

– Ем, ну... – мовив Від.

– Ти такий сильний. Гадаю, ми тобі вже не потрібні. – Зітхнула Ромуна.

– Це не так. – Від похитав головою. – Ця навичка забрала в мене щонайменше триста очок мани. І це найслабший рух. Тож я не можу використати її більше трьох разів поспіль.

– Справді?

Від почекав, поки шок трохи ослабне.

– У мене всього двісті тридцять очок мани. Це означає, що я не можу спробувати цю навичку навіть один раз. Тож, Віде, скажи нам скільки у тебе мани, що ти можеш використати її тричі? – недовіжливо запитав Пейл.

– Трохи більше дев'яти сотень, – відповів Від.

– О Боже.

Пейл виглядав шокованим.

Магиня Ромуна і жриця Ірен мали близько п'ятсот очок мани. Така кількість мани була набагато вище, ніж мала би бути при їхніх рівнях, але від неймовірної кількості мани, яку мав Від, у них відпали щелепи.

Він коротко розповів їм про те, що з ним сталося. Квест про перехід до класу Легендарний місячний скульптор був поза межами уяви. У загальному гравець вибирає собі клас на п'ятому рівні, а тут знайшлася людина, що перейшла до класу скульптора, ігноруючи всі попередні уявлення, на шістдесят восьмому та ще й після того, як пройшла численні випробування.

Пейл зітхнув:

– Ти не просто скульптор, а скульптор місячного світла. Прихований клас. Я не знав, що ти той знаменитий міський скульптор.

– Знаменитий? – запитав Від.

– Ми чули, що якийсь хлопець робив статуї та продавав їх у центрі міста. Нам хотілося купити кілька, але в нас було мало грошей, – сказала Ірен.

Вона поглянула на Віда з жадобою. Одразу зрозуміло, що жриця від нього хотіла.

– Я не намагався приховати від вас це, та все одно зроблю по статуї для кожного пізніше.

– Спасибі, Віде!

– Те ж саме.

– Я теж би хотів отримати одну, якщо ти не проти, – сказав Пейл.

Від пообіцяв зробити статуетку кожному товаришеві по команді.

– Тепер ми достатньо відпочили. Ходімо розберемося з кількома дупами. У цього завдання є обмеження по часу, тож ліпше розібратися з цим, поки не стало пізно.

– Так.

Від продовжував керувати своїми товаришами, ведучи їх крізь ряди ящіро-людів. У більшості випадків, він завдав противникам критичних пошкоджень, а Пейл і Сурка розбиралися з тими, кого скульптор залишив після себе, швидко прикінчивши їх.

Ромуна відповідала за знищення одного-двох ящіро-людів на відстані, якщо чудовиськ було більше тої кількості, з якою вони б могли впоратися.

З рештою розбиралися Від і Сурка, поки інші товариші по команді відпочивали, щоб відновити трохи мани.

Їхня бойова тактика добре відпрацьована.

Багато лисиць, вовків і ведмедів загинуло, залишаючи після себе хутро і м'ясо, а тепер жертвами стали ящіро-люди, які нічого не підозрювали.

Темп був набагато швидшим, ніж коли Від полював сам, і, на відміну квесту по очищенню лігва Літварт із солдатами Розенхайма, він з товаришами був синхронізований у командній системі, що означало – отримані очки досвіду збиралися і справедливо розподілялися між ними.

Йому зараз не треба намагатися завдати останнього удару по вмираючому ворогу. Якби він просто стояв, то отримав би невелику частину досвіду за мінімум старань, але це не був би Від.

– Ого! Ці рептилії багатші, ніж виглядають, чи не так? – вигукнула Сурка, побачивши предмети, що випали з убитого ящіро-люда.

До здобичі входила сталева рукавиця і нагрудник. Крім того вони отримали кільце.

[Кільце мани

Спорядження: Збільшує максимальну кількість мани (+3% МАНИ)]

Це було вперше, коли команда побачила такий аксесуар, як кільце.

– Хто його візьме?

Після слів Сурки всі презирнулися, але кільце мани опинилося у володінні Ірен, оскільки вони погодилися, що битви будуть безпечнішими, якщо жриця матиме більше мани для підтримки інших.

Правило розподілу здобичі в команді полягало в тому, що той, хто взяв предмет, зберігав його. Рідкісні предмети часто міняли власників відповідно до загальної волі, але різноманітні речі, які можна продати в продуктовий магазин, залишалися в грі. Це правило здавалося доволі нерозумним, але вони визнали його прийнятним з огляду на характер їхньої групи.

Як тільки вони вступили в бій, то пройдуть шлях до кінця.

Оскільки команда вирішила проникнути до опорного пункту ящіро-людей, битва не буде завершена, доки не буде вбитий останній ящіро-люд.

Якби вони обрали когось, хто б відповідав за зберігання речей, то кількість предметів швидко перевищила б обмеження ваги, яку міг переносити один гравець. Ось чому в команді будь-хто збирав предмети, зважаючи на обмеження ваги.

Від і Сурка, які активно брали участь у битвах, зазвичай підбирали речі в останню чергу, усвідомлюючи, що якщо вони візьмуть зайві предмети, то битва може закінчитися навіть не розпочавшись.

Розділ 2. Статуя богині Фреї

Коли Від з товаришами по команді наближався до опорного пункту ящіро-людей кількість монстрів, що зустрічалась їм по дорозі, стрімко зростала.

– Ми вже знищили більше сорока ящіро-людей...

– Ми досі на краю їхньої території. Як думаєте, скільки їх буде далі?

Ірен і Ромуна говорили по черзі. Від же всміхнувся.

– Слухайте, ви ж знаєте, що ящіро-люди це монстри, які живуть у групах, чи не так?

– Так, Від. Вони збиваються у групи навіть більше, ніж орки, – сказала Ірен.

– Правильно. Вони також ревно охороняють свою територію. А якщо хтось вступить на неї?

– спитав Від.

– Вони будуть битися без жодного сумніву! – сказала Сурка.

– Саме так. Це те, що зробило ящіро-людей моторошними для гравців.

– Хіба це не означає, що зараз у нас проблеми?

Від і його команда йшли долиною. Вони часто відпочивали, щоб відновити ману і не витратити енергію. Зараз він пояснив дещо.

– Я б сказав, що ми були б у небезпеці за звичайних обставин, але зараз ми можемо розраховувати на Даріуса.

Через ці слова товариші по команді усвідомили звідки взялася його впевненість.

– Що ти маєш на ува — о, я зрозуміла! – сказала Сурка.

– Даріус справді нам допомагає! – вигукнула Ромуна.

Опорний пункт ящіро-людей. Зараз вони мають запекло боротися з каральним загоном, який вторгся на їхню територію. Іншими словами базовий табір був майже пустий, його охоронятиме лише жменька воїнів ящіро-людей. Від припустив, що скарби, награвовані монстрами по сусіднім селам, складені в опорному пункті. Він попрямував у західну долину, щоб виконати квест Ганділви, але справжня мета була прихована.

– З цього моменту ми зіткнемося зі складнішими ворогами. Як щодо того, щоб заманювати їх тепер? – запитав Від.

– Зрозуміла! – сказала Сурка.

– Ми маємо бути обережними. Не можна допустити, щоб на нас одночасно накинулось багато ящіро-людей, – мовив Від.

Сурка чудова працювала, заманюючи ящіро-людей одного за іншим. Її видатна спритність допомагала приводити ворогів окремо одне від одного.

– Ну ж бо, ходіть сюди, огидні рептилії!

– Круру!

– Людино, ми вб'ємо тебе! – розлючені ящіро-люди гналися за Суркою. Від і Пейл швидко поклали стріли на тятіву луків, націлились на монстрів і вистрілили в них. Жух. Поки Від випускав одну стрілу, Пейл стріляв численними пострілами так швидко, що його руки були майже невидимими.

Їх рівень у навичці стрільби з лука мав чималу різницю, не кажучи вже про наслідки інших умінь лучника. Стрільба з лука Віда вийшла за межі загального рівня, бо він стріляв у гоблінів, та все одно не міг конкурувати з Пейлом, чії руки ніколи не відпускали лук. Лучник випускав наступну стрілу ще до того, як попередня влучала в ціль.

З п'ятого рівня, коли він перейшов до класу рейнджер, Пейл вдосконалював навички Ланцюговий постріл і Проникнення, що зробило його стріли набагато потужнішими. Від стріляв у ящіро-людей доки вони не наближались надто близько. Пошкодження були низькими, тим не менше його ранг у стрільби з лука зростав.

Ні, справа в тому, що темперамент не дозволяв Віду сидіти склавши руки і чекати ворога. Чому він мав чекати, коли досвід, тобто, противник підійде? Від любить битися, ніколи не втомлювався од цього. Тепер його не зупинити.

– Яц-яц-яц! – з його вуст зірвався черговий бойовий клич.

Ірен і Ромуна захихотіли. Колись вони говорили про це Віду, якому довелося зізнатися, що він не може втриматися. Для нього це тріумфальний вигук, який лунає лише у випадках надзвичайної схвильованості.

На щастя, ще не було моментів, коли монстри чули бойовий клич і кидались на його команду, хоча він постійно почувався ніяково від цієї мимовільної звички, коли бився пліч-о-пліч з іншими гравцями.

Ірен подумала, що Від завжди стриманий, але іноді виходить з-під контролю і стає несерйозним.

Вони зіткнулись із шістьома ящіро-людьми у сміховинній битві.

Як тільки почався бій, двоє монстрів загинуло від меча Віда, а ще четверо залишилось. Він не чіпав їх, бо в іншому випадку Ромуні, Пейлу та Сурці не дали б досвід. А ще його мана вичерпається, у той час як у Ірен її буде вдосталь, що змусить групу зробити перерву, аби Від відновив ману. Таким чином вони втратять дорогоцінний час потрібний на виконання завдання.

Двоє ящіро-людей слідували за Суркою, але двоє інших розгнівано кинулись на Віда, щоб помститися за загиблих товаришів. Його меч потребував ремонту, міцність опустилася до десяти одиниць. Враховуючи, що потужна техніка меча робить навантаження на зброю ще більшим, знижуючи міцність, то він добряче попрацював.

– Сховати залізний меч.

Від повернув зброю до інвентарю і стиснув кулаки. Особливе вміння Сурки!

– Йон-хан-квон!

Кулаки Віда невпинно врзалися у ворога. Він назвав навичку, але це не означало, що вона справді активована. По-перше, Від її не вивчав, що вже казати про те, щоб нею користуватися. Натомість він імітував те, як Сурка била кулаками, наскільки це розумів, і лупцював ящіро-людей.

Жадаючи відгамселити монстрів власними руками, Від рік вивчав бойові мистецтва, все заради цього моменту. Що й казати, його удари були приголомшливими.

Пам-пам-пам-пум!

Руки Віда рухалися з неймовірною швидкістю. До нещадного лупцювання ящіро-людей навичка ремесло середнього рангу додавала п'ятдесят відсотків до сили атаки кулаками.

– Арх!

– Кулаки людини, боляче!

Від блокував ворога, завдаючи ударів у відкриті місця. Ящіро-люди у відповідь замахали мечами. Суть у тому, що і монстри і Від були захоплені ідеєю покінчити з ворогом до того, як прикінчать їх самих.

Його кроки були легкими. Тіло гойдалося щоразу, коли він завдав удару ящіро-людам. Щиколотки і талія слідували його бажанням, черпаючи силу для кулаків, що били монстрів у груди та живіт.

– Кух!

– Віроломна людина, вона б'є по одному й тому самому місці знову і знову! – ящіро-люди кричали від болю.

– Віде, продовжуй натиск! – Ірен позаду була зайнята зціленням лідерів атаки.

Її досвід у лікування був визнаним. Щоразу, коли здоров'я товариша по команді опускалося нижче сімдесяти відсотків, Рука зцілення торкалася нужденного. Це без ризику та ефективно.

Від насолоджувався відчуттям ударів по ворогу. Він надавав перевагу бою на кулаках, аніж на мечех, бо міг відчувати це і воно видавалося більш реальним. Ящіро-люди і Від билися, але ситуація для них була різною. Пики монстрів повнилися болем, а на його обличчі світилася посмішка.

Він махав сильними кулаками, вигукуючи у захваті.

Тим часом Ромуна чаклувала заклинання і Пейл пускав стріли, щоб позбутися від двох ящіро-людів, які причепилися до Сурки.

Без жодної зримої надії, монстри, що зустрілися з Відом, потрапили в пекло, але ще були живими.

[Нова характеристика: Витривалість.]

Характеристика витривалість в основному генерується для воїнів у перших раундах їхньої подорожі. Коли вона розвинена, то зменшує фізичні пошкодження, завдані ворогом, і навіть трохи збільшує здоров'я гравця. Можна вкласти бонусні очки від зростання рівня у характеристику витривалість, але більшість обирає варіант, де вона розвивається самостійно від атак у ближньому бою.

Після того, як до його характеристик додалася свіжоспечена витривалість, рухи Віда стали більш тактичними. Він перевірів скільки мани є у Ірен, та умисно дозволив ящіро-людям зачепити себе клинками.

Характеристика зростала від ударів. Це справді та сила, яку можна отримати лише через біль і страждання.

Від людина, яка радісно приймала атаки ящіро-людей, доки це дозволяв запас мани Ірен.

У Королівській Дорозі гравці справді відчували біль, коли отримували поранення. Від навіть насолоджувався болем.

– Куіік!

Один з ящіро-людів нарешті помер із передсмертним криком. Від досягнув хвилюючого подвигу, завдавши ящіро-люду в бою смертельного удару кулаком. Інші троє були затиснуті Ромуною, Пейлом і Суркою – і теж загинули.

Від самотужки прикінчив трьох монстрів, але навіть із залізним мечем це не було б просто, якби Ірен постійно не відновлювала його здоров'я. Для перемоги потрібні всі п'ятеро членів команди.

Сурка ходила виловлювати дальню групу монстрів, коли поблизу було двоє або більше груп ящіро-людей. Якби не це, Пейл би просто пускав у них стрілу, або, що бувало частіше за все, Від би був першою людиною, яка б кинулась до них. Він біжить прямо до рядів ящіро-людів і вільно розмахує мечем. Його товариші по команді бігли за ним і допомагали добивати монстрів. Після чого вони переможно йшли далі. Саме це подобалося Віду найбільше в його товаришах. Зазвичай вони балакучі та галасливі під час мандрів, але коли діло доходило до битви вони мовчали і робилися серйозними.

Від повністю їх приручив.

Оскільки вони полювали на лисиць поряд з цитаделлю, вони навчилися швидко й економно полювати на монстрів.

Коли група увійшла до опорного пункту ящіро-людей, знешкодивши жменьку охоронців, то виявили купу солом'яних халуп, недбало розкиданих по долині.

«Полонені там». – Подумав Від.

Його очі сяяли. Батьки тих дітей ув'язнені у клітці із витих гілок. Від деякий час вивчав ситуацію. У дерев'яній клітці зачинено десять чоловіків і жінок, він виявив, що охороняло їх вісім ящіро-людів. Вісім монстрів!

Якщо опустити роздуми щодо мани, Від міг при швидкому наступі прикінчити двох, максимум трьох, але в такому випадку його товаришам по команді доведеться мати справу з іншими п'ятьма охоронцями, які залишаться. Він був упевнений, що врешті-решт вони переможуть, але Ірен і Ромуна, які мали низькі показники здоров'я та слабкий захист, могли загинути. Маги та жриці легко можуть опинитися під загрозою смерті всього лише від кількох потужних ударів ящіро-людей.

– Нам краще для початку врятувати полонених. Я відведу групу подалі звідси.

Сурка знала, що настав час діяти, і рушила вперед.

– Людина!

– Як вона сюди потрапила...

– Спочатку вбийте!

Коли Сурка наблизилася до ящіро-людей, п'ятеро з них почали переслідувати її. Замість того, щоб слідувати за нею, інші три монстри залишилися позаду, щоб стежити за полоненими.

«Вони не такі дурні, як я думав». Від зустрівся поглядом із Суркою. Вони кивнули.

/Віде, я пробіжуся по колу вздовж того маршруту, що ми пройшли, і повернуся сюди./

/Дякую, Сурко. Цього буде достатньо./

Вони швидко домовилася через шепіт.

Запевнившись, що Сурка та її переслідувачі зникли з поля зору, Від і Пейл з'явилися перед рештою ящіро-людей.

– Ще люди!

– Знову прийшли люди.

Забурмотіли ящіро-люди.

– Техніка Гравірувального ножа!

– Вогняна стріла! Сильний постріл!

Охоронці ледве вистояли кілька секунд проти людей, що вдерлись на їхню територію. Від і Пейл швидко прикінчили їх і відкрили дерев'яну клітку. Проте батьки залишались в середині, перелякані аж до смерті. Від міг поспівчувати тому, якими нажаханими вони були, потрапивши у полон до ящірок і щохвилини чекаючи на смерть.

– Ми тут на прохання Ґанділви, старости села Баран. – Сказав він селянам.

– Ста... староста...

– Так, він попросив нас урятувати вас і безпечно повернути додому. Хто-небудь поранений?

– Сюди, будь ласка...

Від зайшов до дерев'яної клітки і надав першу допомогу пораненим, використовуючи трави і бинти. Лише сама ця процедура значно відновила їхнє здоров'я.

– Віде, Сурка повертається, – сказав Пейл.

Сурка, що відвела ящіро-людей від клітки, прямувала сюди.

– Побудьте хвилину в клітці. Приготуйтеся виходити. Ви ж хочете знову побачити своїх дітей, еге ж? – лагідно сказав Від селянам.

Деякі вважали б їх повинністю, і, по суті, вони мали б рацію в певному сенсі, бо його команда відповідала за порятунок полонених од ящіро-людей та гарантувала їхнє безпечне повернення до села Баран.

Але Від думав на один крок уперед.

«Ці прекрасні очки досвіду!»

Те, що Від виконував, – це рятувальна місія. За кожного врятованого він отримає додаткові очки досвіду як винагороду після закінчення завдання. Від відмовився від слави та досвіду карального загону, який мав винищити ящіро-людей, але цей квест теж досить вдала угода.

Він із товаришами по команді розібралися з п'ятьма монстрами, що слідували по п'ятах за Суркою. Вони швидко сховали селян у безпечному місці, а потім зайнялися пошуками інших полонених, яких таки відшукали і теж врятували.

Проте вони були розчаровані в тому, що награвували і наскладали ящіро-люди. Орки та гобліни збирали золото та коштовне каміння. На відмінну від цих схожих на ворон істот,

ящіро-люди з класу рептилій навряд чи збирали щось цінне, таке, щоб могло вразити людей. Тож усе, що надібрала команда Віда, – це залізна гора зі щитів, обладунків і зброї.

Вони згребли все спорядження, нічого не залишивши позаду. Максимальна вага, яку гравець міг переносити, залежала від його сили та витривалості. Навіть Ірен і Ромуна спотикалися, бредучи до села із завантаженими рюкзаками

Звичайно, речі несли не тільки вони.

– Ми рятували вас, – сказав Від звільненим людям. На їхніх обличчях з'явився певний неспокій од цих слів. – Звичайно, ми не просимо ніякої винагороди за те, що зробили. Все, що ми хочемо, це насіння, яке обіцяв Ґанділва, староста вашого села. Це тому що ми рятували вас не заради прибутку чи винагороди.

Заспокоївшись, селяни виглядали менш тривожними, ніж раніше.

Приязно всміхаючись, Від додав:

– Я розумію, що ви пережили чимало неприємностей, але чи не могли б ви допомогти нам віднести це спорядження до села?

– ... – Вираз на обличчях селян знову змінився. Вони були втомлені через недоїдання. Тож їм не хотілося робити щось таке, щоб поставило під загрозу їхнє повернення додому.

– Як ви бачите, ця долина доволі близько до непроникної фортеці, а я чув, що тут часто з'являються орки. – При одній згадці про орків селяни затремтіли від жаху. Вони ледь-ледь пережили ящіро-людей, і якщо орки стануть наступною бідою, з якою їм доведеться мати справу, вони знали, що це буде безнадійна ситуація. – Усього лише припустимо, що орки знайдуть це місце – вони будуть раді зброї, складеній тут. Можна взяти її та вийти з долини прямо до села Баран. Тому я думаю, що ці речі потрібно звідси прибрати. Чи ви допоможете нам?

Вмовлені Відом селяни зрештою несли стільки речей, скільки могли взяти, і йшли долиною.

Тим часом ящіро-люди у селі Баран були знищені Даріусом і його військами.

Село було спустошене, але врятовані селяни все одно заплакали від утіхи – вони повернулися. Перед воротами села Баран, Від знову заговорив з ними:

– Щиро дякую вам, мої друзі. Ми б не змогли безпечно дійти сюди без вашої допомоги. Я подбаю про ці речі, тож ви можете спокійно повернутися до своїх дітей. Вони відчайдушно чекають на своїх мам і тат.

Як тільки він закінчив говорити, селяни склали важке спорядження і кинулися на пошуки своїх синів і доньок. Ґанділва з дітьми чекав на чистому місці біля воріт.

– Мамо!

– Тату!

– Селен, Маррон, я радий, що ви живі.

Це була зворушлива зустріч дітей і батьків. Ґанділва підійшов до Віда, погладжуючи білу бороду.

– Ви закінчили завдання, пане Від.

– Так, сер, – смиренно сказав він.

– Я щиро вдячний вам за порятунок усіх моїх односельців. Чесно кажучи, я не очікував, що ви досягнете таких успіхів... Чудова робота. Жоден з нас ніколи не забуде, що ви для нас зробили.

[Квест завершено:

Біда села Баран

Розділені сім'ї села Баран возз'єдналися завдяки відважним героям, які жаждали відновлення справедливості.

Село зруйноване навалюю ящіро-людей, але незабаром почується кукурікання півнів і гавкіт собак.

Діти відчують полегшення, знову бачачи своїх батьків. До того дня, коли їхні очі наповняться сльозами від батьківської прочуханки, вони будуть вдячні хоробрим героям.

Слава зростає на 15 очок. (+15 до СЛАВИ)

Ваш рівень зріс!

Нагорода за квест: Безіменне насіння.]

Слава та досвід були порівно розподілені між усіма учасниками групи, але насіння передали Віду, який є лідером команди.

– Ми, жителі села Баран, у боргу перед вами.

– Ні, сер. Ми зробили тільки те, що повинні були зробити. Ми завжди чинитимемо так, щоб зберегти мир і процвітання села Баран.

На отримання завдання впливає багато факторів. НІПи проситимуть усіх, хто зустрінеться їм на шляху, якщо вони хочуть швидкого виконання квесту, але більшість з них чекатиме на їхнього улюбленого гравця, якщо такий є, коли той з'явиться для вирішення проблеми, замість того, щоб довірити це абсолютно незнайомій людині.

«Даріусе, гадаю, ти пошкодуєш про це».

Від завоював довіру старости Ганділви. Селяни, який врятувала його команда, почуватимуться у боргу перед своїми рятівниками, і це піде гравцям на користь під час покупок й інших послуг, якими вони тут вирішать скористатися.

Якщо Даріус вирішив, що йому ніякої користі від села Баран, то у нього нема причин для хвилювання. Але він заплатить за свою помилку, якщо планував розширити свою владу на південну провінцію, користуючись своїм статусом командира карального загону.

Очевидно, що ця ледь помітна дружба, а не матеріальна винагорода, найімовірніше перетвориться на найбільшу перевагу в майбутньому.

За звичайних обставин Даріус не відмовився б од квесту, але він був керівником карального загону. Це важке рішення відійти від керування свого війська для перемоги над ящіро-людьми, за що можна отримати достойну винагороду, а натомість піти рятувати жменьку

селян з опорного пункту монстрів. З цієї причини Від розумів Даріуса, але водночас жалів його.

Можливості з'являються не так часто. Як несподіваний збіг обставин, вони виникають і зникають.

Ганділва раптом схопив руки Віда.

– Здається, у мене є до вас ще одне прохання, пане Віде. Ви надійна людина. Я чув од солдат карального загону, що ви скульптор. Я помилився?

– Ні, сер. – Спокійно відповів Від.

– Раніше на центральній площі села у нас стояла статуя Фреї, якій ми поклонялися.

Фрея богиня, якій найбільше поклонялися в Розенхаймі. Відомо, що вона опікується родючістю та красою. Ганділва сказав із похмурим лицем:

– Ми завжди молилися за мир і процвітання до статуї Фреї. Але вона була розбита на шматки під час одного випадку на початку цього року. Тепер, дивлячись на те, як все обернулось, я підозрюю, що відсутність статуї спричинила всі ці проблеми.

– Ви хочете відновити статую богині?

– Так, пане Віде, я хочу, щоб ви вирізали нову статую Фреї. Спочатку я просив іншу достойну довіри чужоземку принести заміну, але з тих пір я нічого про неї не чув. Це терміново. Чи можете ви, будь ласка, вирізати статую Фреї?

[Статуя богині Фреї

Фрея, богиня краси і родючості, є покровителькою села Баран. Статуя богині Фреї стояла на центральній площі, але її знищила сосна, коли повінь звалила дерево. Хоча яціро-люди переможені, селяни не будуть жити спокійно, поки статуя Фреї не буде відновлена.

Створіть статую богині Фреї та поверніть мир.

Рівень складності: класовий квест

Умова: завдання доступне лише скульпторам.]

Це був класовий квест, заздалегідь підготований для скульпторів. Рівень складності та винагорода за завдання невизначені, оскільки прямо залежали від результату.

Винагороди за більшість квестів визначалися за одним і тим самим правилом. За винятком деяких місій, наприклад, де потрібні посланці або кур'єри, що доставляють певні речі, нагорода загалом залежала від результату.

– Будь ласка, почекайте трохи. Мені потрібно порадитися з товаришами.

Коли Від сказав це, всі члени команди, що недбало слухали розмову, всміхнулися і привітали його.

– Вітаю, Віде! Удачі, – сказала Сурка.

– Я думала, що ми зробили помилку, коли відмовилися від квесту карального загону, але тепер я задоволена, – сказала Ромуна, усміхаючись.

– Пані, Сурко і Ромуно, дякую вам, – заговорив Від, – але якщо я прийму цей квест, то не зможу полювати разом з вами кілька днів.

Він потребував згоди своїх товаришів по команді, і Пейл охоче надав її.

– Усе добре. Те, що залишилося від квесту карального загону, це розібратися з осередками опору. Оскільки ми вже зіткнулися зі своєю часткою ящіро-людей, я гадаю, що ми зможемо впоратися з цим самостійно. Якщо говорити з тобою чесно, Віде, то в тебе набагато вищий рівень, ніж у нас, тож ми хотіли, щоб ти взяв це завдання.

Пейл зняв тягар з плечей Віда. Справа в тому, що його товаришам трохи неспокійно тренуватися з кимось, чий рівень набагато вищий за їхній. Через те, що у більшості боїв Від брав на себе роль лідера атаки і завдав найбільше пошкоджень, вони відчували себе чимось на зразок аксесуарів у його пригодах.

Для справжніх товаришів по команді – всі мали бути в рівних умовах, а група не могла працювати разом, якщо інші усвідомлювали, що вони у боргу перед якоюсь однією людиною.

– Зрозумів. Я візьму квест, – сказав Від і пішов до Ґанділви. – Я зроблю статую Фреї, сер.

[Ви прийняли квест.]

– Дякую, пане Віде. Будь ласка, підготуйтеся і зробіть її якомога швидше. – Сказав Ґанділва.

Коли Від з командою покинув село, Бекер і Хосрам підійшли до них разом зі своїми підлеглими.

– Радий знову вас бачити, командире. – Сказав Бекер.

– Де інші? – спитав Від.

– Вони слідують за ящіро-людьми, що втекли, – сказав Хосрам.

Від подумав, що це інші солдати переслідують залишки ящіро-людей, яких війська вигнали з села.

– А як щодо вас? – запитав Від.

– Сер Даріус, наказав усім солдатам армії Розенхайму залишалися позаду, – сказав Бекер.

Від запідозрив, що Даріус звелів солдатам Розенхайму захищати село, аби всі заслуги дістались йому. Бо тільки солдати лишилися для охорони села.

Від повів команду в тихе місце. В його руці було насіння.

– О, до речі щодо нагороди, яку ми отримали після порятунку селян, для чого взагалі це насіння?

Почувши запитання Сурки, Від опустил погляд на насіння і сказав:

– Відверто кажучи, у мене є дивна книга. У ній написана історія щодо...

Небесного міста!

Коли Від розповів їм історію про книгу, яку він отримав од Волка, навіть зазвичай спокійний Пейл був здивований. Кожен шукач пригод на континенті Версаль має мрію. Фантастичний

континент. Земля живих легенд і таємниць. Залишити свій слід на невідкритій території, де ще ніхто не проходив. Досліджувати невідомі підземелля та проливати світло на секрети.

Людина, що відкриває нові горизонти, отримує багато можливостей, окрім величезної слави. Можливостей для зростання і можливостей для смерті.

– Небесне місто — ти серйозно, тут є таке місце? Я чув про Підземне місто... – сказав Пейл.

– Підземне місто? – спитав Від.

– Так, відомо, що воно знаходить глибоко під землею, його збудували гноми. Там розташований їхній палац.

– Чи можуть гравці, що обрали расу гномів з самого початку, навідатись до того міста?

– Не зовсім. Я чув, що не кожному гному дозволено увійти до міста. Дуже мало людей знають про це місце. Якщо потрапити туди, то можна отримати навичку ковальство і також навичку ремесло рангу експерта.

Гноми. Вони головний біль для Віда, який обрав шлях скульптора. Щоб гравець, який обрав людську расу, вивчив навичку ремесло, йому потрібно обрати клас, пов'язаний з ремісничими навичками. Скульптор може отримати навичку ремесло на базовому ранзі скульптурного мистецтва.

У випадку Віда, він отримав її ще до того, як обрав клас, бо закінчив унікальний ланцюговий квест про шлях Захаба. Але не всім так щастить, як йому. З усією серйозністю, не всі отримують такі сюрпризи.

Кухарі й ковалі повинні підвищити свої навички хоча б до середнього рангу, щоб вивчити навичку ремесло. Кравець може вивчити її, коли підніме рівень до восьмого при базовому ранзі навички шиття.

Якщо вибрати неремісничий клас, то неможливо досягнути середнього рангу в будь-якій ремісничій навичці. Тож для вивчення навички ремесло навичка шиття обов'язкова.

Але гноми мають навичку ремесло одразу ж після активації нового облікового запису. З безмежною витривалістю та приголомшливою силою від природи, вони ще мають і приголомшливе ремесло.

Від не міг ослабити свою настороженість щодо цієї раси.

Звичайно, гноми мають низький зріст, а також мають обмеження щодо магії, верхової їзди і бойових навичок експертного рівня.

Від хотів колись навідатися в Підземне місто.

– Якби мені випала така можливість, я б залюбки туди навідався. – Сказав він.

– Це нелегко. Я чув, що вони дуже ворожі до людей. Там поважають лише хороших майстрів. Якщо не отримати від них певного визнання, у в'їзді до міста буде відмовлено. – Сказав Пейл.

Такі майстри скульптурного мистецтва, як Захаб і Гейхар фон Арпен, могли увійти до Підземного міста. Можливо, там є щось пов'язане із загадкою скульптурного мистецтва.

Проігнорувавши цю здогадку, Від поглянув на нерозпізнане насіння, яке отримав од Ґанділви.

– Гарзд, Давайте спробуємо. Якщо я помилюся, ми даремно витратили свій час, – сказав він.

– Я упевнена, що твоє рішення було правильним.

– У мене гарне передчуття щодо цього.

Ірен і Ромуна підбадьорювали Віда.

– Розпізнати цю річ. – Сказав він.

Обтяжений очікуваннями товаришів, Від обережно використав навичку ідентифікації.

[Насіння Небесного дерева

Міцність: 1/1

Ефект: Веде до Небесного міста.

Умова: Ви маєте посадити його поряд із селом Баран.]

Після того, як Від прочитав у вікні опис, він на мить заплющив очі, а потім знову їх розплющив. Його товариші по команді з нетерпіння чекали на добрі новини.

– Воно реальне.

Як тільки Від підтвердив інформацію, решта членів групи зраділа. Проте залишалося ще одне питання для обговорення.

– Я не хочу, щоб хтось бачив як ми садимо насіння і піднімаємося до Небесного міста.

Він збирався взяти туди своїх товаришів, але показати шлях до цього місця Даріусу та його поплічникам чи іншим членам карального загону – такий варіант йому не подобався. Егоїзм. Або можна назвати це егоцентризмом, якщо хочеться.

Та все ж, саме Пейл, Сурка, Ірен і Ромуна пройшли разом з ним неофіційну місію, щоб отримати насінням.

– Я згоден з тобою. Якщо тут є Небесне місто, з часом хтось виявить його і воно буде доступним для всіх, але це обов'язково маємо бути ми, – сказав Пейл, слідуючи за пропозицією Віда.

Це не випадок монополізування інформації. Це більше про те, що ті, хто володіють знаннями, заслуговують на використання інформації. Якби всі дізналися про існування Небесного міста, це б зменшило їх вклад у відкриття цього місця, і те, що Від зробив до цього часу, не принесло б жодних плодів.

Жити доброю і праведною мораллю нерозумно. Всього лише уявити, що вони відкрито розповіли про Небесне місто, хто б натомість відкрив власні секрети або поділився власним квестом, хто б оцінив їхню наївність?

– Я теж так думаю. Рано говорити про це місце ще комусь, – сказала Ірен.

– Ходімо туди самі, – мовила Сурка.

Досить швидко вони дійшли згоди щодо цього питання. Але поки що подорож до Небесного міста відкладається. Віду потрібно закінчити квест пов'язаний зі статуєю богині, а завдання карального загону досі тривало для його товаришів. Вони вирішили відправитися до Небесного міста як тільки розберуться з квестами.

Група була наполовину схвильована і в той же час наполовину стурбована можливістю вивчення нового регіону. Якщо це виявиться для них занадто важким, вони, зрештою, насолодяться небесними краєвидами і повернуться без жодних результатів. Дослідження завжди мають можливість ризику.

Від приготував хороше виправдання для Даріуса і його війська, що, як повідомили, поверталися. Він боявся, що можуть виникнути питання, чому його група не брала участі в боях. Проте коли вони повернулися до села Баран, побите військо нараховувало менше сотні людей, а учасники активно сварилися між собою.

- Ти несеш відповідальність за це!
- Чому ти робиш з мене цапа-відбувайла?
- Твій жалюгідний план призвів до вбивства Коллонія!
- Його відповідальність – піклуватися про власне життя.
- Тепер ти звинувачуєш мертвого!

Відвойовуючи село Баран та розбираючись із залишками ящіро-людей, військо зазнало значних втрат. З самого початку загін з абсолютно незнайомих людей не міг слідувати певній тактиці, тож в результаті вони втратили купу недосвідчених гравців у бійках. Як наслідок, між Даріусом і членами карального загону не було ані крихти любові.

- Це був бій, частина війни, в якій ми брали участь, – сказав Даріус. – Неминучі втрати це звична справа для війни, чи не так? Закінчуй з цим.
- Неминучі втрати? Ти називаєш смерть Коллонія неминучою втратою? Тобі памороки відбило? Це все через твоє погане керівництво! – крикнув розлючений гравець, який втратив друга.
- Хіба це не ви охоче підкорилися моєму поганому керівництву? Я втомився сваритися з тобою тепер, коли ми перемогли в битві.
- Якого хріна!

Суперечка між Даріусом і членами карального загону загострилася. З такими великими втратами, нікого не хвилювало, що група Віда зникла під час місії.

Від вивчав Даріуса та його поплічників. Жоден з них не виглядав пораненим, усі живі та здорові.

«Закладаюся, вони отримали більшу частину досвіду карального загону. Підштовхнули користувачів до пастки, і тільки коли ящіро-люди ослабли і втомився, вступили в бій та покінчили з рептиліями».

У битві середнього розміру саме лідер вирішував, як битися, від цього, можливо, залежав результат усього бою.

Пізніше Від дізнався, що ящіро-люди сховалися в лісі та послали деяких своїх бійців, що спіймати переслідувачів на гачок. У лісі, де вони повністю володіли ситуацією. Велика армія втрачає перевагу в такій зоні, де захисники розташовані краще, ніж нападники. Даріус з поплічниками зайнялись наживками, а каральний загін отримав наказ проникнути в ліс.

Поки командир з прибічниками грався з приманками ящіро-людей, інші гравці опинилися у смертельній пастці. Коли каральний загін зрештою виснажив і поранив більшість монстрів, Даріус зі своїми поплічниками прикінчив наживку та несподівано з'явився в лісі, щоб добити решту чудовиськ!

Підводячи ризику, Даріус із товаришами отримали найбільше слави і досвіду.

– Я зробив все, що міг. Убив найбільше ящіро-людей, а мої друзі врятували тебе. Вияви до нас трохи поваги. – Спокійно сказав Даріус.

– Га? Гадаєш, ми не знаємо, що ти задумав?

– Як він може говорити щось таке? Він не такий розумний, як собі думає.

– Даріус просто другосортний лідер.

Коли гравці карального загону почали голосно засуджувати свого командира, Даріус з поплічниками нарешті показали зуби.

– Якщо у вас є сміливість, припиніть патякати і зійдіться зі мною в бою як чоловіки. – Сказав Даріус. – Ви б не були у каральному загоні, якби я не обрав вас, баби.

Від цинічно дивився на Даріуса та інших гравці. «Ви всі дурні». Дарій показав себе з гіршого боку для великої кількості користувачів в обмін на жменьку очок слави і такої ж кількості очок державної служби. Він пропустив більшу рибу, щоб зловити маленьку, яка була прямо перед його носом. Маленьку потрібно ловити без зайвого шуму, затим сміливо брати велику. Потім озираєшся навколо, можливо є ще щось, не помітне з початку. Ось правильний шлях.

Проте гравців з карального загону також не можна пробачити за їхню колективну дурість. Що вони побачили в Даріусі, аби безперечно підкорятися йому? Якби люди зупинилися на мить, щоб обдумати його наміри, вони б не підкорялися так легко. Це провина гравців, що вони так сильно довіряли незнайомцю. Якби були обережнішими, їхні друзі залишилися живими.

Розділ 3. Втрачений скарб Храму

– Удачі, Віде.

– Якщо ти зробиш статую схожою на мене, я дам тобі нагороду.

Вони вирішили, що поки Від вирізатиме статую, його товариші по команді блукатимуть навколо, полюючи на монстрів разом з іншими гравцями. Жменька вцілілих ящіро-людей досі тривожила місцевих жителів, а навколо села були чудові місця для полювання. Від уже розкрив себе як скульптора, тож інші гравці припустили, що його квест пов'язаний з професією, і ніхто не піднімав питання щодо цього.

– Успіхів.

Коли всі інші пішли, Від нерухомо стояв на центральній площі села. Тут було кілька солдат Розенхайму і селян, що повернулись. Вони дивилися на нього очима сповненими надії.

– Я маю знайти камінь, – сказав він собі.

Зайве говорити, що статуя мала бути кам'яною. Від найбільше звик до різьблення по дереву, і це перший раз, коли він працюватиме з каменем. На щастя, в околиці багато скель, придатних для його потреб. Зрештою, село Баран лежить біля підніжжя гір.

Серед каменів він, зрештою, обрав настільки великий, що доросла людина не могла обхопити його руками.

– Поїхали.

Від дістав молоток і зубило, щоб обробити камінь. Він про всяк випадок купив їх у скульптурній майстерні в цитаделі Серабург, але не думав, що вони справді знадобляться йому під час подорожі.

[Молоток і зубило для скульптури:

Міцність: 10/10

Це набір предметів для обробки каміння. Відносно дешеві, вони тупі та легко ламаються. Рекомендується обережне використання.]

Бум! Дзень! Бум!

«Єдине чим це відрізняється від різьблення по дереву – матеріал. Скульптура – подумки створений образ про те, як формувати об'єкт. Все, що я маю зробити, це відтворити образ із моєї голови. Таким чином це буде найкраща статуя, моя власна статуя, висічена з цього каменю».

Від дбайливо ставився до каменю. Обробка каміння потребує більше часу й енергій, ніж можна собі уявити. Крихітний удар по неправильному місці – і тріщина пошириться по всьому каменю. Статуя мала стояти довго. Краплі поту вкрили чоло Віда.

На другий день камінь був оброблений навіть менше, ніж у перший, бо він ніяк не міг уявити собі певний образ богині. Відомо, що богиня Фрея неймовірно вродлива. Жодна жива істота ніколи не бачила її справжнього образу. Ось чому скульптори і художники часто стикаються з проблемами, створюючи статуї і портрети богині. Митці сумніваються, як зобразити богиню Фрею, щоб показати вроду в повній мірі. Тільки з цієї причини її ніколи не зображували однаково на картинах і статуях.

Митці мають реальний головний біль через цю проблему. Водночас це стимулює їхню гордість майстрів. Припустимо, що двоє суперників вирізають статуї або малюють картини богині Фреї, а якщо богиня, зображена одним з них, краща за ту, яку зобразив інший? Не беручи до уваги художні навички, богиню краси поважають доти, доки вона найвродливіша з усіх, тому той, хто створює красивіші мистецькі твори, зрештою, отримує всі заслуги.

«Краса. Я повинне вирізати найкрасивішу богиню Фрею на континенті».

Це те, єдине, що заповнило голову Віда. Ось чому Ромуна жартувала, що хоче, аби він відтворив її у статуї.

Бум! Дзень!

Швидкість молотка і зубила, що працювали з каменем, сповільнювалася, а Від глибше занурювався у свої думки. Кого і як втілити у статую? У його голові суцільна плутанина. Хоча він з початку не обирав професію скульптора, ледарювати при виконанні довіреного йому завдання йшло проти вдачі Віда. Якщо завершена робота виявиться посередньою, це образило б його гордість скульптора. Крім того, слава Віда зникла б так швидко, що він і оком не встиг би моргнути.

«Кого ж мені обрати, кого...»

І в цю мить чийсь образ осяяв Віда.

«Вона ж...»

Дзень! Бум! Дзень!

Молоток і зубило нарешті почали прискорюватися. Камінь обробляли крок за кроком, контури статуї потроху впливали на поверхню. Коли шматки каміння падали на землю, статуя набувала форми. Нічим неприхована краса. Янгол спустився з небесного царства і вчиться усміхатися. Її усмішка огортає світ сяйвом. Але вона всього лиш дівчина. Союн.

У статуї, яку вирізав Від, втілена Союн. Він бачив її лише раз, під час вечері в будинку інструктора, але ще не зустрічав нікого вродливішого за неї. Навіть кінозірки не могли конкурувати з її красою, в якій поєдналася таємниця і шляхетна гідність. Проте був один недолік.

Вона ніколи не всміхалася, на її обличчі не було жодних емоцій.

З іншого боку, статуя спокійно всміхалася. Пані в мандрівному одязі тримала меч.

На його сором, Від був зачарований статуєю, над якою ж він сам і працював. Він думав, що просто спробує відтворити гарне лице Союн, але з плином часу, відчув, як тріпоче серце лише від одного погляду на усмішку статуї.

Статуя, що мала таємничий шарм, аби нескінченно приваблювати людей, от-от буде завершена.

– О Боже!

– Погляньте на це!

Хоча вона була зображена в загальних рисах, солдати Розенхайма невідривно дивилися на неї. Зібралися навіть жителі села, відклавши роботи по відновленню, оцінюючи роботу Віда над статуєю.

[Статуя богині Фреї

Фрея, богиня краси і родючості, є покровителькою села Баран. Колись її статуя стояла на центральній площі, але була знищена сосною, яка впала під час повені.

Староста Ганділва стривожений через знищення статуї богині та просить вас знайти заміну і принести її до села.]

Користувачка увійшла до села Баран через ворота. Вона була в мандрівному одязі, але її обличчя ховалося під каптуром. Союн. Вона прибрала червону мітку вбивці зі свого чола,

вбивши безліч монстрів і не прикінчивши нікого з інших гравців. Її ім'я більше не світилось червоним.

Багато людей. Це тривожило.

«Я просто хочу битися».

Союн повільно пішла геть, прямуючи до дому Ганділви, щоб завершити квест. У зачарованому наплічнику була статуя богині Фреї, в десять разів легша своєї початкової ваги і менша за оригінальний розмір.

Будинок Ганділви, який вона не відвідувала місяцями, був сильно зруйнований ящіро-людьми. Коли ж Союн відчинила двері...

– Ви неймовірний. Богиня Фрея справді прекрасна.

– Ви мене перехвалюєте, сер. Статуя готова лише наполовину.

Союн чула, як усередині розмовляють люди.

– Я не можу описати, наскільки ціную вас, пане Віде. Коли статуя богині буде завершена, моє село знову почне мирно жити. Я ніколи не забуду вашу доброту. Будь ласка, пригостайтеся.

Жув. Жув.

Зараз Союн чула, як хтось їсть.

Улестивши інструктора в тренувальному залі – Від застосував той самий приголомшливий трюк до Ганділви, старости Баран.

– ...

Союн прибрала руку з дверної ручки.

Двома місяцями до цього Союн покинула дім інструктора і вирушила на південь. Вона блукала тільки у безлюдних місцях і забутих селах, постійно борючись з монстрами на своєму шляху. Її не хвилювало гори це чи лігва, якщо там були монстри.

Битва за битвою. Союн забувала про все інше під час бою. Тож у своїх мандрах вона потрапила до села Баран. Тоді, до нападу ящіро-людей, в селі панував мир.

– Охо-хо... Що мені робити?

Союн відвідала село, щоб купити їжу і продати здобич, вона випадково почула зітхання Ганділви. Староста тужив над зруйнованою статуєю богині на місці, де та колись стояла, і побачивши Союн, яка випадково підійшла, попросив її про послугу.

– Ви, мабуть, є тою людиною, що зможе замінити знищену статую богині Фреї для мого села. Чи могли б ви виконати останнє бажання старої людини?

Безмовна Союн не могла прийняти більшість квестів, доступних для інших гравців. Вона не могла налагодити дружбу з НІПами, не кажучи вже про користувачів, дівчина майже не звертала увагу на додаткову інформацію. Все, що Союн могла зробити в містах і селах, це продати речі, які в неї були, і купити потрібні товари.

Вона кивнула нещасному Ґанділві та прийняла завдання.

Правильним вибором для закінчення квесту було повернутися до цитаделі Серабург, купити будь-яку жіночу статую і принести її в село, але Союн вирішила знайти справжню.

Вона попрямувала до Ордену богині Фреї.

Через королівство Брент на півночі та через пустелю Халкос на південному заході було вільне місто Сомрен. Там розташувався Орден богині Фреї.

По офіційному маршруту це була б довга тримісячна подорож, але вона дісталася б туди за місяць, якби обрала гори Барк на заході. Мандрівники зі здоровим глуздом уникали цієї дороги, тому що їм би довелося зіткнутися з величезною кількістю монстрів.

Союн зрізала шлях через гори Барк. Залишивши після себе незліченну кількість трупів чудовиськ, вона прибула до Ордену богині Фреї та купила статую, яку схвалив і благословив архієпископ Мандолін. На це Союн витратила більшу частину свого золота.

– ...

Вона пішла геть од дому Ґанділви. Дорогою до воріт Союн зупинилася на центральній площі села. Тут стояла статуя, якої вона раніше не бачила. Ще незавершена статуя богині Фреї.

– Чи ж вона не найпрекрасніша богиня, мандрівнице? – дівчина заговорила з Союн. Але її очі були прикуті до статуї. – Від, героїчний рятівник нашого села, вирізає статую богині. Коли вона буде закінчена, моє село житиме мирно і без монстрів. Не можу уявити, що сталося, якби його тут не було...

Союн подивилася на статую Віда. Ще неготова. Але вже красива. Вона сліпуча. Статуя богині Фреї випромінювала сяйво, що розслабляло тих, хто її бачив. Вона показувала великодушну і втішну усмішку. Союн відчувала, що ця усмішка перетворює світ на щось яскравіше, приємніше. Інша статуя богині Фреї, яку вона принесла, була шедевром, знайденим в Ордені. Ця річ мала високу естетичну цінність і ауру благочестя.

Тепер, коли Союн дивилася на статую, яку вирізав Від, вона подумала, що її не настільки прекрасна, статуя Ордену ніби блиск світлячка перед сонцем, що сходить.

– ...

Союн деякий час дивилася на статую і мовчи покинула село Баран, не помітивши, що Від зобразив її у своїй статуї.

Тремтіння.

Навіть Від, який нічого не боявся під сонцем, відчув, як у цю мить тремтіли його пальці. Він присвятив цій роботі більше десяти днів.

Оскільки новини про нову статую богині Фреї широко розійшлися, купа допитливих людей навідалася у село Баран. Окрім учасників карального загону і солдатів Розенхайма, навіть прийшли люди із сусіднього міста Демерон.

Від останній раз торкнувся очей богині, статуя – завершена.

– Це богиня!

– Богиня Фрея справді спустилася до нашого села!

Вигукували селяни і глядачі. Було дуже шумно від балачок і молитов вірян, які опустилися на коліна перед статуєю.

Затим з'явилося вікно повідомлення, яке бачив лише Від.

[Витончена робота: Ви завершили статую богині Фреї!]

Мистецтво не завжди визнається за стиль і майстерність роботи, про яку йдеться. Творіння гідне називатися великим мистецтвом, доки воно торкається багатьох сердець і очищає багато умів.

Статуя богині Фреї, незважаючи на низький ранг у скульптурному мистецтві, буде притягувати очі людей завжди.

Художня цінність: 150

Ефекти: збільшує швидкість відновлення здоров'я і мани на 15% протягом 24 годин.

Ефект не перекривається іншою статуєю.

Кількість створених витончених робіт: 1]

Витончена робота! Ця назва надається лише творам мистецтва, визнаним користувачами. Експертні навички не можуть самі по собі створювати витончені роботи, грандіозні роботи або майстерні роботи скульптурного мистецтва. Лише тоді, коли скульптор присвячує себе творінню, вкладаючи душу і серце, коли художній твір високо цінується іншими користувачами, тільки тоді він заслуговує одну із назв.

Іншими словами, завершена статуя богині Фреї була надзвичайною за будь-якими показниками. Оскільки вона отримала назву витонченої роботи, то також отримала додаткові ефекти.

Та все ж, перебуваючи на базовому ранзі скульптурного мистецтва, Від не мав можливості для створення художнього твору з ефектами. Але в поєднанні з гравірувальним ножем Захаба його витончена робота набула неймовірного ефекту.

Джекпот, який перевершив його очікування.

[Рівень зріс: Скульптурне мистецтво [9]

Дозволяє вам створювати більш витончені та детальні роботи.]

[Слава виросла на 50 очок (+50 до СЛАВИ)]

[Мистецтво зросло на 15 очок (+15 до МИСТЕЦТВА)]

[Витривалість збільшилася на 10 очок (+10 до ВИТРИВАЛОСТІ)]

[Живучість зросла на 5 очок (+5 ЖИВУЧОСТІ)]

Купа характеристик зросла завдяки створенню витонченої роботи.

Базовий ранг Віда у скульптурному мистецтві нарешті досягнув вісімдесяти відсотків на дев'ятому рівні, це на межі переходу до середнього рангу, слава також збільшилася. Та все одно він почувався обманутим.

– Дідько.

Витончені роботи не можна створити у будь-який момент.

Зараз рівень навички на базовому ранзі Віда – дев'ять, але коли він займався висіканням статуї, то мав лише восьмий. Проте, завдяки молотку і гравірувальному ножу Захаба, рівень його навички був наближений до сьомого рівня середнього рангу. Простіше кажучи, створити витончену роботу з навичкою скульптурне мистецтвом рангом нижче середнього майже неможливо. Від усвідомлював, що якби він не мав гравірувального ножа Захаба, то не зміг би створити таку прекрасну статую богині.

Його рівень скульптурного мистецтва недостатній.

Якби Від досягнув середнього рангу або навіть рангу експерта до того, як почав висікати статую богині, то ця робота могла б увійти до пантеону грандіозних робіт, а це вже досить близько до майстерних робіт. Тоді б він отримав би підвищення п'яти характеристик, один з небагатьох привілеїв, який доступний тільки скульпторам.

Іншим скульпторам, яких і жменьки не набереться на континенті, якщо не брати до уваги Віда – Легендарного місячного скульптора, бракує бойових здібностей. Для початку – вони не мають доступу до заклинань, а їхню силу і захист можна назвати лише жалюгідними.

Навичка Ремесло лише трохи компенсує низьку силу атаки. Жодна команда при здоровому глузді не візьме їх, тому їм доведеться пройти багато кровопролитних боїв самотужки.

Клас скульпторів покладається на характеристики, що завдяки удачі зростають вище, ніж у звичайного користувача також рівня.

Проте це не означало, що скульптор може розвинути скульптурне мистецтво і створювати витончені роботи, коли він забажає. Навіть високошанований скульптор не у змозі створювати витончені та грандіозні роботи на свій розсуд.

Витончена робота з'являється лише тоді, коли скульптор вкладає свою душу у сформований образ приголомшливої краси.

Якщо припустити, що людина пройшла крізь пекло, протягом десяти днів вирізаючи статую – і це виявилася посередня робота, яка лише трохи впливає на характеристики, то як би вона до цього ставилася? А що як у гіршому варіанті ця статуя може знизити репутацію скульптора, отриману важкою працею?

Людину похвалять, якщо після такого вона не стрибне зі скелі. Насправді є багато колишніх скульпторів, які видаляють своїх аватарів після такої ганьби.

Скульптор така складна і важка професія.

Ганділва підійшов до Віда і схопив його за руку.

– Спасибі, шановний Віде. Ви зробили таку чудову статую богині Фреї, і ми, селяни, будемо навіки благословенні в її ім'я. До того ж звістка про статую приведе сюди більше мандрівників. Ви другий засновник села Баран.

[Завдання виконано: Статуя богині Фреї]

Ганділва щиро цінує вашу роботу!

Статуя богині Фреї, встановлена в селі Баран, зміцнить селян надією та мужністю. Вони будуть раді вам будь-коли у майбутньому.]

[Слава зростає на 30 очок. (+30 до СЛАВИ)]

[Рівень зріс!]

[Рівень зріс!]

[Рівень зріс!]

[Ваш вплив у селі Баран досягає 60%

1-й Від – 60%

2-й Даріус – 45%

3-я Союн — 33%]

Оскільки робота виявилася набагато ліпшою, ніж очікувалося, винагорода за квест, відповідно, була безпрецедентною. Завдання, у винагороду за яке рівень зріс на три, може бути одним із найвищих рівнів складності – D. Крім того, державна служба в селі підняла його вплив на перше місце.

Державна служба залежить від різних факторів. Якщо людина визнана за державну службу, що збільшує вплив у певному селі чи місті, то може не тільки купувати там товари зі знижкою, а також мати право зайняти державну посаду, таку як староста чи навіть феодала.

Від зріс в очах державної служби, зібравши кредит довіри за місію порятунку полонених селян і виготовлення статуї богині Фреї, а також за продаж зброї та спорядження, що його команда забрала з опорної точки ящіро-людей.

У випадку з Даріусом не потрібно зайвих слів, він був керівником карального загону, що відвоював село.

Далі Союн, вона вбила багато загрозливих монстрів біля села Баран і продала хутро та речі до загального магазину. До того, як сюди прибули Від і Даріус, її вплив у селі Баран був безперечно на першому місці.

«Союн на третьому місці? Вона була тут раніше?»

Серце Віда підскочило. Коли він обрав її за прообраз статуї, займаючись висіканням, то був упевнений, що вона ніколи тут не з'явиться і не зверне уваги на те, хто послужив оригіналом. Континент Версаль доволі великий. Якби вона побачила цю статую, то тільки холодно посміхнулася і без зайвих питань знесла б йому голову. Ця дівчина – вбивця, тож така ситуація зовсім не віддалена можливість.

Особливо, якщо Союн коли-небудь прочитає напис Віда, висічений на статуї, вона може вбивати його знову і знову, легко зробивши це більше сотні разів. Ні, йому ліпше приготуватися до найгіршого.

Після завершення роботи над статуєю, Від був дуже задоволений тим, що створив. Проте під час висікання йому було не відомо чи буде це грандіозною, посередньою чи навіть невдалою роботою, але він уже був зачарованим власним витвором мистецтва. Тому, чисто з

прихильності, він залишив короткий текст на нижній частині статуї богині Фреї, створивши його гравірувальним ножом Захаба. Особливість, від якої жоден кореець не може позбутися!

Від обережно запитав:

– Перепрошую, старосто Ганділво?

– Що таке, шановний Віде?

– Людина, яку ви просили знайти заміну для статуї, це Союн?

– Так, це вона. То ти її теж знаєш? Вона мила паночка. Прийняла моє дивне прохання, хоча ще не повернулася...

– Он воно що.

Від відчув полегшення од того, що Союн досі не повернулася. Якби вона прийшла, коли він висікав статую, то цілком можливо тут відкрилася би брама в пекло. Дівчина могла прикінчити його у знак помсти за те, що Від украв її завдання.

Оскільки робота була виконана, він хотів якнайшвидше відправитися до Небесного міста. Від хотів чкурнути з села до того, як міг би зіткнутися з Союн. Але Ганділва не відпустив його руку.

Староста понизив тон і мовив:

– Я маю дещо сказати вам, рятівнику мого села, пане Віде.

– Будь ласка, говоріть.

– Ви вірите в долю? Гадаю, ви прийшли до мого села невипадково.

– Перепрошую?

– Одного разу до мого села завітав священник з Ордену богині Фреї і сказав нам, що зло лютує. Воно розширює свій вплив у невидимому царстві, яке розташовано нижче за нас, у темряві й холоді. Священник Ордену богині Фреї оголосив, що перемогти їх може лише хоробрий! Затим він дав мені право обрати хороброго.

– ...

– Тоді я не до кінця зрозумів, що означають його слова, але тепер розумію. Раніше я не відкрив тобі цієї таємниці: насіння, що передавалось у нашій родині з покоління в покоління, вкаже дорогу до нової землі. Священник сказав мені знайти людина на ім'я Чайка, щоб повернути втрачений скарб із храму Фреї. Знайди його. Стань хоробрим, який переможе зло!

[Ви отримали підказку про втрачений скарб із храму Фреї.]

Це наступний квест до завдання про статую богині Фреї! Здається, з ним немає якихось складностей. Чудово. Тільки подумати, що така можливість випала йому.

Від подякував своїй удачі ще раз. Він у дечому завдячував Союн, що так і не прийшла з новою статуєю, а це в свою чергу створило можливість для нього.

– Це моє давнє бажання – запобігти шаленству зла у світі. Я зроблю все можливе, щоб повернути втрачений скарб храму Фреї.

– Спасибі вам.

[Ви прийняли квест.]

Від завершив розмову з Ганділовою і попрямував до своїх товаришів по команді, що чекали на нього.

– Чудова робота, Віде. Я ніколи не думав, що статуя може бути такою прекрасною, – сказав Пейл, прикипівши очима до витонченої роботи, що доволі незвично для нього. Сурка, Ірен і Ромуна теж виглядали дуже зворушеними.

У середньому вони досягли шістдесятого рівня, полюючи на монстрів майже без відпочинку, поки Від займався статуєю.

– Дивовижно. Вона виглядає як справжня. Це найпрекрасніша статуя, яку я коли-небудь бачила.

– Закладаюся, навіть богиня Фрея не може змагатися красою з цією статуєю.

– Як ти створив такий образ? Я не можу не захоплюватися твоїм тонким естетичним чуттям і мистецькою душею...

Од їхньої похвали Від почувався дещо ніяково. Тонке естетичне чуття? Мистецька душа? Їхні очі говорили, що вони ганебно сліпі та дурні, щоб досягнути талановитого митця, який завжди був поряд з ними.

Про кого це? Вони говорять про Віда? Сказати, що він жадає влади було би більш достовірним.

«Розповісти їм, що я не мав жодного образу, поки не почав робити? Ні, гадаю, це не допоможе». Який сенс говорити людям те, у що вони все одно не повірять? Хороший продавець не розповідає все, коли він стукає в двері потенційного покупця, щоб продати щось. Він приховує недоліки і підкреслює переваги продукту.

Скористатись таким методом буде найкращим варіантом.

– Я створив цю статую, уявляючи всіх вас у своїй голові, пані – Ірен, Сурка і Ромуна. Ваші чисті серця і чарівні лиця виплекані у статуї, тому вона виглядає такою прекрасною.

– О Боже!

Дівчата прості створіння, чи не так? Панянки з команди Віда були раді почути таку слабеньку брехню.

– Агов, ти ж Від, так? – Даріус підійшов до нього. – Ти доволі вправний у скульптурному мистецтві. Це грандіозна робота?

Даріус добре обізнаний у багатьох сферах. Коли був на сороковому рівні, він певно дістав кілька відомостей про скульпторів.

– Ні, – відповів Від.

– Тоді це витончена робота? – запитав Даріус.

– Так, – сказав Від.

– О, я ніколи не думав, що побачу витончену роботу. Чув, що було менше сотні скульпторів, яким коли-небудь вдавалося створити витончену роботу... – Даріус показав своє здивування надто перебільшеними жестами. Затим він хитрувато посміхнувся. – Вітаю. Гадаю, ти збільшив кілька характеристик завдяки цьому. Принаймні така щедрість із боку долі мала хоч раз спіткати скульптора із жалюгідними здібностями.

Даріус зневажив Віда, ґрунтуючись винятково на тому факті, що він скульптор. По правді, більшість скульпторів слабкі. Їхні бойові навички викликають презирство, якщо вони мають вищі характеристики, які підняли завдяки створенню витончених робіт й інших речей. Навіть якщо хтось із них володіє потужною бойовою навичкою, то не знає як правильно битися. То чому ж вони обирають бути скульпторами?

У першу чергу це тому, що вони погано б'ються. Багато боїв породжують хороших воїнів. Купа користувачів, що мають небойовий клас, просто не вміє битися. Зазвичай вони плутаються, бо не знають, як реагувати на ворожу атаку, і не розуміють, яку роль повинні виконувати у групі. Елементарні бойові навички, що вони вивчають, загалом неефективні й досить низький поріг для експертного рангу може послужити причиною для насмішок з боку товаришів. Плюс вони мають відточувати скульптурне мистецтво, щоб стати повноцінними скульпторами, а тому слабші за своїх напарників у всьому, навіть якщо витрачають стільки ж часу, як інші.

Звичайно, за винятком Віда!

– Гей, стеж за своїми словами.

Пейл, товариш Віда по команді, виступив уперед під впливом емоцій. Він не міг витерпіти того, як Даріус зневажливо ставиться до його напарника. Затим обурилися й інші.

– Як може існувати така людина, як цей негідник?

– Його обличчя нагадує сковорідку вкриту жиром після того, як на ній приготували сосиски...

– Дурні ніколи не думають про те, що вилітає з їхнього рота. Від такий управний у бійках...

У такому порядку заговорили Сурка, Ромуна та Ірен. Юна Сурка мала досить гарячу кров, щоби сказати кілька гострих слів! Від Ромуни, яка час від часу випускала свій гнів, це теж очікувано. Але те, що справді здивувало Пейла і Віда, це спалах гніву з боку Ірен, яка була завжди спокійною і лагідною.

Жінки. Не було жодної можливості, щоб здивовані Пейл і Від могли дізнатися, що разом ці три дівчини легко можуть змінити чийсь статус на «убитий за секунду». Навіть якщо розуміння Віда подвоїться чи потроїться, він ніколи не збагне повністю і половину аспектів щодо жінок за все своє життя. Безглуздо вважати, що ви знаєте жінку лише тому, що здатні потішити її кількома компліментами.

– ... – Від утратив шанс розлютитися.

За нього мстився громовий осуд дівчат.

– Щ-що це було? – очі Даріуса спалахнули.

Але ні Ірен, ні Ромуна не показали жодного страху.

- Що, невже ми сказали неправду?
- Як ви смієте...
- І що ти збираєшся робити? Уб'єш нас?
- Ви думаєте, що я відпущу вас ось так?!

Даріус збирався витягнути меч. Якщо він, воїн 140 рівня, зараз вирішить влаштувати криваву баню, Від і його команда не зможуть йому протистояти. Ні, у Віда міг би бути шанс, якщо він якнайкраще використає свій потенціал. Його рівень уже переступив число сімдесят. Але з підвищеними характеристиками він міг порівнятися з воїном 100 рівня. Враховуючи його чітерські навички, Від був упевнений, що має всі шанси перемогти Даріуса. Скористатися елементом несподіванки і плюс те, що Даріус був низької думки про Віда, якщо підібрати момент, коли лідер карального загону не буде готовий, він міг би відправити воїна до пекла за хвилину.

Єдина проблема була в тому, що тривалість поєдинку більше хвилини призведе до смерті Віда, бо у нього не буде мани через використання бойових навичок. Він не боявся Даріуса через характеристики, але знав, що його слабкість полягала у тривалості. Це був, так би мовити, типовий випадок передчасної еяколяції, прихований чоловічий страх під номером один. Авжеж, він досі був сильнішим серед користувачів також рівня, що все життя провели на підсилювачах мани.

- Даріусе, спокійно!
- Пусти! Я навчу цих сучок манерам!
- Ти командир карального загону. Ти не можеш влаштувати поєдинок зі своїми підлеглими. Якщо ти так зробиш, то знаєш скільки очок слави втратиш? Ти реально хочеш відмовитися від завдання?

Паррос й інші люди з групи Даріуса стримували лідера. Вони вгамували його лють, тож він зрештою заспокоївся.

- Гаразд, я пробачу вам цього разу.

На слова Даріуса Ромуна насмішкувато сказала:

- Хто ти такий, щоб вирішувати хто і кому пробачає?
- Всі роблять помилки, але він веде себе так, ніби є королем чи щось таке.

Останні слова Сурки мало не розпочали другий раунд сварки, але суперечка привернула увагу інших членів карального загону, люди почали збиратися навколо них. Даріус і його посіпаки вже втратили довіру й повагу. З іншого боку, Віда з командою поважали. Для початку за те, що він готував чудову їжу під час маршу.

Від також ремонтував зброю і спорядження, коли було потрібно, а для неідентифікованих предметів його навичка розпізнання була неоціненною. Його товариші по команді добре ставилися до інших гравців, окрім Даріуса, тож їхня репутація була досить хорошою.

Поки Від був зайнятий створенням статуї богині, Пейл з дівчатами об'єднувався із кількома командами для полювання, їхні навички постійно вдосконалювалися і це, помножене на тактику швидкого полювання, – робило їх улюбленцями будь-якої групи.

Пізніше Від дізнався, що Даріус і його посіпаки полювали самі, бо ніхто не захотів об'єднуватися з ними.

За таких обставин, Від мав ліпше положення.

Паррос, один із небагатьох друзів Даріуса, сказав зарозумілим тоном замість лідера карального загону, чиє лице безмовно завмерло:

– Ми члени гільдії Іка. Упевнений, ти про неї чув. Це одна з трьох найкращих гільдій Розенхайма.

Від, звичайно, чув про гільдію Іка. Вона прославилася поганою поведінкою, то ж тут нема чому дивуватися, вистачить лише одного погляду на те, як чинив Даріус.

– Найближчим часом ми плануємо зайняти місто, тож нам може знадобитися підвісна тарілка. Можливо ти зміг би завітати до нас пізніше, щоби вирізати одну? Ми добре заплатимо.

Зрештою, Даріус підійшов до Віда, щоб попросити про підвісну тарілку. Але він був у жахливому настрої. Даріус досягнув успіху у завданні карального загону, але отримана нагорода виявилася набагато меншою, ніж передбачалося. Усе тому, що дехто інший забрав з опорного пункту ящіро-людей всі речі.

Розгніваний Даріус і його посіпаки шукали винних, але вони не могли запідозрити Віда, простого скульптора, який вирізав статую богині Фреї, і його команду, які, відверто кажучи, мали низький рівень, що викреслювало їх зі списку підозрюваних. Під час розслідування вони допустили низку жахливих помилок, які привели до ще більшої напруги з іншими користувачами, а в цей час Від отримав чудовий квест від старости Ганділви і завершив статую богині Фреї, це щедра жменя солі на їхню рану.

Говорячи прямо, Даріус заздрило. Тому грубо говорив із Відом, що врешті-решт заплутало все у складніший вузол.

Як тільки вони закінчили із завдання щодо села Баран, каральний загін на чолі з Даріусом зібрав речі та попрямував на північ, щоб повернутися до цитаделі. Були гравці, яким подобалися навколишні мисливські поля, але саме село навряд чи їх приваблювало. Тут не було пабу, де вони б могли перехилити келих крижаного пива після насиченого дня. Келих пива після денного полювання. Всі скучили за цим смаком, що примарно прокотився їхнім горлом, та поспішили покинути село.

Було вирішено, що село Баран захищатимуть солдати Розенхайма.

Від і його команда звітували про завдання карального загону прямо Ганділві.

– Дякую за вашу службу. Ми завжди пам'ятатимемо, що ви зробили для нас.

Як нагороду за квест Ганділва дав Від двадцять очок слави. Оскільки він висікав статую, поки інші гравці полювали за залишками ящіро-людей, то практично відмовився від цього завдання, але це несподівано обернулося для нього великим виграшем. Інші користувачі вісімдесятого рівня з карального загону отримали від десяти до п'ятнадцяти очок слави.

Від уважав, що порятунок полонених селян і пограбування опорного пункту ящіро-людей, створили невелике диво.

Він і його товариші сказали Даріусу, що залишаться, щоб полювати на монстрів, обґрунтовуючи це своїм низьким рівнем.

– Ось і настав час, – сказав Від.

На його слова товариші всміхнулися з очікуванням.

– Еге.

– Тож, ходімо в темне тихе місце.

– Авжеж, у дуже-дуже тихе місце... Туди, де нас ніхто не побачить. – Ромуна прикрила роту рукою і кокетливо захихотіла. Якби хтось почув її, то міг би неправильно зрозуміти.

Двоє парубків і троє дівчат вирушили до західних гір поряд з селом Баран. Колишній опорний пункт був достатньо усамітнений, щоб задовольнити їхні потреби.

– Ла-ла-ла. – Дівчата наспівували.

Вони йшли до дуже-дуже темного, тихого і віддаленого місця. Невдовзі група досягла підніжжя західних гір, де не було нікого в радіусі кількох миль. Вони були готові до далекої подорожі.

– Тут виглядає непогано.

– Добре, приготуйтеся всі.

Від обережно вирив ямку, поклав у неї насінину і присипав землею. Потім трохи полив. Реакції деякий час не було, але ґрунт, що покривав насіння незабаром почав червоніти.

Тремтіння.

– Кьяааа! – закричала Сурка.

Земля сильно затремтіла! Центр тремтіння знаходився там, де Від посадив насіння. По ґрунту пішла тріщина і вгору злетів товстий стовбур. Тридцять футів, шістдесят футів... За якусь мить перед групою Віда стояла колона. Проте стовбур продовжував рости. Спостерігаючи за тим, як він тягнувся аж до хмар, Від сказав:

– Небесне місто має бути там. Гадаю, ця лоза приведе нас до нього.

– Тоді...

– Тепер, коли ми дісталися аж сюди, нам потрібно відступити? Хапайтеся за неї швидко. Інакше нам доведеться зійти на півдорозі.

– Дідько! Я не хочу цього робити.

Від дістав із рюкзака мотузку і прив'язав товаришів до себе.

– Разом живемо, разом помремо.

– Еге!

Від і Пейл вирішили схопитися за лозу першими. Це було зроблено на випадок того, якщо Ірен чи Ромуна, найменш мускулісти, розслаблять хватку, чоловіки на лозі зможуть запобігти їхньому падінню з неба. Від з командою вчепилися у стовбур дерева, що проростав з насіння Небесного Дерева, і разом з ним злетіли в небо.

Розділ 4. Небесне місто Лавіас

Доктор Ча Инхі з реабілітаційного центру Велике Суспільство – всесвітньо відома психологиня, що запатентувала новий метод терапії лікування психологічних захворювань. Її забитий робочий графік, зазвичай, не залишав часу на відпочинок. У неї був постійний потік пацієнтів, до яких потрібно навідуватись, і щотижневі публікації у журналах, які вона відсилала у нескінченному циклі монотонності.

«Нудно. Нецікаво. Стомлююче». Це її щоденні скарги. Але, незважаючи на бажання втекти від усього цього, вона не могла примусити себе відмовитися від своїх обов'язків. Таким чином Ча Инхі опинилася в розпалі консультації з жінкою середніх років.

– Мені справді шкода стосовно ситуації з вашою донькою, – сказала вона, зморгнувши вологу на очах.

– Я знаю, що пройшло вже п'ять років. – Жінка сумно всміхнулася, довірившись докторці Ча.
– Але з того часу, як ця дитина намагалася вкоротити собі віку, я не здатна ні на чому зосередитися.

– Вам час перенести увагу з думок про благополуччя доньки на пошуки власної мети у житті.

– Насправді, докторе, – мовила жінка, міцно схопивши руку Ча Инхі, – я вірю, що вона знаходиться десь у пастці... Вона...

Небесне Дерево тягнулося ввись випадковим чином, але незабаром воно почало рости у конкретному напрямі. Від із товаришами міцно трималися за стовбур, коли той ріс до своєї мети. Сильний вітер кидався на них, а земля внизу здавалася далеким затишком. За кілька секунд село Баран зникло з поля зору.

Вони пройшли крізь хмари і прибули до острова, який виглядав величезним. Острова, що пливе в небі! Верхом на зростаючому стовбурі Небесного Дерева, Від із супутниками піднялися над туманом, що приховував місцевість.

– Це Небесне місто! – вигукнула команда, із задоволенням вивчаючи очима все навколо.

Перед ними розкинувся лабіринт з будівель. У центрі великого лабіринту височіла масивна вежа, на вершині якої сиділа купа птахів. За вежею виднілися пагорби і пишні поля.

– Ох! Дерево сохне! – крикнула Ірен, озирнувшись на дерево.

Стовбур Небесного Дерева засох і розколовся на дрібні шматки на їхніх очах. Шматки зникли у хмарах, відділивши острів од далекої землі внизу.

– Наш шлях назад знищений. Що тепер робити? – засмутилася Сурка. Її товариші, з іншого боку, не виглядали особливо стурбованими.

– Пригоди починаються тут. Оскільки дерева вже нема, ми будемо турбуватися про повернення, коли прийде час.

– Але, Пейле... – Сурка була на межі сліз, уже сумуючи за далекою землею.

Від спробував підбадьорити її:

– Якщо є воля, є і шлях. – Але Сурку, здавалося, не переконали ці підбадьорливі слова, тому він безтурботно додав: – Ну, якщо ми не знайдемо спосіб, то завжди можемо зістрибнути, правильно?

– А-але...

– Ну, ти помреш один раз, але точно опинишся на землі.

Обличчя Сурки побіліло. По правді, вона завжди боялася висоти. Коли Небесне Дерево росло, Сурка міцно трималася за нього, боячись, що може впасти і розбитися на смерть. Можливо, вона б відмовилася від цієї пригоди, якби знала, що це приведе її аж сюди.

Група попрямувала вперед, по дорозі втішаючи Сурку.

Небесне місто дім для унікального виду.

– Вони схожі на птахів...

Стоячи на двох ногах, з маленькими очима-намистинками, загостреними дзьобами, великим розмахом крил і округлими щоками, вони нагадували горобців. Старі птахи, схоже, мали білі бороди навколо дзьобів.

– Кья! Та мило! – вигукнула Сурка, симпатія до птахів затьмарила її акрофобію. Зараз вона тремтіла не від страху, а від захвату. (*Акрофобія – нав'язливий страх висоти*)

Старий птах повільно підійшов до групи, не звертаючи увагу на небажану симпатію Сурки.

– Вітаю, мандрівники, ласкаво просимо до Лавіасу.

Вся група перевела погляди на Віда. Виходячи з попереднього досвіду, його визнали людиною, що найкраще підходить для керівництва. Ба більше, для групи стало зрозуміло, що кожен крок Віда був прорахований, бо він був типом, який вмовляв будь-якого НІПа дати йому те, що потрібно.

– Спасибі вам. Ми пережили небезпечну подорож з далекого краю, перш ніж дісталися цього прекрасного місця. Але перед лицем такого неймовірного саява наша втома майже розвіялася. Це місце називають Лавіас?

– Саме так! Наше місто є домом для благородних і гідних Птахів. Тільки тут ви знайдете таке блискуче сонце і таке свіже повітря! – у білобородого птаха вирвався потік слів од гордості, поки він змахував крилами. Навіть його пір'я розпушилося від задоволення і вихвалання.

– Повітря тут справді найсвіжіше, а сонячне світло приголомшливе. Жодних сумнівів, хмари, що минають, малюють чарівну картину. Але які особливі товари тут, у Лавіасі?

Від скористався нагодою дізнатися про особливий асортимент міста. Якщо є предмети, які можна дістати виключно в Лавіасі, то він може заробити купу грошей, скуповуючи їх гуртом і перепродаючи у королівстві Розенхайм.

– Ми ще не настільки знайомі, щоб ви могли ставити таке нахабне запитання. Вам потрібно ліпше зі мною познайомитися. Було б добре, якби ви принесли мені смачне частування. Насправді, мені цього дуже хочеться.

Бородатий птах змахнув крилами і пошкутьгав од них. Від спробував погнатися за ним, але незабаром здався і повернувся до своєї групи.

– Гарзд, давайте розділимося, щоб дослідити місто.

Якби всі разом досліджували місто, це зайняло б забагато часу. Тому вони вирішили розділитися, щоб охопити більше територій.

– Місто, здається, безпечним, оскільки немає ворожих зон.

– І все-таки Лавіас видається занадто великим містом, щоб досліджувати його поодинці. Тому зустрінемося всі тут за дві години.

– Якщо під час дослідження натрапите на хороший квест, поверніться сюди і розкажіть про нього іншим членам групи. Ми разом вирішимо яке завдання найкраще. А зараз почнемо.

– Добре, зрозуміло.

І так вони вирушили досліджувати місто.

Від почав з того, що попрямував до галасливого центру міста, поглянути, чи є там якісь магазини.

Торговці, наче качки, ходили перевалюючись з ноги на ногу вулицями, пропонуючи свої товари перехожим. Як впливає з назви, жителі міста Лавіас мали риси схожі на риси птахів, і хоча розпушені тіла і короткі ноги були однаковими, їхні голови відрізнялися, тут були ще і сови, і яструби.

«Тільки уявити, що існує таке місто, це дивовижно», – подумав Від.

Відкривати тут курячий ресторан, безумовно, було б неправильним кроком, бо місцеві жителі могли б сприйняти це як канібалізм. На відміну від людських міст, карет тут не було, тому що птахи самі по собі були досить великими, щоб перевозити коней. Якщо дороги були перекриті, все що їм потрібно зробити – це розправити крила і полетіти.

Через те, як на нього дивилися, Від почував себе мавпою в зоопарку, коли йшов між Птахами.

Він зайшов до магазину зброї.

– Добрий день.

– Людина-мандрівник! Вам щось потрібно?

– Мені потрібно багато речей. Проте я не знайомий з виставленими предметами. Я б хотів роздивитися їх ближче.

– Як забажаєте.

Від оглянув деякі предмети.

[Сталевий дзьоб Барово

Міцність: 90/90.

Пошкодження: 23.

Додаткові ефекти: надає здатність здобувати продукти, що дають бонуси. Велика довжина дозволяє легко діставати закопаних черв'яків.

Ціна: 100 золотих.]

Від зітхнув і звернув увагу на інший предмет.

[Срібні вила Сайгона

Міцність: 30/30.

Пошкодження: 17~19.

Частина набору.

Мають низьку міцність, бо виготовлені зі срібла.

Добре підходять для того, щоб відривати голови мертвої під час низького польоту.

Ціна: 70 золотих.]

[Пір'я Богині

Міцність: 15/15.

Додатковий ефект: зачарування.

Яскраві та блискучі різнокольорові пір'їни надають полегшення вашому спорядженні під час ворожих атак. Такі легкі, що ви навіть не відчуєте. Дозволяють дивовижне ковзання в повітрі, гарантовано запобігаючи падінню.

Обмеження: тільки для жінок!

Ціна: 45 золотих.]

Предмети варіювалися від вил і палиць до своєї порожнистої зброї, що мала конусну форму та звужувалася до наконечника. Схоже, ця зброя призначена для Птахів.

– Чи є у вас зброя, якою можуть користуватися люди? – запитав Від у крамаря, що дуже нагадував борсука.

– Звичайно є! Просто почекайте хвилину. Оскільки покупці-люди дуже рідкісні, мені довелося покласти її на склад.

Поки Від чекав, то відчув на собі купу прискіпливих поглядів. Птахи, що проходили повз магазин, одне за одним зупинялися, щоб подивитися на нього, ніби він мавпа у зоопарку.

– Я чув, що це – людина.

– Як дивно. Мабуть, важко їсти з пласким дзьобом.

– Погляньте на це. Пір'я теж немає. Бідолаха, він може замерзнути взимку.

Жодна нормальна птаха ніколи не насолоджувалася холодом. З їхньої точки зору, Від видався таким, що легко замерзне на смерть. Птах у Розенхаймі або в будь-якому іншому місці внизу, на континенті, також би привернув увагу натовпу. Але в Лавіасі, місті птахів, людина Від був цікавинкою.

– Ось речі, про які ви питали.

Власник магазину виклав деяку броню, щит, два молоти і п'ять різних мечів. Від не зацікавився щитом, тому негайно перейшов до мечів і броні. Однак він мав лише 70 золотих од продажу предметів, забраних у ящіро-людей.

[Глиняний меч

Міцність: 90/90

Пошкодження: 23~25.

Чарівний меч, просякнутий духом льоду.

Завдає 2-5 очок додаткової шкоди броньованій цілі та знижує швидкість руху.

Вимоги: рівень 60, сила 200.

При використанні: надає 2-5 додаткових очок пошкодження від крижаного елемента.

Ціна: 188 золотих.]

[Меч Мари Присмерку

Міцність: 200/200.

Пошкодження: 14.

Статус: проклятий предмет.

Робота гнома Теодора. Кований зі сталі, видобутої у Лісі Смерті. Знижує живучість, має невеликий шанс завдати потрібної шкоди при критичному ударі.

Вимоги: рівень 70, сила 250.

При використанні: може випасти рідкісна можливість завдати смертельної атаки.

Ціна: 160 золотих.]

У цю мить Від припинив роздивлятися предмети і похитав головою.

Ціни були до смішного непомірними, але це не дивина, він все-таки у місті Птахів. Хоча Глиняний меч і меч Мари Присмерку, вочевидь, рідкісні предмети, але в цитаделі Серабург їх можна продати лише за половину ціни.

– У мене зараз не вистачає грошей, тому я нічого не купуватиму.

– У такому випадку приходьте знову, ці предмети можуть бути продані, тож вам ліпше якомога швидше заробити грошей. – Сказав власник магазину, який нагадував борсука, з розчарованим виглядом.

Команда Віда, яка досліджувала місто, єдині люди тут, і введення бізнесу є наразі основним напрямком їхнього інтересу. Він покинув магазин і повільно пішов до східної частини міста.

За периферією міста розкинулися нескінченні простори полів і між ними – тут і там – виднілися шматки небуття.

– Тьох-тьох!

– Чіп!

– Цвірінь-цвірінь!

Милі Птахи-діти співали, примостившись на мотузках для білизни. Серед них жовті пташенята були особливо чарівними.

– Привіт? – сказав їм Від, наблизившись, щоб глянути. Але вони лише хихотіли і нічого не говорили у відповідь.

– Добрий день. – Він вітався з кожним Птахом, з яким зустрічався.

Один з них, хто був перед магазином зброї, схвильовано запитав:

– Ви мандрівник, якого я ще не бачив. Ви із сильної групи, що прийшла із земель під нами?

– Я ще несильний. Хоча люблю мир і милуюся небом, я поважаю і бойове мистецтво. Бо для забезпечення миру потрібна сила.

– Я відчуваю те саме. У мене є прохання, яке ви можете виконати. Правду кажучи, Лавіас не такий мирний, як здається. Це древня земля і під її поверхнею ховається велике зло, яке збирає сили, щоб знищити нас. Ви допоможете мені?

Тінг!

[Немертві Лавіаса

Немертві ховаються у глибина Небесного міста Лавіаса. Місцеві жителі не можуть спати ночами через виття немертвих.

Якщо ви повернетеся, вбивши принаймні 30 солдатів-скелетів у підземному проході, можуть відбутися хороші речі.

Рівень складності: D

Нагорода: невідомо

Попередження: невдача знизить рівень дружби з Воронами.]

Від і його команда очікували, що Небесне місто буде звичайним невідкритим містом, тому сподівалися тільки на унікальні предмети, яких не можна знайти в цитаделі Серабург. Вони припускали, що квест, пов'язаний з королівством Розенхайм, найкраще, що можна буде отримати.

Несподівано, але в Небесному місті були мисливські угіддя. Не кажучи вже про те, що це рідкісна територія для полювання на немертвих. Відомо, що солдати-скелети приблизно 80-го рівня.

Від замислився на секунду і похитав головою.

– Я розумію, що перемогти немертвих – це моє завдання, але я тут із товаришами. Я повернуся, коли поговорю з ними.

Від продовжив блукати по району, перекидаючись словами з Птахами, повз яких ішов. Для деяких це був перший раз, коли вони бачили людину-мандрівника, тому від них надходили певні прохання. Здебільшого – пов'язані з немертвими.

За допомогою різноманітних розмов Від збирав інформацію про підземелля в Лавіасі та дороги, які до них ведуть. Однак ті місця були практично зонами бойових дій. Більшість там складала скелети, а також були лицарі смерті, демонічні стражі, дуллагани, лічі, привиди і тіні. *(Дуллаган – також відомий як вершник без голови, походить з ірландської міфології)*

Дуллагани могутні та складні немертві, що носили власні голови під пахвою. Мало того, що мають 140 рівень, вони ще швидкі та володіють чудовими бойовими здібностями, тому перемогти їх дуже важко.

Лічі спеціалізуються на чорній магії, а завдяки своєму високому інтелекту, вони, як відомо, тікали, як тільки опинялись у небезпеці.

Не потрібно і говорити, що лицарі смерті були провісниками кінця. Вони їхали верхи, як Привиди кільця з фільму «Володар перснів». Втілення нічних кошмарів! А їхній рівень був близько 200.

Лише від думки, що такі могутні немертві перебувають під землею, його серце почало швидко битися. «Ах, цей прекрасний досвід».

Блукаючи містом, Від натрапив на велику вивіску. Здоровенними літерами на ній було написано «Тренування для початківців». Від зайшов, ніби його підганяла якась містична сила.

– Ласкаво просимо. Бачу, ти – людина. – Привітався інструктор, схожий на півня. Особливо помітним було його пір'я, що нагадувало гребінець когута. *(Когут – півень)*

– Я проходив повз і захотів привітатися. Я пройшов тренування для початківців у королівстві Розенхайм.

Усі інструктори в тренувальних залах високо поважали тих, хто шанував бойове мистецтво і зневажав зло. Закінчення тренування також давало певну репутацію. Від увійшов до тренувального залу, сподіваючись миттєво налагодити стосунки з інструктором і отримати корисну інформацію. Але реакція, яку він отримав, була далекою від його очікувань.

– Мхв? – Птах-інструктор придушив сміх. В його очах виднілися веселощі, навіть коли дзьоб залишався нерухомим. – Такого не може бути. Навряд чи можливо, щоб ви закінчили тренування для початківців. Ви зовсім не виглядаєте так, ніби пройшли його.

– Ха? Але я закінчив тренування для початківців у цитаделі Серабург.

– У них там лише зал базової підготовки.

Очі Віда спалахнули жагою. «Зал базової підготовки! То це місце – наступний етап!»

– Чи можу я один раз спробувати тренування для початківців?

– Можете. Ті, хто пройшов базову підготовку, мають на це право. Проте це місце відрізняється від вашого залу базової підготовки. Існує велика можливість опинитись у небезпечній ситуації, тож не примушуйте себе.

– Я хочу спробувати.

– Ви маєте на увазі тренування?

– Це те, що я сказав.

– Ваш дух вражає. Що ж, ідіть за мною.

Від пішов за інструктором. Чоловік повів його до споруди в задній частині тренувального залу. Вхід нагадував дзьоб і з'яв чорнотою.

– Усе, що вам потрібно зробити, це пройти крізь цей прохід і вийти на протилежному кінці цілим і здоровим. Це просто, так? Проте бойові навички будуть недоступні. І одна порада: не запалюй вогонь, це значно б полегшило ситуацію, ні, зробило б її надто зручною.

– Зрозумів. – Відповідь Віда була короткою. Широкими кроками він зайшов у прохід.

Спочатку ніщо не тривожило Віда. Однак, як тільки він почав просуватися далі, його рішучість потроху почала згасати. Від почав руками і ногами сліпо обмацувати шлях у проході. Він не знав, що за страхіття може виповзти з цього тихого місця. І тут раптом...

Вууш!

Від рефлекторно ухилився, уникаючи шаленства ударів. Коли йому зрізало пасмо волосся, він зрозумів, спокій закінчився.

«Напад? Чудово». Його тіло ворухнулося одразу, як тільки це стало зрозумілим. Від уже витягнув меч і махнув ним перед собою. Хоча він не міг бачити, але відчував, як щось наближається.

Дзінь!

Залізний меч зіткнувся з чимось металевим. Судячи з удару, меч не заблокували щитом, і не відбили. Тіло ворога тверде, як камінь.

«З правого боку!» Від відчув атаку в ту ж мить, коли вона розрізала повітря. Тепер він був упевнений, що наступна теж буде справа. Оскільки Від не міг бачити, то йому не залишилося нічого іншого, як покласти на інші органи чуття. Він вірив у свої інстинкти.

У цю мить меч Віда рухався так, ніби мав власний розум. Він плавно рушив, щоб відбити атаку в суцільній темряві. Той, хто не мав реального досвіду володіння мечем, ніколи б не зміг такого зробити.

«Десять, а може і більше!» – подумав Від. Невпинні атаки не давали йому перепочинку.

– Яц! – вигнув він бойовий клич, знову ставши на ноги.

Коли Від прокотився по землі, то міцно тримав меч, вистромивши його вбік, щоб зачепити щиколотки. Полетіли іскри, коли зброя зіткнулась з чимось, зробленим із заліза. У цю мить місцевість на коротку мить освітілася. Навколо було багато варварів, повністю вбраних у сталь. Вони тримали мечі, кийки, кувалди, сокири, палиці, молоти і булави.

Морозець пробігся по спині Віда, його рішучість згасла, як свічка на вітрі. Але атаки сталевих варварів не зупинялися. Він зміг відбити кілька, але в проході без світла неможливо розібратися з усіма атаками одразу. Удар у спину збив його на землю. Варвари напали з усіх боків.

– Ви не впоралися. – Почувши голос інструктора, Від повільно сів. Кожен міліметр тіла болів.

«Де я?» Він озирнувся і помітив, що повернувся до входу у тренувальний зал. Мабуть, інструктор приніс його сюди. Смуга здоров'я просіла. Його атакували так, що очки здоров'я опустилися нижче 30, навіть легке поранення могло стати смертельним. На щастя, у нього не було кровотечі, тому ОЗ більше не зменшувалися.

– Ось що трапляється, коли люди, не маючи достатньо вміння, кидають виклик цьому місцю. Цього разу я тебе врятував, але якщо ти спробуєш ще раз, то помреш.

Від потрусив головою, щоб очистити розум, і запитав:

– Мені потрібно бути на вищому рівні, щоб досягнути успіху?

– Ні. Незліченні сталеві воїни пристосовуються до рівня суперника.

– Тоді це означає, що мої навички не досягли потрібного рівня.

– Схоже на те.

– Скільки минуло часу від тоді, як я зайшов?

– Близько чотирьох годин.

– Мої товариші, либонь, чекають мене. Я обов'язково повернуся ще раз. – Від покинув Тренувальний зал і попрямував до місця зборів.

Він побіг щодуху! На місці зустрічі Від побачив інших членів групи, їхні обличчя сяяли захватом.

– Вибачте, я запізнився...

– Віде! – крикнула Сурка, підбігши до нього. – Ми знайшли чудовий квест! Ми чекали на твоє повернення, Віде, щоб разом вирішити чи брати його.

Поки його не було інші члени групи ревно досліджували Лавіас, щоб зібрати інформацію. Для початку, як повернутися вниз. Пір'я Легкості, що продаються у великому магазині, сповільнять падіння. Стрибнути з Лавіасу, використовуючи пір'я, може бути п'янким відчуттям для Віда, але було б жахливим досвідом для людини з акрофобією, як от Сурка.

Також вони підтвердили невтішну новину про те, що їхня група не була першою у відкритті Лавіаса. Цього слід було очікувати, бо слава не зростає, коли вони вперше ступили на землі Небесного Міста.

А далі були квести.

Ірен надібала завдання на вбивство 20 лицарів-скелетів. Нагородою за це є кільце, що збільшує швидкість відновлення мани на 10%.

Звичайно, лицарі-скелети складні противники з їхніми сотими рівнями. Але команду заворожила нагорода. Зрештою, кільця, які збільшують швидкість відновлення мани були дуже рідкісним. Такі персні були безцінними у будь-якому великому місті континенту Версаль!

– Де це? – запитав Від, також вражений нагородою.

І ось так вони взяли квест на вбивство лицарів-скелетів.

[Підземелля: ви перші гравці, які відкрили Мемфіс Хол.

Нагорода: +100 слави.

Щодня протягом одного тижня ви отримуватиме подвійну кількість досвіду, а також випадатиме подвійна кількість предметів. За вбивство першого монстра кожного виду випадатимуть найрідкісніші предмети. При подальших вбивствах чудовиськ того самого виду – випадатимуть звичайні предмети.]

Слова з'явилися у вікні повідомлення як тільки Від із товаришами увійшли до підземелля. Група відразу ж завмерла на місці.

– Це...

– Ми перші відвідувачі! – радісно вигукнули Сурка і Ромуна.

На обличчі Пейла була велика усмішка. Неважливо, як тут небезпечно, прихід у мисливську зону з подвоєнням досвіду того варте. Було б марнуванням піти і втрати весь потенційний досвід.

«Хоч інші і прийшли в Лавіас першими, але вони не знайшли це мисливське угіддя. Ні, можливо, вони не змогли його виявити. Не будемо завищувати сподівання». Від старався тримати себе в руках, але його збудження було безперечним.

– Давайте поки що неквапливо досліджувати це місце. Наша головна мета – перемогти лицарів-скелетів, проте, оскільки нам потрібно знати, чи можемо ми це зробити, для початку розберемося з чудовиськами, яких зустрінемо на шляху. Ірен.

– Так!

– Будь ласка, подбай про нас, покладаємося на твоє зцілення.

– Так, і, раз це місце кишить немертвими, я обов'язково скористаюсь Благословенням.

Благословення священників і свята магія фатальні для немертвих. Благословення збільшує шкоду в 1,5 рази проти різних ворогів і завдає додаткової шкоди, якщо противник був немертвим.

– Ходімо.

Кожен у групі отримав усі доступні бафи, збільшивши свою силу та живучість. Захисні бафи в основному дісталися Віду і Сурці. Після цього вони рушили вперед.

– Лю... ди? Тут... живі люди. – Чотири чи п'ять скелетів зібралися у підземному проході. Невелика різноманітна група немертвих складалася з двох магів-скелетів, одного солдата-скелета і лучника-скелета. – Лю... ди.

Порожні очниці скелетів спалахнули. З'явилася вбивча червона аура, коли вони кинулися до команди, їхні кістки затріщали, зіштовхуючись під час руху.

– Підготуватися до бою.

Кланк.

Від першим кинувся до противника, блокуючи меч солдата-скелета. Замість того, щоб зупинитися на простому блоці, він плавно відбив атаку і контратакував. Це була не ігрова навичка. Від, природно, скористався мистецтвом бою на мечох, виконавши потрібні рухи зап'ястям.

– Потроєння!

Пам-лясь-трісь.

Він завдав три послідовні атаки. За своєю природою, Потроєння складна навичка для відстеження очима. Випад уперед, затим розрізати по діагоналі, а коли меч досягнув потрібної точки, він використав інерцію тіла, щоб завдати ще одного безупинного удару! Вправне володіння навичкою дало можливість для додаткових атак, але навіть так, вона все одна називатиметься Потроєння, бо назва походить від трьох основних атак.

У розпалі бою Від використав навичку, не вигукнувши «Потроєння». Навіть частка секунду може вплинути на можливість жити чи загинути. Особливо, якщо хтось може використати цю мить, щоб націлитися на слабе місце ворога.

Якби якимось чином вдалося заблокувати три послідовних удари, з'являється шанс завдати четвертого. У випадку якщо і цей відіб'ють, є хвилина можливість завдати потужного п'ятого.

«Потроєння» по суті означає завдати трьох швидких ударів, що використовуються слабкі сторони ворога для успішної атаки. Плюс до того, Від може маневрувати мечем, користуючись вродженими здібностями, щоб відшукати вразливості у захисті противника. Не дивно, що ребра солдата-скелета розлетілися на шматки під натиском його меча.

Лише комусь такому, як Від, могло прийти в голову використати такий потужний і жорстокий метод для вбивства ворога.

У цю мить маги-скелети, що були позаду інших, почали читати заклинання, обравши ціллю Віда. Однак Ромуна встигла першою.

– Вогняний удар!

Завдяки високому володінні навичкою, вона випустила у магів-скелетів шість вогняних куль підряд. Це зупинило і ефективно скасувало заклинання, що вони збиралися створити.

– Ти мій!

Пейл був зосереджений на єдиному лучнику-скелеті. Ці двоє люто пускали один в одного стріли.

– Отримуй! Благословенна стріла! – Пейл випустив стрілу, що випромінювала сліпуче світло.

Од природи немертві ненавидять світло, і скелети, такі як ці, особливі слабкі до нього. Однак немертві вищого рівня могли ходити при світлі дня без будь-яких проблем.

Стріла Пейла застрягла у скелеті й сліпуче засяяла.

Тим часом Сурка завдала магам-скелетам кілька ударів з близької відстані, а Ромуна її підтримувала. Оскільки це був їхній перший раз боротьби з таким грізним супротивником, вони всі ризикували своїм життям.

Віду ж залишився солдат-скелет.

– Помрииии...

Кістки солдата-скелета затріщали, коли він підстрибнув угору і завдав потужного удару. Хоча його меч був покритий відколами і тріщинами, сила удару надто велика, щоб її ігнорувати.

«Попри це, рухи очевидні». Від активував навичку:

– Укол!

На той час, коли меч скелета досягнув мети, на тому місці залишився тільки післяобраз Віда. Від, який був уже позаду ворога, ударив супротивника в шию.

[Ви завдали критичного удару!]

Критичний удар! Прагнення до чогось має ризики, коли ж досягнуто успіху – це приносить ще більше задоволення. Отримавши пошкодження від Потроєння і Уколу, кістки розвалилися в неживу купу.

– Віде, сюди! – вигукнула Сурка, в її голосі була очевидна втома.

Боротися з двома магами-скелетами виявилось занадто важким завданням для неї, тож вона поступово втрачала позиції. Будучи монахом, вона мала високу спритність, тому її рухи повинні бути досить швидкими. Але зараз це було не так.

[Зниження сили.]

[Зниження швидкості.]

Це були наслідки отруєних ран і проклять, через які вона безперервно стікала кров'ю. Страждаючи від проклять магів-скелетів, Сурка була огорнута темним димом. Прокляття були сильнішими і швидшими, ніж заклинання Очищення від Ірен.

– ... – Від поспішно кинувся їй на порятунок. – Скульптурний клинок!

Щоразу, коли Від відновлював достатньо мани, щоб використати навичку Скульптурний клинок, маг-скелет із низьким показником здоров'я зникав зі спалахом сірого кольору. Вони гинули швидше, ніж очікувалося, бо Ромуна бомбардувала їх заклинаннями, поки не вичерпувалася мана. З лучником-скелетом, який залишився, швидко розібралися Пейл і Ромуна, яка встигла відновити ману.

– Ого! Ми перемогли! – радісно вигукнула Сурка, коли бій закінчився.

– Навіть наші рівні зросли, – сказав Пейл, посміхаючись.

Скелети, які мали рівні як мінімум на 15 вищі, плюс подвоєння досвіду, дали групі неймовірну кількість досвіду. Вони підняли рівні – розібравшись лише з однією групою.

Використавши всю ману на зняття проклять, Ромуна й Ірен сіли, щоб відновити її за допомогою медитації. Медитація подвоювала швидкість відновлення мани. На жаль, ця навичка виключно для класів магів і жерців, а це означає, що Він не міг її вивчити.

– Подивимося, які предмети ми отримали?

Зазвичай вони брали все, що хотіли, але цього разу лише одна битва підштовхнула їх до відчуття, ніби вони ходили по тонкому льоду. Тому команда зібралася навколо предметів, що випали зі скелетів.

[Поношені закривавлені рукавиці]

Міцність: 7/40.

Захист: 6.

Предмет наповнений ненавистю і жагою мертвих. Хоча вони посилюють власника, схоже, їх краще уникати.

Вимоги: Рівень – 50, сила – 100.

При носінні: Підвищує силу на 20. Збільшує силу атаки на 10%. Знижує здоров'я на 200.]

[Чоботи холодних]

Міцність: 9/50.

Захист: 5.

Взуття створене для того, щоб протистояти впливу землі. Оскільки вони виготовлена зі шкіри водяних буйволів, то дають чудові відчуття при носінні.

Вимоги: Рівень – 60.

При носінні: Підвищує опір крижаним магіям на 15%.]

Ці речі доволі непогані. Їх можна продати купцям, але одягнути – буде кращим варіантом. Рукавички знижують здоров'я, але захист достатньо високий, тож вони варті того, щоб їх носити.

Наразі через вплив відкриття підземелля, кількість предметів при випадінні подвоїлася, а найкращі речі ще не були знайдені. Тож Від з командою підійшли до меча, який випав із солдата-скелета.

[Глиняний меч]

Міцність: 12/65

Пошкодження: 23~25.

Чарівний меч, просякнутий духом льоду.

Завдає 2-5 очок додаткової шкоди броньованій цілі та знижує швидкість руху.

Вимоги: рівень 60, сила 200.

При використанні: надає 2-5 додаткових очок пошкодження від крижаного елемента.]

На обличчі Віда з'явилася усмішка. «Джекпот!» Меч, який в магазині продавався більше ніж за сто золотих, також можна отримати як предмет, що випадає з монстра. Звичайно, у порівнянні з глиняним мечем, який можна придбати в магазині, у цього була набагато менша міцність. До того ж максимальна міцність меча буде поступово зменшуватися, якщо меч зламаний і залишатиметься в невідремонтованому стані.

– Це... – Пейл деякий час роздивлявся предмети.

Він відчув, як піднімається жадібність. Врешті-решт, Пейл був людиною, то чому б йому цього не відчувати? Однак Від повільно вийшов у центр групи. Все, що на ньому було, – це спорядження з твердої шкіри. Ні броні, ні чобіт. Від заговорив, звертаючись до Пейла.

– Сила атаки цього виродка реально була потужною. Якби їх було двоє, могли б виникнути проблеми.

– ... – Пейл стримував сльози, відступивши убік, дозволяючи Віду отримати всі три предмети. Якщо він, їхній щит із плоті і крові, немає хорошого спорядження, то хто б його замінив?

– Такі предмети повинні належати Пейлу... – мовив Від, розчарованим голосом.

– ...

– Та все ж, як один із тих, хто прямо взаємодіє з противником, це приємний бонус бути добре спорядженим. Але наступна здобич обов'язково має дістатися Сурці і Пейлу.

Це був класичний приклад «назви хворобу, а потім запропонуй ліки». Від виграв найбільше од цих предметів, тож це можна назвати груповим рішенням. Він нарешті звільнився від важкого залізного меча, отриманого від інструктора тренувального залу.

Несподівано пролунав голос:

– Люди... улюблені воїни немертвих...

Лицар-скелет з'явився без попередження.

Всі роблять помилки, але ця могла стати фатальною. До цього часу вороги, у досліджуваних ними мисливських угіддях, перебували переважно на визначених для них територіях. Проте лицарі-скелети блукали, де їм заманеться. Забувши про це, група відпочивала без хвилювань, коли раптово з'явився супротивник.

Лицар-скелет з його моторошними сяючими очима, у броні, вдягненій на його кістяне тіло, був немертвим з рівнем вище 100. Ця грізна істота тепер наступала на групу.

– Кья-а!

Лицар-скелет широкою дугою змахнув мечем, різонувши Сурку по стегну. На щастя, вона не померла, але її здоров'я зменшилося більше ніж на 35%.

– Біжи!

Від стрибнув між Суркою і лицарем-скелетом, тримаючи глиняний меч, який він щойно підняв. Його швидше мислення стало великою допомогою в розпалі такої кризи. Монстр з рівнем вище 100!

У Віда почали тремтіти коліна. Але не від страху перед ворогом, бо він вважав, що битва з супротивником, навіть з рівнем більше на 30, буде чесною боротьбою. Віда турбував глиняний меч із жалюгідною міцністю. Якщо він зламається під час цього бою... На жаль, ніхто не міг змінювати зброю, коли ворог прямо перед ним.

«Боже, будь ласка...»

– Будь обережним, Віде!

– Ромуно, Ірен, прокидайтеся! З'явився лицар-скелет!

Члени групи хутко готувалися до бою. Однак це дало лицарю-скелету достатньо часу, щоб розпочати атаку першим: потужний удар, а потім ще одна атака! Уперше Від відчув, що йому потрібен цей ламкий меч.

«Я не можу втратити цей клинок!»

Тікати вже було занадто пізно, але Від довіряв своїм рухам і захисту. Замість блокування, він намагався ухилитися. Невеликих поранень не unikнути, але Від відчував, що цього разу рана на тілі була достойною жертвою для захисту кістки... «кісткою» зараз, зрозуміло, був меч.

«Заждіть, а я відремонтував рукавиці та чоботи?»

Лайно! Міцність рукавиць і чобіт майже вичерпалася.

Зброя, як глиняний меч, не втрачає міцності, якщо не вступає у фізичний контакт, але інше спорядження, як-от рукавиці та чоботи, легко втрачає міцність, якщо власнику завдали удару. Міцність – дивний атрибут; коли вона близька до максимуму, то зменшується повільно, але коли низька – може вистачити одного удару, щоб зламати предмет.

«Чому зараз...»

Від швидко прокотився по землі.

Кланк!

Меч лицаря-скелета з розмаху опустився вниз, мало не зачепивши Віда.

Такі навички часто згадуються в романах про бойові мистецтва. Ця, зокрема, передбачала перекотитися по землі, намагаючись unikнути нападу. А як щодо гордості? Чомусь подібному немає місця в таких ситуаціях.

Думка про те, що його рукавиці, чоботи і новий меч – зламуються, була набагато болючішою. Поки Від ухилився, його група завершила підготовку до бою: Пейл випустив стріли, поки Ірен використовувала Божественний захист і благословення. Ромуна кинула потужне заклинання, не вагаючись починати з найсильніших.

– Вогняне поле!

Щоб зловити швидкого лицаря-скелета, вона використала заклинання, що б'є по площі.

ВУУШ!

З того місця, де стояв лицар-скелет, почало поширюватися полум'я. Від і Сурці довелося квапливо відступити, щоб unikнути вогню. Від прибрав глиняний меч, чоботи і рукавички та взяв залізний меч. Йому б хотілося використати навичку Ремонт на предметах, але жахлива ситуація дала йому час тільки, щоб зняти спорядження.

– Сумніваюся, що він помре від цього, – твердо сказала Ромуна. Вогняне поле завдавало великої шкоди чималій кількості ворогів. Крім бойових навичок Віда, найпотужнішим джерелом сили у команді є володіння полум'ям Ромуни.

З усіх навичок, які збільшують силу та вплив вогню, володіння полум'ям – восьме за ефективністю. Тим не менше, ніхто не вірив, що цього достатньо, аби знищити ворога вище сотого рівня, як-от лицар-скелет.

Незабаром полум'я розвіялося, показуючи, що чудовисько досі стоїть там, де і раніше. Його клинок розжарився до червоного кольору, а вогонь, що виривався з порожніх очниць і між ребер, надавав йому вигляд палаючого лицаря-скелета. Хоча він отримав чимало пошкоджень, та досі залишався живим.

– Ці... люди...

Лицар-скелет побіг уперед, щоб атакувати. Від цього разу впевнено протистояв монстру. Тепер, коли він використовував залізний меч замість глиняного, йому нічого боятися.

– Скульптурний клинок!

Меч Віда граційно танцював, вриваючись в лицаря-скелета. Магія Ромуни, кулаки Сурки і стріли Пейла також послідовно і швидко досягли цілі.

– Грр...

Лицар-скелет був досі сповненим сил, бій почав приймати небезпечний поворот. Мана Віда досі не відновилася після останньої битви; він не міг використати жодної бойової навички. Поки що вдавалося уникати атак лицаря-скелета завдяки спритним рухам, але він не завдав ворогу значної шкоди. Інші члени команди були у схожій ситуації. Витративши всю свою ману, їм ледве вдавалося виживати. За лічені хвилини ситуація погіршилася.

– Я повністю вичерпала ману. Боюся, мені нічим лікувати... Вибачте. – Слова Ірен довели всіх до розпачу. Хоча Від і Сурка досі могли битися, як тільки вони загинуть, інші будуть легкою здобиччю.

«У такому разі...» Від вирішив використати найпотужніший рух, який він знав.

– Меч Імператора!

Меч Імператора – це остання форма техніки Імперського безформного меча. Однак це була назва, яку створив Від. Але ця форма мала почекати і пройти перевірку – чи достатньо вона потужна, щоб справді заслужити титул «Меч Імператора».

Взуун...

Тонкі блакитні лінії світла почали випромінюватися залізним мечем і огортати тіло Віда. Це одразу привернуло увагу лицаря-скелета, проте у центрі уваги опинився сам меч, який, здавалося, виріс достатньо, щоб досягнути неба.

Вууш!

Меч стискав повітря, набираючи вибухову силу. Від приготувався колоти, хоча більшість його навичок зазвичай полягали у рубанні. Штрикання, з одного боку, потужніше, але мало свій набір проблем. Якщо промахнутись, виникав ризик залишити простір для ворожої атаки.

Однак розмах додає лезу ваги, тонко змінюючи баланс між талією, зап'ястком і кроками власника клинка. Від знав, як використати це на свою користь, щоб ухилитися від ворожого нападу, і протистояти йому, поєднуючи атаку і захист.

Саме так Віду вдається боротися із сильнішими монстрами, попри нижчі показники здоров'я і захисту, якщо порівнювати з іншими гравцями. Якби не ця стратегія, навіть бій зі солдатом-скелетом був би сутужним.

Хоча він був лише за крок чи за два, Від відчував, як усе його здоров'я і мана витікають з тіла і перетікають у кінчик меча. Щелепа лицаря-скелета впала від благоговійності перед такою силою.

«Готово». Лише побіжного погляду на силу цієї навички було достатньо, щоб задовольнити Віда. Проте, ще до того, як удар досягнув лицаря-скелета, він відчув шок од впливу.

Бум!

Бруд і пил розлетілися навсібіч, разом з оглушливим звуком вибуху. Невдовзі пил осів, Від стояв на місті, пошарпаний.

«Як це можливо?»

Меч Імператора жажлива навичка, яка споживає 2000 мани. Якщо не вистачало, різниця покривалась очками здоров'я. Використавши її, у Віда залишилося менше 50 ОЗ.

– Д-де він?

Від попрямував до лицаря-скелета. Залізний меч втиснули в його черевну порожнину. З цього місця поширилися тріщини, поки все тіло не розсипалося. Незабаром уся група кинулася до Віда.

– Ми так наполегливо працювали, щоб перемогти його...

Сурка знесилено опустила голову. Вони так багато зробили, щоб перемогти лицаря-скелета, але з цього виродка випала лише залізна руда, кілька срібних і одна кістка. Хоча команда неодноразово ризикувала своїм життям, перший раз для чогось завжди важкий. Не згадуючи вже про те, що вони вступили у бій при поганих умовах. Так само, як і Від, всі боролися, поки їх мана майже була на нулі.

Відтоді Ромуна застосовувала заклинання «Тривога» під час боротьби зі скелетами, щоб перевірити, чи наближається лицар-скелет. Коли вони були у хорошому стані – боролися з ним. Якщо ні, то уникали.

В іншому підземеллі або печері група відчувала б тиск, щоби битися в несприятливих умовах через змагання на вбивство монстрів. Але, на щастя, Від і його група були єдиними гравцями у цьому підземеллі.

Проте це означало небезпеку, бо чудовиськ було дуже багато!

Саме такі ситуації Віду подобалися найбільше.

В момент, коли вони зайшли в підземелля, активувалася унікальна здатність скульпторів місячного світла. При сонячному світлі навички Віда були не на максимумі. Уночі або у глибині підземелля проявлялася справжня сила його класу, що підвищувала його здібності приблизно на 30%.

Крім того Від уже зчитав бойову схему лицарів-скелетів, використавши вроджені бойові здібності. Тепер, коли він точно знав, коли потрібно ухилитися, ці виродки більше не становили великої загрози. Тільки це знання вдвічі зменшило шкоду, яку монстр завдавав.

Пейл і Сурка мали підтримку Ромуни, а також благословення Ірен, тому самотні лицарі-скелети не мали іншого вибору, як тихо віддати свої кістки і зникнути.

– Ха-ха-ха. – Від посміхався, дивлячись на скелетів, що блукали неподалік. Він не міг не посміхатися, бо все, що бачили його очі, це потенційні очки досвіду та предмети!

– Ке-ке-ке.

– Хе-хе.

– Ха-ха-ха.

Уся команда почала сміятися.

Тільки подумати, що вигляд ходячих скелетів міг зробити їх такими щасливими! Хоча мечі, які носили солдати-скелети, не всі були глиняними мечами, але їх можна продати за вигіднішою ціною, ніж залізний меч. Предмети потрібно відремонтувати, а потім продати за швидкі гроші. Це фантастичне місце для полювання, оскільки здобиччю були щити, рукавиці, а подеколи навіть нагрудники. І оскільки здобич подвоювалася, не дивно, що інвентар Віда от-от буде повним. Самотні лицарі-скелети, незважаючи на їхній високий рівень, більше не викликали занепокоєння у групі. Проте лицарі смерті, які подеколи з'являлися то тут, то там, викликали найбільше стурбованості.

– Лю... ди. Людсь... кий запах... звідси...

Лицар смерті, вбраний у темно-сірі обладунки, з'явився верхи на коні. Від і його команда, яка щойно вбила скелетів та збирала предмети, нервово сховалися за камінь.

Щоб вони не робили, у них немає сили перемогти лицаря смерті, який, як відомо, мав рівень вище 200. Різниця в рівнях була такою великою, що їхні атаки можна вважати промахами, навіть якщо буде влучання в ціль.

У Королівській Дорозі не тільки користувачі, але і НІПи можуть ставати сильнішими. Лицар смерті, який двічі досягнув успіху, мав чудові навички.

Цей лицар смерті, якого звали Роян, мав темну енергію, що витікала з його шолома. Лицарі смерті були монстрами з іменами, тому кожен з них мав своє ім'я.

– Запах... людей... Ох... У мене... немає носу.

Лицар смерті Роян деякий час озирався навколо, а потім повільно рушив у пошуках інших місць. Навіть після того, як він поїхав, деякий час було чутно перестук копит його коня.

– Фух.

– Він пішов.

Від і його товариші зітхнули з полегшенням. Ніщо інше не могло нагнати на них такого страху, як присутність лицарів смерті, що подеколи траплялися на їхньому шляху.

Розділ 5. Той, хто робить найгірше

Віду та членам його групи вдалося безпечно зібрати кістки лицарів-скелетів з першого поверху Мемфіс Холу та завершити квест.

Однак були і погані новини. Очевидно, що Пейл, Ромуна й Ірен – справжні друзі, які живуть в одному районі. Насправді Сурка є молодшою сестрою Ромуни. Вони нічого не говорили, щоб Від не почував себе ніяково, але зараз їм довелося розкрити правду.

– Вибач... наші батьки...

– Здається, ми не зможемо деякий час бути онлайн.

Вони вже стали залежними від Королівської Дороги і грали безперервно, навіть пропускали навчання, але їхні батьки, які були на відпочинку, невдовзі дізналися правду. Зрозуміло, що їм дісталось на горіхи.

– Ви... грали в гру замість того, щоб виконувати домашнє завдання?

– *Зараз же ідіть навчатися!*

Таким чином ліценції на вхід до дорогих капсул конфіскували, а прохання щодо продовження відпочинку від навчання – проігноровані. Але, на щастя, вони винесли урок, спостерігаючи за Відом: успіх залежить од уміння отримувати вигоду навіть у несприятливій ситуації! Вони просто зробили так, що їхні батьки увійшли до Королівської Дороги, попросивши їх побачити все на власні очі.

Нові гравці можуть покинути стартову локацію через чотири тижні. Проте їхні батьки були цілком задоволені своїм знаходженням на обмеженій території. Зрештою, це було ідеальне відтворення фантастичного світу.

Батьки вирости, граючи в ігри та читаючи фантастичні романи. Але коли вони влаштувалися на роботу і почали виховувати дітей, то більше не могли цим займатися. Однак тут був абсолютно новий всесвіт. Рай, про який вони мріяли.

Ця гра схожа на новий світ, куди вони можуть втекти від роботи і справ, не виїжджаючи в далеку країну.

– Ігри не такі вже й погані.

– Це, безумовно, весело.

– До речі, мамо Джунгі, я чув, що у вас є «завдання» у магазині зброї?

– Так, це справді клопіт. Я маю купити п'ять точильних каменів для магазину...

– У вас достатньо грошей?

– Так. Я отримала три срібних, щоб купити їх. Точильні камені коштують 50 мідяків, тож у мене залишиться 50 мідяків у запасі.

– Поділіться з нами!

Батьки всі разом почали у замку Серабург. Вони разом блукали, виконуючи завдання та дружачи з НІПами.

Ось так минуло чотири ігрових тижні, в реальному світі пройшов лише один. Тепер батьки могли вільно покидати місто. Коли Пейл і Сурка, сказали їм, що тепер вони можуть вийти із замку, вони лише посміялися.

– Та ну... як ми можемо полювати на монстрів?

– Полювання це для молоді.

– Нам подобається залишатися у замку і допомагати людям, займатися звичайною роботою за гроші, які ми потім можемо використати для купівлі хорошої їжі.

Але, покинувши замок з цікавості, їхня позиція різко змінилася. Далі була розмова, що відбулася між Ромуною та її батьками.

– Мечі бастарди завдають більше шкоди, ніж короткі мечі... чому це так?

– Тому що це дворучні мечі. Вони великі та важкі, тож ними не можна швидко розмахувати.

– Ти маєш на увазі, що замість кількох маленькій ударів, він завдає один сильний?

– Так.

– Це зброя, яку я хочу... Але меч бастард коштує понад десять золотих у магазині...

– Купити цей меч тобі?

– Ну... Я скажу тільки... Але, як ти думаєш, скільки ми пережили, виховуючи тебе? Коли ти була ще дитиною, ми забезпечували тебе найкращою їжею і одягали у найкращий одяг. Оскільки ми дуже піклуємося про тебе, то не хочемо примушувати...

У Пейла ситуація була доволі схожою. Його батьки – шкільні вчителі, а тому дуже суворі. Коли він був малим, то навіть не міг голосно дихати перед ними. Його батько, який у молодості був військовим рейнджером, за роки служби в армії розвинув значну харизму. У ту ніч, коли він покинув ненадовго замок, між ним і Пейлом відбулася розмова під час вечері:

– Гмм, здається, ці кляті лиси дуже сильні.

– ...?

Пейл, справжнє ім'я якого було О Донгман, напружено думав, аби зрозуміти, про що говорить його батько. Той натякнув ще раз:

– Прокляті лисиці. Вони занадто сильні.

Цього разу О Донгман зрозумів.

– Спочатку з ними складно мати справу. Якщо у тебе немає ніякого спорядження, то так і є.

– У мене є дещо...

– Ти ж не намагався розібратися з ними сам, так?

– Намагався...

– Звичайно це важко, якщо ти намагаєшся боротися з лисицями сам. На твоєму рівні, тату, це майже неможливо.

– Т-то ти хочеш сказати, що можеш їх перемогти? Лисиць?

– Звичайно.

Батько О Донгмана схопив сина за руки:

– Помстися за свого батька!

Таким чином батьки теж були затягнуті у світ Королівської Дороги. Оскільки сусідні родити також разом грали у гру, Королівська Дорога стала гарячою темою на міських зборах і сімейних зустрічах. Тепер замість того, щоб обговорювати нерухомість і фінанси, батьки за напоями теревенили про Королівську Дорогу. Очевидно, було багато людей їхнього віку, які грали у цю гру. Насправді вони запізнилися, щоб відкрити для себе радість Королівської Дороги.

Лі Хьон давно передбачив, що такий день настане. У більшості ігор вартість предметів з часом знижується. Те саме і для валюти, як-от золото чи срібло. Це природно, бо середній рівень гравців із часом зростає. Однак, якщо користувачі не обмежують дітьми і підлітками від 10 до 20 років, і якщо дорослі, що мають все для хорошого життя, стануть залежними від Королівської Дороги, вартість ігрової валюти не знизиться.

Коли був чудовий предмет, люди розпочинали торгові війни. Вони купували зброю, обладунки й аксесуари так само, як купували хороші автомобілі. Тут насправді набагато більше переваг, ніж у реальному світі. Якщо хтось ішов у бій при гарному спорядженні, то міг дійсно відчувати, як стає сильнішим, і посмакувати солодкість перемоги.

З плином часу з'являлося все більше гравців середнього віку, що купували товари за дедалі більшими цінами, ніби купуючи гоночні автомобілі. Саме так і заманили батьків у гру Королівська Дорога.

Через це Пейл і команда більше не могли тренуватися в Лавіасі.

– Вибач, але ми мусимо допомогти нашим батькам. Принаймні, поки вони не пристосуються до гри...

Пейл говорив, не приховуючи свого розчарування. Від розумів, чому вони мають піти. Це було неминуче, бо вони робили це для своїх батьків. Однак у нього ще залишилася справа, тож він залишився сам у Лавіасі.

«Цього місяця на їжу витрачено 328 200 вон. Я чув, що ціна на рис зростає. Але нам все одно слід уникати імпортного рису...»

Хьон писав у своїй книзі розрахунків.

Він не хотів, щоб Хейон або його бабуся їли американський рис, який міг бути генетично модифікованим. Яким би дешевим той не був, йому просто немає віри.

«Ми витратили надто багато. Я маю припинити використовувати рецепти, які дізнався в Інтернеті. Далі опалення... але через бабусю немає можливості заощадити на цьому».

Хьон перевіряв усі витрати місяця. Він купував продукти, готував їжу, прибирав будинок і розбирався з грошима – усе робив сам.

Од усього статку його родини залишилося жалюгідних 90 мільйонів після того, як лихварі забрали три мільярди. На якомусь етапі його гнів призвів до безсонних ночей, але зрештою він зміг заспокоїтися. Це все було в минулому. Він навіть відчув деяке полегшення, знаючи, що все закінчилося. Його страждання продовжувалися б, якби борг не був погашений.

Вони переслідували Хьона вісім років, очікуючи, коли він стане дорослим, щоб примусити виконувати небезпечну роботу, наприклад, торгівлі наркотиками або ще гірше – вбивства членів конкуруючих груп. Якби Лі Хьона спіймали, то лихварі просто би підкупили поліцію, щоб підставити його і повісити на нього власні злочини. Ось так вони уникали більшості проблем із правоохоронцями.

Лі Хьон прожив таке непросте дитинство, що преса і громадськість легко б припустили, що для такого, як він, цілком природно скоїти ці злочини.

Дехто навіть сказав би, що такі люди заслуговують на покарання, тому що вони не мали надії на порятунок. Але мудріші зрозуміли б, які небезпеки пережили ці люди. Безперечно, вони ж також бояться потрапити до в'язниці? Зрештою, що станеться з їхніми родинами, якщо їх заарештують?

У нього лише бабуся і молодша сестра.

Думка про те, що лихварі чекали, коли Хейон стане дорослою, була справді моторошною. Або, можливо, вони навіть не завдали б собі клопоту чекати так довго. Зрештою, молоді жінки продавалися за кращою ціною. У випадку Лі Хьона, молодий чоловік, який розповсюджував наркотики і та вбивав членів інших банд, очевидно, привернув би увагу.

Більшість людей не могли б зрозуміти, чому парубок зайшов так далеко, щоб торгувати наркотиками та вбивати людей. Можливо, це був примус, а, можливо, хлопця підставили.

Якби Хьон потрапив до в'язниці таким чином, залишивши меншу сестру жити важким і жорстоким життям, то він би міг з'їхати з глузду. Погашення боргу завадило цьому статися.

«90 мільйонів вон. Плюс ще дев'ять мільйонів, якщо додамо п'ять мільйонів, отриманих за продаж старого будинку, і чотири мільйони, заощаджені для надзвичайних ситуацій».

Проте вони витратили 50 мільйонів на новий будинок. Їй вдалося купити його за таку низьку ціну, бо той був розташований у менш бажаному районі. Хоча після цього у них залишилося 49 мільйонів вон, за останній рік вони витратили близько 20. Озираючись назад, це неймовірні витрати. Почнемо з того, що капсула для гри у Королівську Дорогу коштувала 10 мільйонів, а місячна абонентська плата становила 300 тисяч. Решта пішла на базові потреби і на оплату навчання Хейон.

«29 мільйонів вон... Цього вистачить на життя десь на два роки».

Хьон, одягнений в уніформу, впав у відчай. Настав час вести ще економніший спосіб життя.

– Старший брате, я вдома!

У цю мить Лі Хейон відчинила двері та зайшла до кімнати. Здивований, Хьон хутко сховав книгу розрахунків і банківську книгу під уніформою.

– Ти рано. Твої оцінки прийшли сьогодні, правильно?

– Так, ось вони.

– Дай-но гляну...

Хьон нетерпляче відкрив таблицю успішності. Це важливий момент для Хейон, яка навчалася на другому році старшої школи.

– Третє місце у твоєму класі, чотирнадцяте – у школі... Твоя успішність трохи підвищилася з минулого разу.

– Авжеж! Як ти думаєш, чи я сестра?

– Що ж, облишмо це.

– Що з тоном? – надулася Хейон.

Хьон поглянув на список можливих коледжів у нижній частині звіту. Корейський університет опинився на першому місці з 98% шансом, що її зарахують. Ще зовсім недавно вона спілкувалася з підлітками, які могли погано на неї вплинути, але Хейон досі мала хороший розум. Як тільки дівчина знову стала його лагідною молодшою сестричкою, її оцінки швидко покращилися. У результаті вона точно зможе вступити до університету.

«Та все ж...»

На навчання в університеті можна витратити понад 10 мільйонів вон на тиждень. Не тільки, щоб платити за уроки, а і на транспорт, їжу, книги, усе це для того, щоб вона не відставала від однолітків.

– Результати цих тестів дуже хороші. Зір непоганий, а печінка і нирки дуже здорові.

– А кістковий мозок?

– Чудовий. Хоча для трансплантації кісткового мозку потрібен відповідний реципієнт. Але я впевнений, що покупець скоро з'явиться. Реакція кишечника доволі хороша, а кровообіг вільний від інфекцій.

Хьон прислухався до кожного слова лікаря.

– Тоді з тестами закінчили?

– Так.

– Дякую. Будь ласка, надішліть мені документи. Я швидко продам усе, що приносить найбільше грошей. Але дозвольте мені почекати один рік і чотири місяці. Якщо на той час я ще потребувати грошей, то піду на операцію.

– Я надішлю документи.

Вийшовши з лікарні, Хьон не почував себе краще, почувши, що він фізично здоровий.

Продаж органів. Він знайшов цю лікарню через чорний ринок. 50 мільйонів вон за одне очне яблуко, 30 мільйонів за нирку. Хоча для печінки і кісткового мозку потрібен сумісний реципієнт, і те, і те можна продати за 20 мільйонів вон. Йому залишався лише один рік і чотири місяці.

Королівська Дорога принесе гроші, він упевнений в цьому. Однак йому потрібно розглянути й інші можливі альтернативи. Якщо Хейон потребуватиме більше грошей для вступу в університет, Хьон повинен бути готовим продати частити власного тіла.

Королівська Дорога, гра, якою варто насолоджуватися.

Але Хьон не міг дозволити собі розкіш бути таким безтурботним. Він має примусити себе працювати більше, щоб заробити багато грошей і стати найбагатшою людиною Королівської Дороги.

«Лі Хейон, ти повинна здійснити мої невиконані мрії. Я зроблю все, щоб тобі не довелося йти на ті жертви, на які пішов я».

Хьон, одягнений у поношений одяг, повернувся додому, бурмочучи, немов одержимий. Йому було байдуже, що з ним станеться. Втрата одного ока не сильно вплине на його життя, не тоді, коли мова йшла про заробляння грошей.

Він хотів, щоб принаймні його сестра радісно росла подалі від суворості життя.

Якщо хтось пройшов через велику кількість труднощів, на його обличчі з'явиться тінь. Це неминуче, бо такі люди відрізнятимуться від тих, хто виріс у хорошому середовищі. Розум слабшає, поступаючись місцем страху, який, у свою чергу, руйнує впевненість у собі. Із жадоби Хьон навіть у юному віці намагався досягти впевненості й інтелекту, які приписують багатим дітям.

Навіть якщо він не міг їсти чи одягатися належним чином, Лі Хьон подбає про те, щоб його сестра ніколи не заздрила іншим. Не так багато чоловік робили б таке для своїх молодших сестер. Можливо, не всі старші брати такі, але почуття Хьона до Хейон були на іншому рівні. Вона була не просто його молодшою сестрою.

Хейон втратила батьків у юному віці. Відтоді людиною, яка за нею доглядала і виховувала, була не зайнята бабуся, а сам Хьон.

Тепер не було ні святої магії Ірен, ні тривожний заклинань чи заклинань, що б'ють по площі, від Ромуни. Ніде не було безжальних ударів Сурки, як і блискавичних атак на відстані Пейла. Тим не менше, у Віда досі був він сам.

Полювати з групою добре, але суперечки неминучі при великій кількості людей, а це марна витрата часу. У гіршому випадку полювання закінчиться ще до свого початку.

Для порівняння, самотнє полювання мало переваги простоти. Не було безглузлого витрачання часу, це чудово підходило для підвищення навичок. Ліпше битися одному, щоб покращити володіння мечем та інші бойові вміння.

– Грр, людина!

Лицар-скелет замахнувся мечем, випромінюючи бойову ауру. Лицар-скелет в обладунку і зі швидкими рухами, безсумнівно, лякав, але дії Віда також були унікальними. Плавно ковзаючи, він ухилився від атак монстра, повільно зменшуючи здоров'я супротивника. Як результат, рухи лицаря-скелета почали сповільнюватися.

– Скульптурний клинок!

Нарешті зброя Віда розтщила грудну клітку лицаря-скелета. Світло згасло в пустих очницях, підтвердження смерті. Бої у Королівській Дорозі дуже реалістичні. Спецфекти для речей, що ламалися або розбивалися, були бездоганними.

Самотній гравець мав чудові можливості підвищити показник сили. Ця характеристика визначала потужність атаки, як і в реальному світі. Гравець використовував силу під час боротьби з монстрами. Максимальна шкода не завдавалася, якщо атака не застосовує силу. Наприклад, удар, завданий під час втечі, мав набагато менше руйнівної сили, ніж удар, завданий з близької відстані. Тому шкода визначалася тим, наскільки людина могла контролювати власну силу. Постава, використання м'язів, близькість і вибух сили.

Королівська Дорога гра у віртуальній реальності, що дозволяла гравцям, використовувати слабкість ворога. Користувачі Королівської Дороги, такі як воїни-ветерани, добре усвідомлювали власні сили. Не тільки через цифри у вікні характеристик, але й через фактичне відчуття власної руйнівної сили. У руйнуванні прихована таке задоволення! Звичайно, Від не став винятком.

Він присвятив себе тренуванню з мечем протягом року, щоб оволодіти майстерною точністю, ухиленням і основами бою. Через свої чисельні тренувальні поєдинки Від не боявся битв до такої міри, що насолоджувався сутичками із сильними суперниками.

Меч став для нього шляхом і засобом. Меч – найкращий інструмент для розуміння основ руху та бою. Звичайно, людина, яка починала грати у Королівську Дорогу, не вивчаючи фехтування чи бойових мистецтв, могла познайомитися з бойовими навичками. Насправді так робила більшість користувачів, вважаючи це частиною гри, до якої потрібно звикнути. Але їхня точка зору була іншою.

Дерево, чиє коріння глибоко в землі, виростає високим. Гравець, який б'ється з монстрами без основ, міг набути деформовані бойові навички. Від вчився володіти мечем протягом року, перш ніж зіткнувся з монстром! А завдяки боротьбі з сильнішими чудовиськами, його навички поліпшувалися. Це слугувало причиною того, що Від навіть сильніший, ніж передбачали характеристики.

– Гмм... Завдяки цьому в мене є всі предмети, необхідні для виконання квесту. Хух... мені потрібно відновити ману. – Мана Віда була вичерпана наполовину, тому він вирішив зробити невелику перерву.

Оскільки йому довелося виконувати роботу багатьох інших людей самотужки, він завжди був напоготові, ніколи не розслабляючись по-справжньому. Поки Від чекав відновлення мани, то сидів і з ентузіазмом робив фігурки. Статуетка, яку він робив, мала форму ворона.

Перше виготовлення якоїсь статуї значно підвищує як характеристику Мистецтво, так і скульптурне мистецтво. Оскільки Від вирішив робити кожен нову скульптуру унікальною, його показники Мистецтва і скульптурного мистецтва швидко зростали. Його метою стало виготовити скульптуру для кожного пташиного племені в Лавіасі.

Від повернувся до міста і роздав створені фігурки Птахам.

– Ця статуетка єдина у своєму роді на всьому білому світі. Я власними руками створив ваш образ!

– Дякую. – Кожен Птах отримав статуетку, яка нагадувала його. Коли вони брали їх, то говорили: – Я не можу взяти її просто так. Скільки ви хочете, як оплату?

Щоразу, коли його запитували це, Від відповідав однаково:

– Давайте не будемо ускладнювати наші стосунки, залучаючи гроші. Однак я дуже зацікавлений у Лавіасі. Чи можете ви щось розповісти мені про це місто?

– М-м-м... Тоді я розповім вам про Північне Гніздо...

– Я розповів вам про звички немертвих у підземеллі.

Розповіді Птахів стали важливим джерелом інформації. Хоча в основному це були тільки марні плітки, іноді в них з'являлася інформація про завдання чи мисливські угіддя.

Від підійшов до Ворона, який стояв перед магазином зброї.

– Що це?

– Я зробив цю статуетку для вас, пане Вороне.

– О, спасибі. – Сказав Ворон, змахнувши крилами на знак вдячності. Потім він заговори так, ніби йому щойно це спало на думку. – Ви були коли-небудь у печері Мертвого Воїна?

– Печера Мертвого Воїна?

– Так, якщо вийти з Мемфіс Холу і йти на північ протягом тридцяти хвилин, ви побачите вхід. Але будьте обережними, там є гулі, найманці-скелети та дуллаган. Ви не зможете вижити, якщо зайдете туди без належної підготовки.

У Королівській Дорозі рівні зростали швидше, якщо гравець боровся з монстрами з вищими рівнем, ніж у нього самого. Солдатів-скелетів і магів для Віда вже було не достатньо, і він занудьгував од лицарів-скелетів, що блукали поодиночі.

Від приготував сумку з великою кількістю лікарських трав, запасом їжі та прісної води. На континенті він потребував лише приправ та спецій, оскільки навколо можна було знайти їстівні рослини або зловити тварину та приготувати її за допомогою навички Кулінарія. Та через те, що у Мемфіс Холі були тільки немертві, йому довелося пакувати їжу.

Коли він увійшов до продуктового магазину, то зустрів птаха, схожого на паугу.

– О, людина-мандрівник. Ходи, ходи!

– Приємно познайомитися. – Зітхнувши відповів Від.

«Який же в них вітер у голові».

Він недавно зустрів цього Птаха, схожого на паугу, і, звісно, подарував йому статуетку на знак дружби. Тоді подарунок йому дуже сподобався. Але через кілька днів Від відвідав Птаха – і той про нього забув.

Коли Він спробував нагадати йому про скульптуру, той сердито сказав хлопцю не говорити нісенітниць. Затим назвав Віда злодієм і викинув його. Розчарований, хлопець через деякий час знову навідався до Птаха і його зустріли тепло як клієнта. Саме тоді він дещо зрозумів про Птахів.

«У них жахлива пам'ять!»

Хіба люди не кажуть, що золоті рибки забувають усе через три секунди? Ці Птахи були кращими за золотих рибок, але факт залишався фактом, вони володіли невеликим пташиним

мозком. Вони забували про існування Віда навіть після того, як він представлявся кілька разів. Через це його стратегія подружитися з Птахами не спрацювала.

У підсумку йому довелося витягати з них все, що тільки можна, поки вони добре до нього ставилися.

– Я прийшов купити квасолю, насіння кунжуту, хліб, волоські горіхи, рибу, цибулю-порей, свинину, арахіс і шпинат.

– О, справді?

Птах, схожий на паугу, дістав продукти одне за одним, коли Від замовляв їх, затим перевіряв їх кілька разів, преш ніж сказати:

– Це коштуватиме 19 золотих.

– Ось. Ох, але в мене лише 18 золотих і 50 срібних. Чи можу я віддати вам решту, коли прийду наступного разу?

Птах-торговець довго дивився на Віда.

– Ви не купець. Я не можу дати вам знижку, бо ви не досвідчені у торгівлі. Ви дещо відомий авантюрист, але не дуже знамениті. Але у вас є художній талант. Я не можу відмовити комусь, хто в майбутньому може стати відомим митцем. Я повірю вам і візьму ці 50 срібних наступного разу.

Від пішов зі своїми покупками, заплативши на 50 срібних менше.

Продукти, які він купував, могли тимчасово підвищити кількість мани, тому, очевидно, ціна була високою. Тепер питання полягало в тому, чи не згадає папугоподібний Птах про 50 срібних. З огляду на те, що торговець забув про обіцяні йому 40 срібних минуло разу, це здавалося малоімовірним.

На цьому перший крок підготовки закінчився. Далі йому потрібно відточити бойові навички.

– Вікно характеристик!

[Вікно характеристик

Ім'я аватара: Від

Рівень: 109

Належність: нейтральний

Професія: Легендарний місячний скульптор

Титул: нема

Слава: 365

Здоров'я: 5260

Мана: 1521

Сила: 335+20

Спритність: 305+20

Живучість: 89+20

Мудрість: 16+20

Інтелект: 24+20

Витривалість: 174+20

Бойовий дух: 143+20

Стійкість: 55+20

Мистецтво: 84+100

Лідерство: 74+20

Удача: 5+20

Атака: 231

Захист: 76

Опір магії:

Вогонь: 0%

Вода: 0%

Земля: 0%

Чорна магія: 0%

+ До всіх характеристик додано 20 очок.

+ Характеристика Мистецтво отримує 80 додаткових очок.

+ У місячну ніч всі характеристики додатково зростають на 30%.

+ Дозволяє одягати спорядження, спеціально призначене для класу.

+ Дозволяє вивчити всі ремісничі навички до рівня майстра. Рукодільні навички необов'язкові. Доступні розширені навички.

+ Зменшує споживання магії для техніки Скульптурного клинка в залежності від рівня скульптурного мистецтва.

+ Дозволяє вам вивчати секретні навички на основі вашого рівня у скульптурному мистецтві.

+ Збільшує славу, коли ви створюєте унікальні статуї або статуї з великою художньою цінністю.]

Рівень Віда перевалив за 100. Коли він з командою виявили Мемфіс Хол і отримали подвоєння очок досвіду, то повністю зосередилися на полюванні. Вони скоротили час для сну на дві години і навіть, коли відпочивали, залишалися на зв'язку. Таким чином Від досягнув 95 рівня. Полюючи сам, він піднявся до 109.

Його характеристики гарно прокачалися завдяки підвищенню рівня. Очок мани тепер було досить, щоб використати четверту форму техніки імперського безформного меча – Танець меча, хоча він міг скористатися цим лише один раз.

Єдиним неприємним моментом було те, що лідерство не збільшувалося. Ця характеристика зростала не тільки під час командуваннями НІПами, але і тоді, коли людина є лідером групи. Проте, оскільки він полював один, то не мав можливості підвищити показник лідерства. Безсумнівно, деякі інші навички також вирости дуже мало.

[Кулінарія: рівень 8 – 45%

Скульптурне мистецтво: рівень 9 – 99%

Ремонт: рівень 7 – 25%

Ремесло середнього рангу: рівень 2 – 6%

Володіння мечем: рівень 8 – 88%

Стрільба з лука: рівень 5 – 98%

Скульптурний клинок: рівень 7 – 49%

Імперський безформний меч: охоплення – 5%

Перша допомога: рівень 7 – 11%

Розпізнавання предметів: рівень 5 – 14%]

Скульптурне мистецтво от-от мало досягнути середнього рангу. Щодо Скульптурного клинка, то споживання мани значно зменшилося після досягнення сьомого рівня.

Він кілька разів використовував меч Імператора, але для самотнього полювання ефективніше використовувати Скульптурний клинок, через його здатність розрізати невидиме. Це дуже важливо під час боїв з немертвими, оскільки ця техніка ефективно відділяла душу. Таким чином ця бойова навичка схожа на святу магію зі своєю здатністю знищувати немертвих.

– Непогано. – Від усміхнувся, прямуючи до ринку, щоб купити протиотрути, лікарські трави і бинти.

В його очах промайнув смуток од думки про те, щоб знову витратити гроші. По правді, він ніколи раніше не купував речі. Він готував собі їжу та іноді навіть продавав її.

Фігурки, вирізані з дешевих матеріалів, можна продати за один чи два золотих. Природно, це була немаленька сума.

Коли він був з Пейлом та іншими, то завжди казав їм, що має лише 30 золотих, навіть забравши свою частину трофеїв. Але його прибуток од продажу скульптур і їжу становив 200 золотих! Він накопичив 650 золотих завдяки полюванню, продажу здобичі та збору винагород за виконання завдань.

Але мати можливість витратити гроші виявилось більшою агонією, ніж бути без копійки в кишені. Плечі Віда опускалися, а обличчя набувало такого виразу, ніби він стикався зі смертю, коли заходив до магазину.

Особливо, коли хлопець платив, то виглядав як людина, що от-от помре. Проте ніхто не міг збагнути, чому ж у нього так болить серце чи чому йому завжди не вистачає певної кількості срібла.

Розділ 6. Мета Королівської Дороги

Тепер Від знав перший поверх Мемфіс Холу, як власний будинок. Він чудово знав, де патрулюють небезпечні лицарі смерті та найкращі місця для полювання на лицарів-скелетів.

Будучи мисливцем-одинаком без групи, Від найбільше боявся засідки у той момент, коли в нього низьке здоров'я і мало мани. З цієї причини він підготував кілька схованок, де поклав багато бинтів і лікувальних трав.

Від знайшов безпечні місця для відпочинку, де можна ефективніше націлюватися на ворогів. Бинти і трави легко дістати, проте знання про схованки були безцінними. Він обрав ці місця шляхом незліченних спроб і помилок. Але згодом, без жалю, вичистив ці сховки.

– Це тут, хех. – Пройшовши північну зону, Від закінчив досліджувати цю область.

[Ви вперше закінчили карту поверхів Мемфіс Холу В1.

Ваша слава зросла на 20 (+20 до СЛАВИ)]

Коли Від уперше прийшов до Небесного міста, то купив мапу. Пізніше на ній додалися місця, які він навідував. Карта підземель Мемфіс Холу тепер була предметом, який в магазині або іншим користувачам можна продати за досить високу ціну. Він не міг втратити таку можливість отримати легкі гроші.

Від полишив Мемфіс Хол і попрямував до печери Мертвого Воїна. Її було неважко знайти. У ту мить, коли він зайшов до печери, то почув моторошні звуки.

«Що це?» – він відчув слабкий вітерець і тихий гуркіт чогось небезпечного. Густа темрява заслала його зір, а звуки ставали все голоснішими.

«Не відчуваю від цього нічого хорошого».

Від рухався обережно, тримаючи праву руку на мечі на випадок, якщо хтось вискочить із тіні.

«Отже, я не перший виявив це місце. Припускаю, що люди, які першими відкрили Лавіас, також дісталися і до цього підземелля».

За якийсь час Від наткнувся на немертвого, що заступив йому дорогу.

– Людино! Ти лицар?

Це був величезний мускулистий лицар із тілом, набагато більшим за лицаря-скелета чи ящіро-люда. Він мав широкі плечі та потужні на вигляд руки, але над шиєю нічого не було. Натомість зниклу голову монстр тримав лівою рукою. Це найбільш унікальне чудовисько серед немертвих – лицар, який носив у руках власну голову. Саме ця голова говорила.

«Дуллаган, хах».

Від упізнав свого супротивника – немертвий десь 140 років!

– Я не лицар. – Відповів Від.

– Тоді хто ти?

– Я скульптор.

– Скуль-скульптор?

Неймовірно розчарування наповнило обличчя дуллагана. Дуллагани обоожнювали вдосконалювати свої навички у бою. Вони були тим типом лицарів, з якими лицарі-скелети навіть поряд не стояли.

– Ти скульптор? Яке розчарування, – пробурмотів дуллаган.

Від звик, що його недооцінювали через клас. Скульптор мабуть видається таким жалюгідним, що навіть немертві ігнорують його!

Творець Королівської Дороги – Унікорн Корпорейшнс. Було багато суперечок, коли вони випустили гру. Це перша гра у віртуальній реальності. Реальність, яка на 100% заснована на фантазії. Але чому гру назвали «Королівська Дорога»? Було так багато назв на вибір. Хоч Королівська Дорога привернула увагу всього світу, назва гри трохи розчаровувала. Це не та назва, яка запам'ятовувався, коли люди її чули.

Але була причина, по якій Унікорн Корпорейшнс вибрала назву Королівська Дорога. Ніхто на Землі не міг заволодіти всіма континентами та морями і володіти ними. Ця гра – дорога до такої величної імперії. Єдиної імперії, якої не змогли досягнути Александр Македонський, Чингісхан чи Наполеон. Гра прокладала людям шлях до досягнення цієї мрії.

Це була надія на те, що ще ніколи не траплялося в історії людства: імператор, який підкорить усі континенти. Щоб навчити людей мріяти, сподіватися стати тим, ким вони хочуть бути, щоб ця надія підштовхнула їх до мети. Ось справжнє значення «Королівської Дороги».

Перший, хто підкорить всі землі, отримає грошовий приз: 10% від продажів Унікорн Корпорейшнс за один місяць. Це величезна сума. Тільки в Кореї у цю гру грали мільйони. Загалом, гравці з Японії, Європи та Америки – кількість користувачів більше 100 мільйонів. За місяць гри у Королівську Дорогу платили 300 доларів на місяць. Важко порахувати таку велетенську суму грошей. 10% від цих коштів за мить зроблять когось багатим.

Саме тому більшість гравців Королівської Дороги обирали класи бойових типів. Більшість користувачів вирішили перейти від мечника до лицаря, вважаючи, що класи пов'язанні з битвами, найшвидший шлях, щоби стати імператором. На ковалів та інші ремісничі класи дивилися зверхньо. Що вже згадувати про художників, кухарів чи скульпторів, які навіть не вписувалися в ремісничі класи. Їхня доля приниження та ігнорування.

«Схоже на моє життя», – подумав Від.

Без слів він витягнув глиняний меч. Зброя випромінювала крижану блакитну ауру. Глиняний меч мав особливе вміння сповільнювати рухи ворога при прямому влучанні.

– Ууррх! – дуллаган кинувся в атаку, швидко розмахуючи сокирою. Від підняв свій меч, блокуючи атаку.

Бам!

[Міцність Глиняного Меча зменшилася.]

Це повідомлення супроводжувалося шоком од удару, від якого руки Віда здригнулися. Він нещодавно закінчив ремонтувати меч, але одна ця атака змогла знизити міцність зброї. Здається, що характерною рисою дуллагана була груба сила.

– Я не можу програти. Скульптурний клинок! – Від нещадно атакував.

Вони швидко обмінялися ударами. Від, просякнутий наміром убити, націлився на життєво важливі точки. Битви потрібно закінчувати як можна швидше і простіше. Це був єдиний спосіб мінімізувати ризик появи ворожих підкріплень.

Для Віда, який полював один, поява ще одного дуллагана чи іншого чудовиська це ніщо інше, як проблема. До того ж він займався скульптурним мистецтвом як підробітком, поки відпочивав. А це означало, що йому потрібно максимально скоротити час бою.

Бух! Дуллаган використав навичку разом зі змахом сокири, відштовхнувши Віда на велику відстань.

– Удар диявола! – заревів дуллаган, розпочавши ланцюгову атаку.

Сокира, кинута в повітря, сильно крутилася, поки летіла. Хоча Від ухилився, щоб уникнути удару, його ОЗ упали на 300 лише через тиск вітру.

Якби він використав Сім Небесних Кроків, то міг би повністю ухилитися, але Від вирішив отримати удар. Суть полягала в тому, щоб підвищити рівень захисту, працюючи над стійкістю.

Тепер була черга Віда.

– Потроєння! – перший удар був промахом, а другий, більш нищівний, завдали з іншого боку. Ворогу вдалося ухилитися від обох атак, тому Від завдав потужного удару, замахнувшись знизу.

На цю мить сокира повернулася до власника і дуллаган виставив її вперед, щоб заблокувати третю атаку. У цей момент меч Віда навхрест перетнув груди ворога, загалом зробивши п'ять атак поспіль. Потроєння еволюціонувало в міру того, як він оволодівав навичками.

Дуллаган якось уникнув трьох перших атак, але наступні дві знизили його ОЗ більш ніж на 20%. Монстр упав у шаленство, намагаючись відкинути Віда, неодноразово використовуючи свою здібність «Відштовхування». Але зараз Від уже встиг визначити час для своїх навичок і швидко врізався в бік дуллагана.

– Ти ще не помер? Скульптурний клинок! – Молочно-біле світло огорнуло зброю Віда.

Затим пішли нещадні атаки!

З кожним ударом очки здоров'я дуллагана швидко зменшувалися.

Він намагався атакувати, але Від ухилився од усіх атак.

Хлопець міг передбачити застосування навичок дуллагана, спостерігаючи за його кроками, а затим ухиляючись від них, рухаючи верхньою частиною тіла. Зрештою, цей монстр не був складним ворогом. Хоча розрив у рівнях великий, але завдяки праці та тренуванням, Від переважав дуллагана по характеристикам. Показник стійкості у нього був на тому ж самому рівні, що й у дуллагана. Завдяки цьому у хлопця не було недоліків. Маг-скелет 80 рівня насправді дратував набагато більше.

З магами складно битися, бо вони кидають нескінченну кількість проклять. Коли поряд була жриця Ірен, їх було легко розвіяти, однак тепер, щоб позбутися проклять, Від міг лише пити

зілля після закінчення битви. Кожне зілля Розвіювання проклять коштувало три срібних. Це іноді забирало прибуток від полювання, тому він найбільше ненавидів магів-скелетів.

– Уважх... – за якусь мить тіло дуллагана зникло у сірому спалаху світла, а його кінч пронизливо іржав.

– Хух... це було легше, ніж я очікував. Але тільки він один зняв 40% мого здоров'я, це було би небезпечно, якби двоє таких кинули мені виклик.

Після того, як він підібрав речі, що випали із дуллагана, Від пішов у тихий закуток, щоб підвищити рівень скульптурного мистецтва.

– Нумо зробимо дулагана.

Навичка Віда набирала мало очок, коли він створював фігурки, які вже робив раніше. Але перше створення певної статуетки значно підвищувало Ремесло і Мистецтво.

Від дістав гравірувальний ніж Захаба і шматок дерева та почав вирізати фігуру дуллагана, якого щойно бачив. Він так звик цим займатися, що достатньо просто створити певний образ у голові, а потім його вирізати. Печера була тихою, якщо не брати до уваги звуків різьби, які розходилася луною.

«Було б чудово, якби мій ранг скульптурного мистецтва піднявся до середнього...» – подумав Від.

Наразі скульптурне мистецтво мало 99%, майже десятий рівень. Він також зробив кілька фігурок Птахів, тому думав, що може підвищити рівень.

«Будь ласка, дозвольте мені досягти середнього рангу!» – висловив бажання Від, закінчуючи голову дуллагана.

Статуетка дуллагана була завершена: лицар з могутнім тілом, грізним поглядом і величезним мечем.

Дінь!

[Досягнуто десятого рівня скульптурного мистецтва (середній ранг).

Тепер ви можете створювати предмети, використовуючи спеціальні метали та дорогоцінні камені (перлини, діаманти, рубіни тощо).

Для вашого класу, Скульптор місячного світла, поточний вплив навичок і характеристик такий:

— *Ефект Скульптурного клинка збільшено на +50%*

— *До навички «Скульптурний клинок» додані бонусні ефекти.*

— *Кількість мани потрібної для Скульптурного клинка зменшено вдвічі.*

— *Всі характеристики зросли на 10.*

— *Ваша слава зросла на 20.*

— *Характеристика Мистецтво зросла на 20.*

— *Ви вивчили навичку «Прорив Сили».]*

Від тремтів од радості. Неможна описати словами його почуття у цей момент.

Який сум і яку самотність він відчув, коли вивчив скульптурне мистецтво! Від зазнавав приниження і насмішок через свою професію скульптора! Але зараз він відчув, як його гнів розтанув у повітрі.

Нарешті досягнуто середнього рангу скульптурного мистецтва.

Професія скульптор, яку попервах він дуже сильно хотів полишити, тепер здавалася схожою на призначення долі.

Навичка Скульптурний клинок тепер матиме значно більший вплив! Щоразу, коли Від використовував Скульптурний клинок, його скульптурне мистецтво трохи зростало, а оскільки уміння тісно пов'язане зі скульптурним мистецтвом, то посилювалося, як тільки скульптурне мистецтво перейшло до середнього рангу.

– Хм, додатковий ефект? Інформація. Навичка: Скульптурний клинок!

[Скульптурний клинок, рівень 7 (50%):

Химерна бойова навичка Захаба для меча, якою користуються ті, кому судилося різати незримо чи нематеріальне.

Захищає від магії нижчого рівня, ніж Скульптурний клинок. Коли заклинання поглинаються, заклинатель отримує лише 50% мани від початкової кількості.

Потребує: безперервно – 25 очок мани в секунду.]

Від міг лише сміятися. Для лицарів – маги найважчі супротивники. Од магічних атак з відстані дуже важко ухилитися. Але тепер Скульптурний клинок здатен поглинати таку магію. Навіть якщо суперник використовуватиме лише половину магії, яку матиме, це в сотні разів ліпше, ніж отримати удар.

«Раз кількість мани для Скульптурного клинка зменшилася, можливо, я міг би застосовувати його під час використання Потроєння або Уколу».

Скульптурний клинок швидше баф, аніж атака. Комбінування Скульптурного клинка з технікою Імперського безформного меча потребуватиме великої кількості мани, але Від вірив, що результат буде неперевершеним. Крім того, завжди є Знищення скульптури.

– Інформація: Знищення скульптури!

[Навичка скульптора: Знищення скульптури

Гнів, пов'язаний зі знищенням скульптури, створеної власними руками, на один день перетворюється на силу. Характеристика Мистецтво тимчасово слугуватиме характеристикою пов'язаною з битвою.

Попередження: Слава знизиться, а відповідні очки будуть вираховані з характеристики Мистецтво.

Знищення звичайної статуї: Характеристика Мистецтво збільшується вдвічі і перетворюється на Силу. Характеристика мистецтво -1, Слава -20.

Знищення витонченої статуї: Характеристика Мистецтво збільшується в чотири рази і перетворюється на Силу. Характеристика мистецтво -5, Слава -100.

Знищення грандіозної статуї: Характеристика Мистецтво збільшується в шість разів і перетворюється на Силу. Характеристика мистецтво -10, Слава -200.

Знищення майстерної статуї: Характеристика Мистецтво збільшується в двадцять разів і перетворюється на Силу. Характеристика мистецтво -30, Слава -1000.]

Кількість очок характеристики Мистецтво, які перетворювалися на силу, залежали від кваліфікації знищеної скульптури.

Знищення звичайної статуї перетворювало подвоєну кількість очок характеристики Мистецтво в Силу або Спритність протягом дня, а знищення витонченої чи грандіозної статуї збільшувало показники Мистецтва у чотири або шість разів та перетворювало їх на Силу або Спритність.

Це була би загальноприйнята навичка для скульпторів з низькою силою. Скульптори, які у грі створюють лише статуї, мали б високий показник Мистецтва, проте їм би було важко полювати через їхні бойові характеристики. Ця навичка дозволила б таким скульпторам змінити показник Мистецтва на інші характеристики, але проблема полягала у пониженні характеристик Слави і Мистецтва, що супроводжує використання цього вміння.

Характеристику Мистецтво важко збільшити, а це означає, що навичку потрібно використовувати обережно. Це суворе покарання за знищення статуї, тому використовувати це вміння дуже важко і неприємно.

Іншими словами, ця навичка – двосічний меч. Від вирішив відкласти її вбік і не використовувати, навіть якщо вона може допомогти. Тимчасове збільшення сили – це не справжня могутність. Навіть без Знищення скульптури, він став сильним, коли навичка Скульптурне мистецтво досягло середнього рангу. Всі його характеристики зросли на 10, а також подвоїлася сила Скульптурного клинка.

Від не єдиний, хто насолоджувався цією перевагою. Будь-які ремісничі навички, такі як Кулінарія, Шиття, Ковальство, Рибальство, Фермерство, мали переваги у вигляді характеристик, умінь чи додаткової слави. Коли досягався середній ранг – усі характеристики отримували 5 очок, а коли ранг володіння досягав експертного рівня, всі характеристики отримували додаткові 10 очок.

Досі ніхто не знав, скільки очок буде отримано після досягнення рангу майстра в навичці. Умілість у будь-якій навичці зростала в залежності від користувача. У випадку Віда, він отримав 10 очок до всіх характеристик; удвічі більше, ніж звичайні гравці, все завдяки секретному класу – Скульптор місячного світла, а також завдяки завданню пов'язаному із Захабом Скульптурний клинок дуже добре прокачався...

Досі ще ніхто не оволодівав ремісничими навичками, бо їхній шлях розвитку надто складний. Віду знадобилося багато часу та зусиль, щоб досягнути середнього рангу. А перейти з середнього до рангу майстра буде ще складніше. Однак у цей момент він вирішив, що стане майстром у всіх ремісничих навичках.

Тонкі естетичні почуття і пекуча пристрасть до мистецтва не мали нічого спільно з Відом, але у нього є талант, якого не мають інші: талант наполегливої праці.

Печера Мертвого Воїна була мисливським угіддям, де часто з'являвся дуллаган і найманці-скелети десь 120 рівня, а також тут частенько можна зустріти гулів десь 110 рівня. Гулі мали

нижчий рівень, але завжди з'являлися групами по чотири-п'ять членів, і тут було багато видів гулів. Удосконалені або гулі з іменами іноді мали рівні вище 130.

Дуллагани і найманці-скелети дуже вправні у володінні мечем, тому битви з ними були захопливими. Проте гулі зазвичай просто кидалися вперед, довіряючи своєму грубому, але потужному захисту.

Віду довелося навчитися атакувати, ухиляючись від їхніх злісних атак.

– Добре. Це ідеальне місце.

Від обрав печеру Мертвого Воїна своїм новим мисливським угіддям. Монстри з іменами, хоч це дуллагани, найманці-скелети чи гулі були дещо небезпечними, але боротьба з ними мала великі переваги.

Це ідеально підходило для Віда, який переважно бився кулаками або мечами.

Тут і там були дивні маги-скелети, але їхня магія більше не була ефективною. Блокування за допомогою Скульптурного клинка звело нанівець їхню магію; іноді заклинання рикошетили, ставлячи магів у скрутне положення.

Здається, швидкість рикошету магії залежить від майстерності володінням Скульптурним клинком. Йому потрібно тренуватися у скульптурному мистецтві, щоб підняти рівень цієї навички. Зростання рівнів скульптурного мистецтва тепер таке ж важливе, як і отримання очок досвіду та піднімання рівнів.

У Віда, в якого все було досить добре, досі залишався один противник, якого він мав остерігатися: лицар смерті. Цей монстр був вище 200 рівня, і в печері Мертвого Воїна лицарі смерті з'являлися набагато частіше. Вони блукали, ніколи не залишаючись у певній місцевості. Віду доводилося затримувати подих і крадькома рухатися, щоби сховатися від них. У лицарів смерті поганий зір, тому він міг розслабитися, коли ховався у закутку. Від зайшов так далеко, що навіть викопав кілька заглибин і ховався у них щоразу, коли наближався лицар смерті.

– Коли я став таким...

Коли він грав у Континент Магії, то кожен монстр був слабким проти його персонажа максимального рівня, але зараз хлопець змушений переховуватися від лицарів смерті.

Проте Від відчував певне задоволення. З його високим рівнем відновлення мани та майстерністю у наданні першої допомоги час вимушеної бездіяльності був набагато меншим.

Завдяки цьому, Від міг набагато швидше піднімати рівні. Крім того, тут випадали набагато кращі предмети, ніж на першому поверсі. Тому, якщо йому доведеться робити якісь неправильні речі, Від і так зайшов дуже далеко, тож може спокійно піти трохи далі.

– Дуллагани – найкращі монстри для полювання. Але чи є щось ліпше? Було б чудово, якби тут було щось слабше лицарів смерті, але досить сильне, щоб дати багато очок досвіду...

Від рухався обережно, не забуваючи робити сховки у ключових місцях. Не було потреби, щоб хтось його цьому навчав, він просто наполегливо адаптувався і виживав, як тарган.

Поборовши багацько гулів і найманців-скелетів, Від натрапив на широку печеру, де тихо протікала підземна річка.

Усюди буяли квіти і навіть деякі лікарські трави. Настав час перепочити, оскільки він щойно запекло боровся з найманцями-скелетами. Він наповнив пляшку водою і вже збирався сісти, коли побачив силует. Уважно придивившись, Від побачив жінку, що спала посеред підземелля, і поряд більше нікого не було.

– Хто ти? – запитала вона. Від, який чекав на її пробудження, все одно був заскочений зненацька.

– Я – Від. А... А як щодо тебе?

Це були незграбна репліка. Від ніколи не думав, що тут буде ще хтось, окрім нього.

І цей погляд її очей, коли вона прокинулася... саме те, що подобалося Віду.

– Мене звати Даін, – сказала вона, відсторонено всміхаючись.

Хьон раніше не зустрічав багато дівчат. Звичайно, він ходив на заняття з дівчатами, але ніколи не проводив з ними багато часу сам на сам. Справа не в тому, що хлопець був непопулярним. Деякі дівчата підходили до Хьона і говорили, що його похмура та відсторонена аура приваблює. Він уважав їх дурненькими.

«Ви думаєте, що це круто? Спробуйте самі відчутти бідність – і ви передумаєте».

Він також не ходив з дівчатами на побачення. І обіди поза домом, і навіть просто кава – коштували грошей. Хьон уважав страви з продуктових магазинів і домашню їжу більш економними. Чого він справді не міг зрозуміти, так це того, чому зустрічі з дівчиною пов'язанні з витратами величезних сум кожного разу, коли був якийсь ювілей.

Плюс, коли інші заїжджали до кінотеатру просто неба, щоб подивитися фільми, Від залізав на найближчий телефонний стовп. Він дивився телевизор лише тоді, коли його дивився хтось інший. Звичайно, Від узяв телевизор, який викинули, але не дивився, тому що це збільшує рахунок за електроенергію. Якщо він і дивився телевизор, то десь близько опівночі, коли плата за електроенергію була набагато нижчою. У скнари Хьона, а отже, і у Віда, майже не було досвіду спілкування з дівчатами.

Даін. Це ім'я глибоко закарбувалося у його свідомості. У кожного чоловіка була дівчина мрії. Від не був винятком.

Дівчина його мрії мала довге натуральне волосся, молоде і розумне лице та гарну, привабливу усмішку. Але це не що інше, як деталі.

Якщо дівчина могла змусити його закохатися з першого погляду, то вона була його дівчиною мрії. Від злегка закохався у Даін. Ось так.

Він нікому не вірить.

Від також не довіряв повністю Пейлу чи Сурці, хоча вони разом тренувалися. Люди змінюються. Зараз вони могли здаватися друзями, але він дуже сумнівався, що вони зловлять кулю замість нього.

«Віддавати стільки, скільки отримуєш, не більше і не менше». Така філософія Віда. Він не міг довіряти нікому, крім рідних.

Його погляд загострився.

– Даін. Як ти сюди потрапила?

У Небесному місті жили тільки Птахи. Люди не могли сюди піднятися і, судячи з її одягу, вона була авантюристкою.

– Сюди? Я тут уже десь три місяці?

Три місяці. Думка спалахнула у голові Віда.

– Чи може бути, що ти одна із шукачів пригод, які відкрили Небесне місто?

– Так, я була частиною тої групи, але я не хочу про це говорити.

– Що ти маєш на увазі?

– Я одна залишилася тут.

– Зрозуміло.

Даін граціозно позіхнула і потягнулася.

– У мене 134 рівень і я шаманка.

Її рівень був нижчим, ніж припускав Від. Він гадав, що у неї буде принаймні 170 рівень, оскільки вона одна була в печері Мертвого Воїна. Від був тут з рівнем 109, що теж аномально. Пересічний гравець на таке б не наважився.

– Що ти хочеш цим сказати?

– Я маю на увазі, якщо ти один, давай створимо групу. Що, ти цього не хочеш?

– Ні, звучить чудово.

Від погодився не тільки тому, що Даін була в дечому схожа на його дівчину мрії, чи тому, що довіряв їй. Він завжди на сторожі, а тому не міг довіряти дівчині, яку щойно зустрів, тільки тому, що вона попросила його створити з нею групу. Але Віду подобалося тримати своїх ворогів поруч.

Дівчина була підозрілою. Крім того, Від зберігав багато предметів у різноманітних сховках, тому не міг просто залишити Даін саму.

Шамани могли використовувати білу магію для застосування бафів, що підвищували сили, спритність і швидкість, а також чорну магію, щоб понизити характеристики ворогів. Вони могли використовувати заклинання агресії та зцілення, протидіяти отруті та розвіювати прокляття. Шамани також могли володіти мечами і булавами, а це означає, що вони володіли певними навичками ближнього бою.

По суті, вони були майстрами на всі руки! Однак клас шаман був непопулярним, бо мав кілька навичок у кожній сфері, але не був видатним у жодній з них. Зцілювальні здібності були слабшими, ніж у кліриків, а прокляття, які шамани кидали, слабші, ніж у чорний магів. Їх навички ближнього бою можна порівняти з навичками лучниками, який використовує меч замість лука.

Низькі ОЗ, низька живучість і магічна сила слабша, ніж у магів. У характеристиках не можна розвивати щось одне, очки потрібно розділяти порівну, тому це був клас, який не міг зробити

багато. Від нічого не очікував од Даін. Він сподівався, що вона йому не заважатиме!
Можливо, Від просто кине її після того, як забере всі речі зі своїх сховків.

– Грр!

З'явилися найманці-скелети і Від напружився. Досі він стикався одночасно не більше ніж з трьома супротивниками цього типу.

Хай якими чудовими були бойові навички Віда, важко протистояти аж п'ятьом одночасно. Якби він повернувся спиною, навіть один-два удари могли завдати значної шкоди, і у нього не було можливості скористатися першою допомогою, поки бій не закінчиться, тому це було доволі небезпечно.

У цю мить Даін підняла праву руку і вимовила закляття:

– Світло мужності, що походить з давніх часів, дай сили цьому герою, щоби боротися з ворогом! Збільшити силу!

Тіло Віда засяяло яскравим світлом, а його сила підвищилася майже на 100. Затим Даін лагідно підняла руки, немов чекаючи обіймів.

– Повз промчиться вітерець. Борися з ворогом із легким серцем. Світло буде твоїми кроками. Сюди, дух вовка.

Спритність і швидкість Віда значно зросли. Він зробив лише один крок до ворога і відчув, немов би біжить.

– Тобі судилося нести смерть, кров і жорстоку різанину, поле бою нехай буде твоєю домівкою! Жага крові!

Різні шаманські бафи Даін підняли характеристики Віда, тепер він міг легко розібратися з п'ятіркою найманців-скелетів. Але в цю мить дівчина кинула прокляття на монстрів: їхня швидкість і сила зменшилася, вони більше не могли відновлюватися і втратили бажання битися.

«Шаманська магія не може бути настільки сильною».

Від не розумів ситуацію. Після того, як він легко прикінчив найманців-скелетів, то навіть не зупинився, щоб підняти предмети, які випали, одразу почавши стати Даін питання.

– Твоя магія неймовірна для 134 рівня. Як таке можливо? Якщо я не зрозумію причини, ми не зможемо більше бути у групі.

Він ризикував образити її почуття, але вона відповіла зі щасливою посмішкою.

– Це через моє хобі.

– Хобі?

– Так, будь ласка, не думай, що я божевільна. Я не люблю вбивати монстрів, просто... – сором'язливо сказала вона. – Я використовую прокляття на монстрах, священну магію, а іноді й заклинання віддалених атак. Після цього, коли їх ОЗ падають, я застосовую на них Руку зцілення...

– На монстрах?

– Еге, я просто так розважалася.

Те, що Даін говорила, шокувало. Вона мала 134 рівень, але її магія була дуже розвиненою. Тож Даін розважалася, проклинаючи, а потім зічлюючи найманців-скелетів, дулаганів і гулів у підземеллі...

Розділ 7. Безіменні статуї Лавіаса

Від і Даін.

Заклинання Даін підняло показники здібностей Віда на неймовірну висоту і в той же час послаблювали монстрів. Це ніби вона дала крила людині, що вже й так була неймовірною. Командна робота збільшила їхній потенціал майже до неможливої величини.

Але навіть так, Даін не вбивала монстрів. Для Віда це не було втратою, тому що він міг підвищувати навичку володіння мечем, оскільки вона не брала участі в боях.

«Але навіть так, я не можу вірити людині, яку зустрів у подібному місці».

Від постійно турбувався, що вона може його зрадити навіть у ту мить, коли він б'ється. Провівши тут стільки часу, Даін багато знає про Лавіас. За її словами, вона ще зовсім недавно блукала по Лавіасу, збираючи інформацію. Дівчина попрямувала до підземелля якраз тоді, коли до Небесного міста прибула група Віда.

«Доволі неймовірна історія», – подумав Від. Але це правда, що він ніколи не стикався з нею в Лавіасі, тож це також може бути правдою, що вона так довго залишалася в підземеллі. Проте це не було достатньою підставою, щоби вірити всім її словам.

– Як щодо того, щоб змінити мисливське угіддя? Мені відомо кілька невідкритих підземель, хоча я досі не була в них. – Згідно досліджень Даін, було щонайменше вісім невідкритих підземель.

– Коли ти говориш про невідкриті підземелля, то маєш на увазі, що в них ще ніхто не заходив?

– Так.

Від розгублено нахилив голову:

– Не розумію.

Даін була членом першої групи, що прийшла в Небесне місто, і тут досі були підземелля, які вони не відвідували? У таке важко повірити.

– Не було жодних причин туди йти, оскільки всі, крім мене, були вище 200 рівня.

– То вони навіть не завдали собі клопоту зайти до підземелля низького рівня? Навіть якщо це так, я не думаю, що хтось навмисне проігнорує підземелля.

У відкритті підземелля багато переваг, але те, що не можна ігнорувати, це збільшення слави. Значну кількість слави можна здобути за відкриття підземелля, а вивчення усієї його мапи давало ще більше слави і навіть приносило гроші. Навіть якщо їхній рівень був настільки високим, що не було монстрів вартих полювання, хто б проігнорував цю можливість отримати славу? Даін щось приховувала про групу, учасницею якої була.

– Якщо ти мені не скажеш, тоді я не зрушу з місця.

– Я не можу розповісти, що вони зробили...

– Це таємниця?

– Так, я пообіцяла нікому не говорити... Це складно пояснити, але я кажу правду. Ти повинен мені вірити.

Від вирішив не зациклюватися на цьому. Він нічого не міг зробити, щоб переконати її розкрити таємницю. Слова, які здавалися невпевненими, мали більший шанс бути правдивими. Крім того вони щойно покинули печеру Мертвого Воїна, щоб досліджувати інші підземелля. Тож принаймні щодо цього вона говорила правду.

- Вежа Міркана.
- Секретна область озера Пан.
- Вугільна шахта Баравал.
- Просіка Сегмаїл.
- Вівтар Гаєт.
- Гніздо папуги.
- Руїни Барлог.
- Запечатана печера Маргреса Руйнівника.

Ці зони залишилися недослідженими. Від і Даїн прибули до зони, якої не було видно з міста. Вежа Міркана здавалася піднімалася прямо з хмар. Як і очікувалося, вони першими виявили це місце. В основному їм довелося боротися з літаючими монстрами. Від мав стрільбу з лука як навичку дальньої атаки. Він використовував міцний лук, який добре підходив до його характеристик і завдяки цьому завдав великої шкоди.

Всього за 10 золотих монет користувачі могли купити біля вежі спеціальні пір'їни і використовувати їх для польоту цілий місяць. Плюс відкриття підземелля означало подвоєння очок досвіду та подвоєння можливості випадання предметів! Від і Даїн одне за одним досліджували та тренувалися у вежі Міркана, секретній області озера Пан та у вугільній шахті Баравал. У руїнах Барлога, вівтарі Гаєт і у просіці Сегмаїла найслабшими монстрами були лицарі смерті. Ніхто не смів зайти у ці зони і вони залишилися недоторканими. Тим не менше, за допомогою Даїн Від досяг значних успіхів і отримав неймовірну кількість досвіду та предметів.

«Тепер, якщо я зможу зробити це...»

Від зараз дивився на двох омарів. Поряд з ним Даїн також поглянула на омарів і ковтнула слину. Навичка Кулінарія Віда мала вже 99% для досягнення 10 рівня, тому він обрав особливу страву для останнього відсотка. Найкраще, що міг приготувати кухар-початківець – це морепродукти, тобто славетного омара!

Звичайно, Хьон ніколи в житті не їв омара. Він був просто занадто дорогим. Однією з причин, чому хлопець так старанно практикував навичку кулінарія, є те, що можна скуштувати подібну їжу.

Омари боролися, але вони не могли протистояти крижаному погляду Віда. Зрештою, вони могли тільки опустити свої вусики, визнаючи поразку. Від однак не намагався вбити їх поглядом, він старався уявити дороге м'ясо омара. Його руки тремтіли. Навіть у грі омари

були рідкісними і дорогими. У Лавіасі їх можна купити за величезну ціну в один золотий за кожного. Якби він не досліджував підземелля з подвоєною можливістю випадання предметів, то навіть не подумав би їх купувати.

«Після того, як я приготую цих поганців, то буду на середньому ранзі кулінарії».

Руки Віда рухалися, як блискавки, коли він лівою схопив голови омарів, а правою за допомогою гравірувального ножа Захаба розрізав їх від голови до хвоста. Тіла омарів розділилися навпіл і він швидко змив пісок і витягнув яйця. Відразу ж Від почав смажити їх на пательні разом із заздалегідь приготованими соусами та спеціями. Незабаром здійнялася пара – і омари були ідеально готовими. Нарешті страва була готова!

Дінь!

[Ваша навичка кулінарія досягла 10 рівня, середній ранг

Тепер ви можете готувати більшу різноманітність страв, і, коли їх з'їдають, підвищуються різні здібності, це залежить від типу страви та використаних інгредієнтів. (Наприклад: яйце дрейка, різні трави).

Всі характеристики зросли на 5.

Ваша слава зросла на 10.

Ви вивчили ремісничу навичку: виноробство.

Ваша близькість із землею зросла на 30.

Стійкість до магії на основі стихії землі зросла на +20%. Стійкість до магії на основі стихії води та вогню зросла на +10%.]

Його бажання досягнути середнього рангу в навичці кулінарія нарешті втілилося в реальність і нагороди були дуже хорошими. Спорядження зі стійкістю до магії доволі дороге, але він зміг підвищити свій магічний опір за допомогою навички Кулінарія.

– Ого, це виглядає смачно.

Даін, яка терпляче очікувала, поки їжа приготується, закотила рукави та накинулася на свою порцію. Від також поквапився з'їсти свою частину омара.

Він бився, а Даін допомагала. Вони удвох домінували в підземеллях. Дівчина так старанно працювала над лікуванням і накладанням бафів, що Від не пошкодував про утворення групи з нею. Даін була людиною, яка робилася загадковішою щоразу, коли він пізнавав її краще. Коли вона помічала чудовиськ, то кілька разів проклинала їх, дивлячись на них сумними очима. До того ж дівчина не була легковажною з грошима чи речами. Щоразу, коли Від намагався отримати ще кілька срібних або навіть мідних монет, вона помічала і вказував на це.

Поблизу секретної області озера Пан було багато місць, де буяли трави. Там вона без вагань нахилялась і викопувала трави. Який потужний інстинкт виживання! Іноді вона писала вірші або співала пісень. Її чистий, освіжаючий голос чудово звучав. Завдяки цьому Від міг весело полювати.

«Подумати тільки, що поряд з кимось може бути так весело...»

Більше ніхто не відвідував Лавіас. Пейл і Сурка надіслали йому повідомлення, яке говорило, що вони майже оселилися в мисливських угіддях замку Серабург. Оскільки їхні батьки досі були новачками у гри, їм було важко піти.

Від і Даін увесь час були разом. Плюс вона була дівчиною ніби з його мрій. Будучи чоловіком, було би брехнею сказати, що його очі ніколи не дивилися на неї. Спочатку Даін усміхалася, але іноді на її обличчя набігала тінь. Однак воно знову починало світитися, коли вона полювала та обідала з Відом.

Одного дня Від вирішив, що хоче стати її другом.

– Ем... Ти хочеш і далі полювати разом? – запитав він.

Але Даін якийсь час мовчала.

– Вибач, Віде, – сказала вона через кілька хвилин із серйозним виразом обличчя.

– Що ти маєш на увазі?

– Одного разу я прийняла погане рішення. Я думала, що мене ніхто не любить... Я не могла нікому довіряти.

– ...випадково не це причина того, що тебе залишили одну в Лавіасі?

– Складно пояснити всю історію, але так, воно з цим пов'язане. У всякому разі, час проведений з тобою, Віде, надав мені мужності. Можливо, я знову знайду своє місце...

– То?

Від був трохи розчарований.

Приємно чути, що час, проведений з ним, допоміг їй відновити сміливість, але почувши, що вона може повернутися, то він відчув, що його використали.

Нікому не подобалося бути використаним.

– Я не це мала на увазі. Після зустрічі з тобою я відчуваю, що можу жити далі.

– Не можу бути. Невже ти...

– Так, я... хвора. Хоча мені можуть зробити операцію, я не впевнена, що це допоможе. Я відклала операцію, але настав час ризикнути.

– ...

– Будь ласка, не дивися на мене так. Зі мною все буде добре. Доля і збіг обставин настільки схожі, що іноді складно визначити що із них що. Я не хочу, щоб наша зустріч була випадковістю. Якщо нам судилося зустрітися, то ми побачимося знову. Я дуже сподіваюся, що знову зможу зустрітися з тобою, Віде.

Даін вийшла. Від почувався спустошеним після того, як вона його залишила. Він насправді не проводив з нею багато часу, тому що ставився до неї з підозрою та зосередився на полюванні. Можливо, вона ніколи не намагалася приховувати свою хворобу. Від завжди був зайнятий. Як тільки він заходив до гри, то одразу ж тягнув її на полювання.

Більше місяця вони просто полювали і майже не спілкувалися. Від відчув жаль. Можливо, Даін ніколи не повернеться.

«Якщо вона ніколи не повернеться, буде небагато людей, які її пам'ятатимуть. Вона була в Лавіасі сама, і ніхто не приходив її шукати. Мабуть, це причина, чому вона проводила свій час проклинаючи і бафаючи монстрів».

Самотність і страх смерті можуть зрозуміти лише ті, хто це пережив.

Від полював, очікуючи на Даін, але вона не повернулася навіть після трьох ігрових місяців. У реальному світі пройшло три тижні. Якщо це була небезпечна для життя операція, їй можуть знадобитися місяці на одужання.

«Вона повернеться, навіть якщо знадобиться рік чи два. Вона пообіцяла мені».

Від почав створювати скульптури усередині підземель.

«Навіть якщо вона ніколи не повернеться, я залишу свої спогади тут. Щоб показати, що принаймні одна людина пам'ятає її...»

Після того як навичка скульптурне мистецтво досягло середнього рангу, він міг використовувати гравірувальний ніж Захаба, щоб висікати скульптури з валунів. Звичайно, це було можливо тільки при використанні Скульптурного клинка. Гравірувальний ніж затанцював – і на скелястих стінах з'явилися дві людські постаті.

Від перемістив валуни до місць, де вони їли та відпочивали, роблячи з них двійко скульптур. Іноді він вигравіював малюнки на стінах. Монстри час від часу заважали йому, але Від наполегливо творив.

Останньою була печера Мертвого Воїна, де вони вперше зустрілися одне з одним: у відгалуженні печери, де протікала підземна річка. Даін, що спить, і Від, який її знайшов. Їхня скульптура стояла там, де вони вперше поділилися своїми спогадами.

[Ви завершили Безіменні скульптури Лавіаса.

Загадкові скульптури з'явилися у Лавіасі!

Ці скульптури, втілення цінних спогадів, стануть захистом і провідником у цих небезпечних підземеллях.

Загадкові статуї виготовив анонімний скульптор.

Художня цінність: 300.

Вплив:

Спокійна аура навколо цих скульптур підвищить живучість і ману гравців на 25%.

Швидкість пересування збільшується на 10%.

Атаки монстрів мають 5% штрафу.

Ці ефекти не сумісні з іншими статуями.

Кількість створених витончених робіт: 2.

Навичка скульптурне мистецтво досягла другого рівня. Ваші скульптури будуть детальнішими і витонченішими.

Ваша слава зросла на 20.

Характеристика мистецтво збільшилася на 20.

Стійкість збільшилася на 20.

Витривалість збільшилася на 10.]

Розділ 8. Втрачений скарб Фреї

– Хе-хе-хе. – Від сидів на вершині пагорба, звідки видно весь Лавіас, і задоволено сміявся, поки його плащ танцював на вітрі. Завдяки полюванню він підняв рівень до 175.

[Сірий плащ мертвих

Міцність: 20/20.

Захист: 12.

Подертий плащ воїна-скелета. Все ще забезпечує певний захист, незважаючи на поганий стан.

Вимоги: рівень – 150, сила – 150.

Ефекти: збільшує швидкість під час подорожей на великі відстані.]

[Сталевий пояс Грема

Міцність: 25/25.

Захист: 7/7.

Має 10 слотів для швидкого доступу, призначених для невеликих предметів, таких як кинджали, зілля, протиотрути тощо.

Вимоги: рівень – 110, сила – 200.

Ефекти: слоти швидкого доступу для зіль та антидотів автоматично заповнюються з інвентарю.]

[Шкіряний обладунок Грема

Міцність: 30/30.

Захист: 25.

Легка і тверда, але міцна броня, наповнена душею лицаря-скелета Грема.

Вимоги: рівень – 130, сила – 300.

Ефекти:

+20% до можливості ухилитися від магічних або дальніх атак.

+20 Сили.

+5 Спритності.]

Завдяки боротьби з немертвими Від отримав чоботи, рукавиці та навіть персні. За кожні 30 вбитих лицарів-скелетів він отримував перстень Фаррота, що поліпшував відновлення мани на 10%.

Оскільки Королівська Дорога дозволяла гравцям носити кільця на восьми пальцях і також дозволяла носити по кілька пернів на палець, якщо вони не мали протилежних атрибутів, то Від не зупинився поки не отримав по одному кільцю на кожен палець.

Тепер вони збільшували швидкість відновлення мани на 80%, показуючи, скільки лицарів-скелетів він убив.

Від організував табір і немилосердно вбивав будь-яких монстрів, за яких давали значні нагороди у досвіді або предметах.

Могутні лицарі-скелети Мемфіс Холу просто не могли порівнятися з ним.

Зі своїми новими кільцями він міг використовувати техніку Імперського безформного меча майже вдвічі частіше, а інше спорядження ще більше поліпшило його ефективність. Завдяки новому мечу, персням та іншому спорядженню, Від нарешті виглядав поважним шукачем пригод.

«Мені здається, що я лечу з вітром. Це свобода. Це самотність».

Широко розкинувши руки, Від насолоджувався поривами вітру, що грали з його плащем. Але світ не дав йому розслабитися.

[Міцність вашого плаща зменшилась.]

Немертві. Жодна з їхніх речей не була нормальною. Предмети швидко руйнувалися, навіть коли ними не користувалися, і, як правило, мають низьку максимальну міцність. Тому, хоча Від виглядав чудово, одягнувши нові речі, зовнішній вигляд був оманливим.

Від спокійно розв'язав плащ, поклав його перед собою, а потім стукнув його зі словом «ремонт!». Цієї дії було достатньо для виконання такого завдання. Зав'язавши плащ, Від знову відчув подих вітру, ніби нічого не сталося...

Він насолоджувався цим почуття у Континенті Магії. Післямак очищення підземелля, насолода результатами власних дій. Тепер настав час залишити все позаду і йти далі...

...І тут раптовий порив вітру жбурнув у його броню дрібні камінці.

[Міцність вашої броні знижена.]

Це був рідкісний шкіряний обладунок, отриманий від лицаря-скелета на ім'я Грем. Предмет, з яким броня новачка і поряд не стояла! І навіть дещо краще, вона не коштувала йому жодної монети!

– Ремонт!

Повернувшись до Лавіаса, Від був змушений постійно використовувати навичку Ремонт. Спорядження з низькою міцністю було дуже ламким, тому він виглядав досить моторним, коли бився з монстрами, але насправді хвилювався щодо пошкодження своїх речей. Через притаманну йому потребу повторно використовувати речі, Від наполегливо користувався цими предметами, які б інші викинули або продали за низькою ціною.

Справді, це була найбільша ознака бідності. Однак таке життя скоро закінчиться – як тільки він досягне середнього рангу в навичці Ремонт, то зможе відновити будь-які пошкодження до максимальної міцності. І тоді зможе позувати без жодних хвилювань.

– Ви вірите в долю? Не схоже, що ви врятували наше село і нас за простим збігом обставин.

– Га?

– Нещодавно тут був священник Ордену Фреї, він попереджав про зростання армій зла. Вони діють у темних, прихованих і холодних місцях цього світу. Священник сказав мені, що їх може зупинити тільки по-справжньому хоробрий воїн! А потім наділив мене повноваженнями обрати цього воїна.

– ...

– Тоді я не зрозумів про що він, але тепер розумію. Є таємниця, яку я вам не говорив: насіння, що передавалося в нашій родині, може привести вас до нового місця.

– Священник сказав, щоб знайти втрачений скарб Фреї, потрібно відшукати Чайку. Будь ласка, станьте героєм, що переможе зло!

[Отримано інформацію про втрачений скарб Фреї.]

Від не забув підказку, отриману від старости села Баран – Ганділви.

«Мені потрібно знайти Чайку і відшукати втрачений скарб Фреї!»

Це, безперечно, ланцюговий квест, од якого віяло великими нагородами. Більшість храмових завдань важко отримати, але вони були неймовірно корисними, бо до храмів і палаців могли увійти тільки ті, хто мав славу більше десяти тисяч.

«Я знайду Чайку!»

Хоча Від знав усі місця в Лавіасі, він ніколи не зустрів нікого з іменем Чайка. Хлопець намагався здобути інформацію у всіх, кого зустрічав, але відповіді не отримав. Тільки коли він заговорив про втрачений скарб Фреї, то нарешті отримав трохи інформації.

– Чайка? Звичайно, я його знаю. Він травник, який, не замислюючись, іде до небезпечних підземель і має достатньо сміливості, щоб зустрічатися з немертвими.

– Ви не знали? Всі трави, що продаються в магазинах, від Чайки.

Кожен Птах давав якийсь шматок інформації про Чайку, але ніхто не говорив про те, де він. Від попрямував на ринок і розпитував далі.

– Хочете знати, де Чайка? Він може бути у Склепі Барекана.

– Склеп Барекана?

– У цьому місці завжди лунають крики привидів. Ми намагалися подолати їх, але не змогли, бо у них немає фізичних тіл. Я б не радив вам іти туди, але і не буду зупиняти. Вхід до склепу розташований у горі за містом. Відшукайте ділянку блакитних квітів поряд з п'ятнадцятим великим валуном.

Підготувавшись, Від з ентузіазмом покинув місто, щоб знайти Склеп Барекана.

«Чудово. Такі корисні вказівки».

Од сміховинності ситуації Від зітхнув. Птахи вміли літати, тому коли вони були за межами міста, то піднімалися в небо. Їхній зір був надзвичайно хорошим: вони навіть могли бачити, як клопи повзають по землі. Тому вказівки Птаха не мали сенсу з людської точки зору. П'ятнадцятий великий валун на горі....

Що це взагалі означає?

Він не міг побачити одразу всі валуни, бо стояв на землі. Зрештою, Від просто обшукав усі великі скелі, які підходили під опис.

А ще гіршим було те, що блакитні квіти, які він мав знайти, були сховані високою травою.

Тим не менше, після довгих і наполегливих пошуків йому врешті-решт вдалося знайти вхід. Це була невелика споруда, до якої можна потрапити через сталеві ворота. Ось і все, решта знаходилася під землею. На погнутому, погано доглянуто знакові були такі слова:

Мерці.

Тим, чия кров і плоть згнили,

Тим, чий смертні тіла більше не існують,

Нехай їм буде ця могила.

Кинувши швидкий погляд, Від відчинив сталеві ворота й увійшов з беземоційним обличчям.

[Ви першим відкрили підземелля Склеп Барекана!]

Нагороди:

+100 Слави.

Кожен день протягом одного тижня ви отримуватиме подвоєну кількість досвіду та подвоєний шанс на випадіння предметів.

Найрідкісніші предмети випадатимуть при вбивстві першого монстра кожного типу. При наступних вбивствах випадатимуть звичайні предмети.]

Перш ніж прийти сюди, він зібрав у Птахів деяку інформацію про це місце. Від знав лише, що Склеп Барекана містить духів, привидів і примар 130 рівня. Духи були душами, прив'язані до світу злими бажаннями. Привиди були просто розмитими видіннями.

«Це місце слабше, ніж я очікував».

Від повільно оглянув цвинтар. Іноді з'являлися духи і привиди, але він просто ігнорував їх, і вони зникали, не турбуючи його. Причиною того був убивчий намір, що розходився від нього, ефект характеристики Бойовий дух.

[Бойовий дух

Дає силовий імпульс і залякує слабших монстрів.

На цю характеристику не можна розподілити очки. Вона змінюється у результаті дій персонажа. Зростає швидше при боротьби з сильнішими монстрами або під час тривалого бою.]

Бойовий дух у більшості гравців бойових класів має десь 20-30 очок. Персонажі близького бою, такі як монахи або вбивці, могли мати трохи більше, але рідко можна побачити когось з показником більше 50 у цій характеристиці.

Хоча були численні коментарі та аналізи щодо характеристики Бойовий дух, більшість дійшла висновку, що від неї жодної користі. На відміну від Сили чи Спритності, зростання бойового духу не показало жодних явних ефектів.

Багато ігрових персонажів, зосереджених на інтелекті, як-от маги, взагалі не мали цієї характеристики, але і не відчували великих труднощів у полюванні.

Хоча деякі гравці хотіли досягнути високого показника характеристики Бойовий дух, вони мушили від самого початку розвивати свого персонажа з цією метою. Іншими словами, це майже не приносило результатів.

Хоча Бойовий дух зростав автоматично, зробити це нелегко. Навіть убиваючи сильних противників з усією силою – цього недостатньо, щоб підняти показник на одне очко. Крім того, він зменшувався щоразу, коли гравець гине чи тікав з поля бою. Таким чином, було дуже мало людей, які мали високий показник Бойового духу.

Проте показник Бойового духу Віда був 193, плюс 35 бонусних очок від класу Легендарний місячний скульптор, це підняло його до 228. Оскільки він боровся із сильнішими противниками, наче скажений, показник надзвичайно виріс. Монстри такого ж рівня більше не намагалися битися з ним. Якби Від атакував першим, чудовиська билися б, але із значно меншим потенціалом через вбивчий намір.

Від блукав склепом, який був схожий на лабіринт, одним тільки поглядом відганяючи монстрів. Після інтенсивних пошуків, він помітив пораненого Птаха.

– Прокляття... – Від похапцем кинувся до Птаха, чие, вкрите ранами тіло, палало гарячкою через отруту. – Перша допомога!

Він поклав на рани трохи трав і перев'язав їх. Якби бідолаха був за крок до смерті, то знадобилося б зілля, але для звичайних поранень достатньо навички Перев'язка. Вилікувавши поранення, Від дав Птаху зілля.

– Ухх... – через деякий час Птах отямився, хитнувши головою.

– Я... я втратив свідомість. Мене так сильно поранили, що я не міг нічого вдіяти і майже помер тут. Але хто ви?

– Я Від.

– Від? Ви, мабуть, та людина, що прийшла в Лавіас. Мене звати Чайка.

Чайка! Нарешті він знайшов Чайку.

– Так, я помітив. Але де ж втрачений скарб Фреї?

– Скарб Фреї? Як ви про це дізналися?

– Ну, по правді...

Чайка з болючим виглядом слухав, коли Від розповідав йому, що сталося в селі Баран.

Кашель.

– Ви зробили велику роботу. Хай Фрея буда з вами. Втрачений скарб богині тут, у Склепі Барекана.

Від кивнув. Він читав щось подібне в історії континенту Версаль на домашній сторінці Королівської Дороги. «Барекан відноситься до Нього, чи не так?» Барекан Демоф був темним магом, що володів некромантією. Він шукав безсмертя і вкрав купу дітей для експериментів. Хоча його пошуки закінчилися невдачею, Барекан планував завоювати світ з армією немертвих.

Його армія здавалася непереможною. Некромантія Барекана дозволяла постійно збільшувати кількість бійців у ході битви, забезпечуючи очевидну перевагу. Його немертва орда складалася з кількох тисяч зомбі, скелетів і дуллаганів на чолі з лицарями смерті та іншими мерзеними створіннями, які могли бути лише зборищем жахів.

Тільки після того, як королівства з усього світу об'єднали свої сили, їм вдалося покласти край загрозі Барекана. Від дізнався про це після прибуття до Лавіасу. Насправді Небесне місто було зведене, щоб ізолювати немертвих.

– Чи забере ви у слуг Барекана втрачений скарб Фреї?

[Викрадений скарб Фреї

У часи хаосу, коли темні маги уклали контракти з демонами і вбивали тисячі живих створінь, континент був просякнутий кров'ю через війни між божевільними королями.

Вплив святих сил зменшився і світ поринув у анархію. Ті, хто мали силу, хизувалися цим, а дурні, що тримали мечі догори дригом, і ті, що мали добре підвішені язика, здобули владу.

Мерці не змогли отримати вічного спокою, а живі корчилися від болю і відчаю. Саме у цей час скарб Фреї викрали.

Складність: С

Штраф у разі відмови: -100 слави.

Відносини з орденом Фреї погіршаться.]

Від зупинився на мить, а потім кивнув:

– Я поверну втрачений скарб Фреї.

[Ви прийняли завдання.]

– Спасибі вам. Згідно з тим, що я чув, Святий Грааль охоронятиме лицар смерті. Я чекатиму тут, поки зціляться мої рани. Будь ласка, поверніть скарб законному власнику.

– Так і зроблю.

Від пройшов повз Чайку і попрямував у глиб склепу.

Навіть щодо лицарів смерті він більше не відчував великої напруги. Після того, як дуллагани стали надто легкими для нього, Від припинив уникали лицарів смерті, натомість почавши битися з ними.

У своїй першій битві проти лицаря смерті, він не зміг заблокувати атаку і загинув. Покаранням була 24 годинна заборона на вхід. Плюс його рівень знизився, а майстерність

опустилася на 5% для всіх навичок. Підняти рівень знову досить просто, але втрата майстерності була фатальною. Ремісничі навички такі як Скульптурне мистецтво чи Кулінарія – важко покращити. На щастя, поблизу не було нікого, хто би міг вкрасти його речі.

Однак у цьому питанні Від був дуже впертим. Він активно уникав лицарів смерті, але, коли випадково зустрів одного, залишився і бився. Зрештою... він помер п'ять разів. П'ять днів заборони на вхід до Королівської Дороги, пониження рівнів та зниження навичок на 25%!

Після цього він піднімав свій рівень і набирався досвіду, поки не зміг нарівні битися з лицарями смерті. Звичайно, підвищення рівнів важливе, але Від вважав, що досвід боротьби з сильнішими монстрами набагато цінніший. Якби він так не думав, то з'їхав би глузду від жалю про свої втрати. Якби не лицарі смерті, Від мав би ще 10 рівнів. Він почувався жалюгідним через дні, коли не міг увійти до системи, бо тоді міг отримувати подвійну кількість досвіду і предметів.

Завдяки своїм унікально-високим характеристикам, Від міг битися з лицарями смерті на 115 рівні. Йому завжди подобалося битися із сильнішими суперниками. Зазвичай клас Скульптора це клас підтримки, для якого нормально бути слабшим, ніж бойові класи, але Скульптор місячного світла надавав багато переваг для битв. Майстерність, посилення здібностей, додаткові характеристики і Скульптурний клинок! Це ідеальний клас, в якому нема на що скаржитися. У підземеллях або при темряві ночі він посилював здібності ще на 30%, тому монстри відповідного рівня були легкою здобиччю.

Привиди і примари блукали навколо, спокушаючи його очками досвіду та предметами. Однак він проігнорував їх і зосередився на пошуку лицарів смерті. Це було не схоже на Віда, який зазвичай очищав усі підземелля, з якими стикався, без винятку. Він міг отримати подвійну кількість очок і подвійне випадіння предметів, але просто дозволяв духам і привидам блукати навколо.

«Немає потреби битися з ними зараз».

Він чекав сильнішої здобичі: лицарів смерті.

Проте з них рідко випадали корисні речі, а кількох лицарів смерті, які залишилися, важко знайти. Той, хто охороняє втрачений скарб, без сумніву, буде найсильнішим серед інших, тому він і був ціллю Віда.

Він був першим, хто відкрив це підземелля. При першому вбивстві падав найкращий предмет, який міг випасти з монстра. Зараз Від міг дозволити собі розкіш скористатися такою перевагою. Привиди, примари і духи тягнулися за ним, утворюючи моторошне видовище, поки він обшукував Склеп Барекана. Глибоко під землею Від нарешті зустрів лицаря смерті.

– Ку-ху, ду... дурна людина. Ти... ти прийшов сюди, щоб по... померти?

Від беземоційно втупився в лицаря смерті. Супротивник носив на своєму кістлявому тілі плащ, шолом і тримав меч. Його сяючий срібний шолом видавався рідкісним предметом.

«Це... це буде великий улов!»

Від усміхнувся. До речі, він досі не мав шолома, тож нарешті має шанс отримати потрібну річ.

Грааль Гелайн, який, очевидно, і був втраченим скарбом Фреї, прив'язаний до цього лицаря смерті. Він, безперечно, був унікальним предметом, бо яскраво сяяв навіть у глибинах темного підземелля.

– Хая-я! – Від без попередження кинувся на лицаря смерті. У такий сприятливий час, коли очки досвіду і предмети подвоюються, він не має жодної зайвої хвилини.

– Скульптурний клинок! – Від почав зі свого фірмового удару, що є смертельним для немертвих.

Лицар смерті підняв меч, який огорнула темна аура, і атакував. Скульптурний клинок зіткнувся з ударом противника, приголомшивши обох бійців.

Щойно відчувши поштовх, Від стрибнув, тримаючи меч проти лицаря смерті, і поцілів ногою в череп ворога.

– Кух!

Поки лицар смерті відступив на крок, Від зробив до нього два швидких кроки.

Для ворогів не має потреби обмінюватися люб'язностями, тільки атаки з наміром убити. Вони зійшлися в бою на відстані витягнутої руки. Це була вигідна для Віда відстань: хоче небезпека зростала зі зменшенням дистанції, для нього, здатного реагувати, зчитуючи лише рухи плечей лицаря смерті, так було безпечніше. Якби лицар смерті з рівнем більше 200 використав свої навички атаки, то все було б складно.

– Помри, людино!

Лицар смерті збуджено змахнув мечем.

Від вітав цю атаку, тримаючи її подалі від життєво важливих точок. Біль пронизав його, наповнивши екстазом битви! Він відчував напругу в повітрі, вбивчий намір та ворожнечу, що випромінював лицар смерті. Від терпів атаки ворога, нападаючи в лоб, щоб розгромити його. Лев ніколи недооцінює свою жертву, навіть якщо це кролик. Він чекатиме свого часу, як тільки кролик ворухнеться, хижак кинеється.

[Стійкість зростає на 1.]

Нагорода за те, що він прийняв атаку ворога і витримав біль, ось така. Від отримував удари майже в кожній своїй битві, результатом цього був приголомшливий захист завдяки дивовижній Стійкості. Коли він бився із ворогами з вищим рівнем, ця характеристика зростала ще швидше. Хоча зростання рівнів важливе, підвищення характеристик було ще важливішим.

Після кожного бою його навичка Перев'язка швидко поліпшувалася. Якщо хтось вважає таку інвестицію марною, то не зможе нічого досягнути за все своє життя. Що нижчий рівень, то більше потрібно вкладати у Перев'язку. Коли у Віда залишилося 205 очок здоров'я, він почав серйозно атакувати. Ухилившись від атаки ворога на близькій відстані, хлопець збив лицаря смерті з пантелику, рухаючись туди-сюди. Потім, використовуючи потужні атаки, він переміг лицаря смерті.

– Ку... ух.

Лицар смерті, який збуджено боровся, тепер відчував натиск приголомшливо Бойового духу Віда; завдяки його чудовому володінню мечем – ворог був легко переможений.

– Тепер лицарі смерті зробляться нудними, – пробурмотів Від, вкладаючи Глиняний меч у піхви. Він переміг лицаря смерті на 125 рівні, тож відтепер битися з ними буде трохи нудно.

Той, з яким він щойно бився, був приблизно у двічі сильнішим за більшість монстрів цього виду, можливо, тому, що цей лицар смерті був слугою Барекана. В іншому разі Від би прийняв ще кілька ударів, перш ніж розпочати серйозно битися.

Навіть так він не відчував особливої загрози своєму життю. Багато людей вважали, що битва на малій відстані, небезпечна, але дивитися ворогу в очі та відчувати його вбивчий намір під час бою – це підбадьорювало.

Потрібно відчувати подих ворога. Хоча Від тримав меч, він бився на набагато меншій відстані, ніж прийнято. Якщо хтось звик битися дуже близько, бій на більшій відстані перетворюється на прогулянку в парку.

Навіть якби лицар смерті використав усі свої навички і бився з усіх сил, різниця була незначною. Однак, якби Від отримав потужні удари, виник ризик ламання броні, а його стійкість не підвищувалася б так швидко, тому він бився на короткій відстані.

– Ремонт!

Від зняв усе своє спорядження і постукав по ньому молотком. Броня та інше спорядження, яке от-от мало зламатися, швидко відновилося до максимуму.

На жаль, його навичка Ремонт мала лише 8 рівнів, тому спорядження виглядало як нове, але міцність кожного предмета була мінімальною. Якби інші люди носили таке спорядження і вступили б у бій, воно зламалося ще до кінця поєдинку. Носіння подібного спорядження було б неможливим без копіткого догляду, немов догляд за дуже старим автомобілем.

Рівень навички Ремонт зростав швидше, ніж у Скульптурного мистецтва чи Кулінарії, оскільки ця навичка була допоміжною, а не головою. Це була піднавичка, пов'язана з Ковальством, тому вона швидко розвивалася. З іншого боку, він займатися Скульптурним мистецтвом де завгодно, Кулінарія зростала завдяки характеристиці Мистецтво та важкій праці, але Ремонт не можна підвищити без зламаної зброї чи обладнання. Для Віда, який сам-один полював у Лавіасі, Ремонт був чимось, що не можна підвищити так просто.

Від перевірів здобич, отриману з лицаря смерті.

[Магічний шолом Ван Гоука

Міцність: 90/90.

Захист: 25.

Шолом, який носив лицар смерті. Куполоподібної форми, повністю закриває голову; має чудовий захист. Містить силу Ван Гоука.

Вимоги: рівень – 200, сила – 400.

Ефекти: +30 сили, +10 спритності, +15 живучості, +10 інтелекту.

Опір темній магії +15. Спорідненість з немертвими +10. Дозволяє командувати немертвими до 50 рівня. Ранг і кількість немертвих, якими можна командувати, залежить від Лідерства.]

[Калморський меч

Міцність: 65/65.

Атака: 35-40.

Використовувався лицарем імперії Калмор – Ван Гоуком. Особисто подарований імператором Теодором Ван Гоуку в честь 651 року імперії. Містить у собі лютий і благородний дух.

Вимоги: рівень – 200, сила – 300.

Володіти можуть лише лицарі.

Ефекти: +20 сили, +10 шляхетності, +10 елегантності, +10 лояльності.

При використанні дає +30 слави.]

[Багряне намисто життя

Міцність: 50/50.

Виготовлено за допомогою стародавньої темної магії. Містить загадкову силу. Створений правителем немертвих Бареканом для своїх слуг.

Обмеження: невідомо.

Ефекти: невідомі.]

Від глибоко вдихнув.

– Це... це великий улов.

Під час першого полювання він отримав найкращі предмети, які міг дати монстр. Але вони були надто хороші. Магічний шолом Ван Гоука – Ван Гоук, швидше за все, це ім'я лицаря смерті.

Предмети з їхнім чудовим захистом і ефектами перевершили його очікування. Калморський меч мав набагато ліпшу атаку, ніж його Глиняний меч. Він не мав додаткових пошкоджень від льоду, але це чудовий меч, яким можуть користуватися переважно лицарі.

Саме в цьому і полягає проблема: ця зброя є мечем лицаря. Від, який є скульптором, не може ним користуватися. Звичайно, якщо він хотів користуватися цим мечем, то існує простий спосіб: відправитися в імперію чи королівство, пройти випробування, заплатити внесок і стати офіційно призначеним лицарем.

На відміну від мечників, яким доводиться вдруге проходити випробування, щоб стати лицарем, він мав просто отримати призначення. Проте Від все одно не зміг би використовувати ці речі зараз через обмеження рівня.

– Розпізнати предмет!

[Не вдалося ідентифікувати предмет.]

– Розпізнати предмет!

[Не вдалося ідентифікувати предмет.]

Багряне намисто життя не вдалося розпізнати навіть після кількох спроб, все дуже просто рівень його навички Ідентифікація задано низький.

– Що ж, я нічого не можу зробити, якщо така моя удача.

Він зібрав усю здобич і пішов за Граалем, який стояв на вівтарі. Чаша була зроблена із золота і, коли рука Віда торкнулася її, яскраво засяяв.

«Гаряче».

Рука Віда ніби горіла. Він міг відчути, як свята сила міцно огортає його. Рани, отриманні в бою з лицарем смерті кілька хвилин тому, повністю зажили, втома теж зникла...

[Отримано скарб Фреї, Грааль Гелайн.]

Сяйво Грааля Гелайна повільно зменшилося, залишаюся після себе чисте, ясне відчуття. Від сповнений цікавості, оглянув грааль.

– Розпізнати предмет!

[Грааль Гелайн

Міцність: нескінчена.

Один із трьох предметів дарованих богинею Фреєю. Символ краси і достатку богині. Наділяє нескінченою силою тих, у кого сильна віра. Через день перетворює воду на Святу воду, яка є смертельною для мертвих. Якщо розлити на ґрунт, то можна отримати рясний урожай.

Вимоги: віра – 900.

Тільки для класів, пов'язаних з духовенством, або для тих, кого прийнято до ордену Фреї.

Ефекти: +100 віри, +300 слави.

Створює Святу воду.]

Предмет, який нескінченно створює Святу воду... як і очікувалося від священного предмета релігії Фреї, це безцінний скарб. Коли Святу воду розливали на землю, урожай зростав у десятки разів. Для мертвих це була найсмертоносна зброя. Тільки те, що цим предметом можуть користуватися класи пов'язанні з духовенством, розчарувало Віда.

– Непогано.

Від одремонтував меч, готовий полювати на духів і привидів, повз яких раніше проходив, не замилуючись.

Подвійна кількість очок досвіду і подвоєне випадіння предметів у Склепі Барекана триватиме рівно тиждень, він не міг втратити таку золоту можливість.

І саме в цей момент Від почув голос...

– Швидше. Вже час, старший брате.

Єдина, хто зверталася до Віда «старший брат», це його молодша сестра Хейон. Вона говорила до нього через мікрофон, прикріплений до зовнішньої оболонки ігрової капсули.

– Ха... Саме у цей час...

Від озирнувся і вийшов з гри.

Розділ 9. Лицар принцеси

– Отже, наступний сегмент нашої програми розповідає про відомого гравця королівства Тор, про нього говорять всі користувачі. Пане О, я чула, що зараз є коваль, здатний посилити захист вашого спорядження?

– Так, це правда. У бійців завжди будуть якісь жалі та бажання. Спорядження, яке має високий показник захисту, збільшує ваші шанси на виживання, а коваль з Тору може підвищити захист, вплавивши у речі підсилювальні мінерали.

Було багато телевізійних програм, пов'язаних з Королівською Дорогою, що розповідали про численні дива та легенди континенту Версаль. Перегляди зростали паралельно зі збільшенням гравців, що приводило до величезних доходів од реклами.

«Хмм, коваль?»

Лі Хьон сидів у кімнаті та дивився телешоу про Королівську Дорогу. Ведуча і ведучий по черзі починали говорити одне з одним, і Лі Хьон сподівався почути нову інформацію про гру. Хоча він не міг бути упевненим, багато інших глядачів, ймовірно, поділяли його мету.

Континент Версаль не мав відмінності між ніччю і днем: кожна година була годиною тренування. Але коли в ефір вийшли програми пов'язанні з Королівською Дорогою, тренувальні майданчики стали менш заповненими.

– О так, це дивовижно. Можливо, мені теж варто подумати про поліпшення. Але чи не буде ціна дуже високою?

– Так. Він займається поліпшенням від 10 до 100 золотих, залежно від ефекту або функцій. Хіба це не неймовірно?

Шін Хемін нахмурилася:

– Сто золотих? Я б не могла дозволити собі цього навіть якби збрала всі гроші, що отримала до цього часу.

– Ха-ха, але ця ціна вказана лише за дуже, дуже хороші речі, тому він, ймовірно, поліпшить твої предмети за 10 золотих.

– Цей користувач-коваль невдовзі стане дуже багатим.

– Це не зовсім так. Ціни на матеріали, необхідні для поліпшення, доволі високі, тому він не зможе отримати 20% прибуток за кожне поліпшення. Причина того, що коваль з Тору став гарячою темою, швидше за все, пов'язана з тим, що він перший гравець, який коли-небудь досягнув середнього рангу в ковальській справі.

– Це досягнення змушує мене заздрити. Умілий скульптор раніше з'явився у королівстві Розенхайм, правильно?

– Так, скульптори зустрічаються дуже рідко. Через рід їх занять це рідкісна професія. Кажуть, що скульптури, які він робив, дуже гарні.

Скульптором королівства Розенхайм був, звісно, ігровий персонаж Лі Хьона, Від.

– Після того, як я почув цю чутку, то відвідав королівство Розенхайм, щоб узяти інтерв'ю та купити скульптуру і подарувати її тобі, Хемін, але його вже не було. Боюся, що він видалив свого персонажа, пройшовши складний шлях скульптора.

– Йой, це дуже сумно. Я втратила шанс отримати гарний подарунок. Гадаю, ремісники починають займати свої місця.

– Так. Наступна тема – це на та, на яку ви всі чекали – громадянська війна Британської Конфедерації! Нарешті форт Одейн, який, як відомо, був нездоланим, захоплений! Гільдії Балкан зараз у великій-великій біді.

Зображення змінилося ігровим відео Королівської Дороги, де з висоти пташиного польоту показано грандіозний замок, оточений 35 вежами, на яких могли розміститися лучники і маги у разі війни. Рів був заповнений водою, його перетинало кілька підйомних мостів. Стіни замку, збудовані з трьох шарів цегли, здавалися нездоланими.

– Ого, дивовижно. Я ніби дивлюся на середньовічний замок.

– Так, це форт Одейн, який належав гільдії Балкан. Минулої дня тут відбувся запеклий бій.

Форт Одейн, залитий кров'ю незліченої кількості користувачів, має дуже темну репутацію. Він стягував непомірні податки та плату за вхід! Прилегли села сплачували 60% податку з кожного продажу, що вдвічі перевищує ставку в інших містах. Це стосувалося усього, включаючи ліки, зілля і трави.

Лють користувачів досягла межі. Що ще гірше, купці, які проходили через форт, мали сплатити 40% прибутків як митний податок. Форт Одейн використав своє стратегічне розташування між Британською Конфедерацією та королівство Ідерн, щоб монополізувати міжнародну торгівлю.

Всі гроші йшли до гільдії Балкан, власника замку. Очевидно, чому інші їх ненавиділи!

– Але форт Одейн раніше ніколи не захоплювали, чи не так?

– Так, правильно. Але ця битва була грандіозною. Погляньте на це.

Телешоу показало форт Одейн уночі, коли в небі тихо висів місяць. На полі неподалік збиралася орда гравців. Стоячи біля прапорів своїх гільдій, вони чекали настання ранку.

«Скільки ж там було людей?» Лі Хьон був надто здивованим, щоб говорити.

Він чув, що кількість користувачів, які грали у Королівську Дорогу, сильно зростає, але це було аж занадто. Ріки людей вкрили поле перед фортом Одейн.

– Кількість користувачів, які зібралися, щоб підкорити форт Одейн, перевищила 30 000. – Ведучий, О Джуван продовжив, ніби почув думки глядачів.

– 30 000? Це найбільша кількість людей, яка на цей час брала участь в облозі!

– Саме так. Бажання підкорити форт Одейн широко розійшлося в маси. Близько 150 гільдій об'єдналися, а також у цій битві брали участь десь 5 000 найманців. Зараз ми побачимо цю сцену.

Нарешті над фортом Одейн зійшло сонце. Деякі з нападників виголосили промови про те, що їхнє діло праведне, і як вони вчинять з фортом Одейн після того, як завоюють його. З відвагою, що наповнила повітря, почалася битва.

Це було дивовижне видовище: 30 000 бійців одночасно атакували форт Одейн. Стріли летіли усюди, магія ударила по спорудам. Катапульти постійно піднімали в повітря валуни, викликані големи атакували форт. Однак захисники все одно трималися, покладаючись на оборонні можливості замкового муру.

Гільдія Балкан втягнула у війну союзні гільдії. У форті Одейн також були солдати-НІПи, що ще більше зміцнювало їхній захист.

Але ситуація змінилася, коли Сили спеціального призначення, приготовані на випадок найгіршого розвитку подій, підкрався зі спину. Майстри та еліти гільдій забезпечували простір для диверсії, атакуючи в лоб, поки Сили спеціального призначення проникали до замку через каналізацію.

Здіймалися величезні аури мечів, і всюди вибухала магія.

– Відомо, що близько половини зі ста найкращих гравців Британської Конфедерації брали участь у цій битві. Зрештою, форт Одейн більше не міг триматися і потрапив до рук завойовників.

Члени гільдії Балкан, що чинили опір до самого кінця, вбиті. Союзні гільдії здалися, коли ситуація обернулася проти них, таким чином закінчивши запеклу битву. Гільдії завойовників раділи величезній перемозі.

– Пане О, чи тепер настане мир у форті Одейн?

– Я так не думаю. Для початку, Балкан, яким належав форт, навряд чи так просто відступлять. Вони збиратимуть сили, щоб повернути те, що належало їм.

– Почнеться ще одна війна.

– Так, але навіть якщо атака Балкан провалиться, форт Одейн, здається, не зможе деякий час жити мирно. Розподіл здобичі між гільдіями-переможцями буде нелегко врегулювати. А враховуючи інші переваги, які надає форт Одейн, вони всі жадатимуть їх. Ця земля дуже цінна. Балкан вклали багато коштів для стабілізації економіки та розвитку територій. Але їм довелося стягувати великі податки на солдат і укріплення, оскільки інші також хотіли це місце.

– Це місце може застрягнути в поганому циклі.

– Так. Форт Одейн, який стоїть між двох імперій і діє як пропускна станція, продовжуватиме перебувати в хаосі.

Лі Хьон посміхнувся; такій посмішці міг позаздрити наймерзенніший лиходій.

«Нападників було десь 30 000... Принаймні 15 000 мало загинути. І близько 10 000 з числа захисників...» Просто думка про те, як знизилися навички і рівні, п'янила його. У той час поки показники інших падали, Лі Хьон ставав сильнішим.

Раптом задзвонив телефон і він поквапився відповісти.

– Алло?

– Ти готовий?

Людиною, яка поставила це запитання без жодного привітання, була його сестра Лі Хейон.

– Так. Я уже одягнувся і вмився.

– Волосся?

– Звичайно, я помив голову.

– Скоро почнеться, ти маєш поквапитися.

– Гарзд, Хейон, я йду. – Лі Хьон вимкнув телевізор і піднявся з місця.

Він зітхнув. Лі Хьон був невдоволений. «Що я в біса роблю...»

Середня школа Дейн. Хоча він поклявся собі, що ніколи не повернеться сюди після того, як кинув школу...

«Брате, ти повинен прийти!»

Якби Хейон не причепилася вранці, він би ніколи не пішов. Йому погрожували, що якщо не прийде сьогодні, то хай навіть не думає про те, щоб зайти до капсули якийсь час.

«Вона взагалі розуміє для кого я намагаюся заробити гроші...»

Фестиваль у середній школі. Інші пішли з батьками, але Лі Хейон покликала свого старшого брата.

«Тьфу. Що я тільки роблю?» – постійно жалівся Лі Хьон. Хоча він зовсім не хотів туди йти, однак коли він думав про свою розчаровану сестру, то не мав іншого вибору. Лі Хьон почувався коровою, яку тягнуть до м'ясника. Коли він прийшов, то недбало сів біля стендів фестивалю. Учні були поділені на гуртки або класи та продавали товари в магазину, але Лі Хьон ігнорував їх.

– Хей, ти випадково не Лі Хьон?

Він повернувся, щоб поглянути на власницю голови. Там стояла струнка і вродлива студентка університету у фіолетовій спідниці.

– Хто ти?

На її обличчі з'явилося розчарування від слів Лі Хьона.

– Ах, я мала рацію. Це я, Чонхі.

– О. – Ім'я та обличчя – це все, що він про неї пам'ятав.

Її гарненьке лице зробило дівчину об'єктом прихильності багатьох хлопчиків у середній школі.

«Вона зробилася стильнішою, а приваблива зовнішність, мабуть, робить її популярною навіть зараз. Університет повинен добре ставитися до неї».

Це все, що Хьон міг пригадати. У голову не приходило ніяких особливих спогадів.

– Ти Юн Чонхі? Давно не бачились. Чому ти тут, коли вже закінчила цю школу?

– М-м. Моя молодша сестра ходить у цю школу, тому я прийшла. Ти?

– Те саме.

– О, у тебе теж є молодша сестра. Можу я сісти поруч?

– Це вільне місце, тож роби, що хочеш, – дратівливо сказав Лі Хьон і продовжив спостерігати за фестивалем. Ставили пародію на «Білосніжку і сім гномів».

Вийшов продавець яблук, пританцьовуючи та дурнувато співаючи, затим він заговорив:

– О, люба найпрекрасніша королево! Ось кілька смачних яблук. Їх щойно зібрали на яблучній фермі, тому вони дешеві та свіжі! Лише дві тисячі вон за 5 яблук!

Кістлява королева позіхнула і сказала:

– Чому так дорого!

– Тому що це стиглі яблука, моя королево!

– Справді? Тоді ми можемо використати їх, щоб убити Білосніжку, так?

– Сподіваюся, я такого не говорив?

– Вони можуть убити чи ні?

– Якщо хтось скуштує це яблуко, то не зможе відмовитися від цього смаку, моя королево.

Якби там не було, королева купила яблука. Вона підійшла до Білосніжки, виконавши ще один непотрібний танець і віддала яблуко.

– Чому ти не прийшов на зустріч випускників? – запитала Юн Чонхі у Лі Хьона, який з холодним виразом обличчя дивився мюзикл.

Він відповів коротко, не повертаючи голови:

– Мені не хотілося йти.

– Справді? Ми сподівалися, що зможемо побачити тебе там... Після того, як ти кинув школу, ми не могли зв'язатися з тобою. Санхун сказав, що зателефонує тобі, тому ми думали, що ти теж будеш.

– Дякую за гарну брехню.

– Ні, справді, я хотіла зустрітися з тобою. Пам'ятаєш, ти мене колись врятував?

– Я врятував тебе? О... точно.

Коли Лі Хьон навчався у 10 класі, то розносив газети вранці. Одного разу він побачив дівчину, яку бандити затиснули в парку. Лі Хьон спробував пройти мимо. Це були не його справи, тож він вирішив ігнорувати ситуацію. Але почувши нажахані крики дівчини, Лі Хьон кинувся назад.

Він побив бандитів і врятував дівчину. Пізніше Лі Хьон дізнався, що це Юн Чонхі, яка навчалася у його школі. Він не знав про неї, бо вона навчалася в іншому класі, але в наступному навчальному році вони опинилися в одному класі.

Поки вони розмовляли, мюзикл звернув у божевільне русло. У яблуці, яке купець продав королеві, була комаха, тому Білосніжка нещадно його лупцювала. Після того, як вона випадково відкусила яблуко, в якому була комаха, то впала на землю. Гноми знайшли її, вкрали та принесли до свого дому.

Вони планували змусити Білосніжку готувати їм їжу, прати їхній одяг і прибирати в будинку! Білосніжка, яка незабаром прокинулася, була збита з пантелику. З якого дива принцеса повинна знати, як займатися домашніми справами? Коли вони сказали їй мити посуд, вона побила його на друзки, а коли сказала прибрати, вона побила меблі та оздоблення.

Зрештою, коли принц прийшов забрати принцесу, семеро гномів ридали від щастя, нарешті позбувшись невмілої служниці. Це був нудний мюзикл.

«...Яке розчарування», – Лі Хьон подумав, що він даремно витратив час. Але Юн Чонхі, яка сиділа поряд, постійно сміялась.

– Хе-хе-хе. Поглянь на це, Хьоне. Це справді смішно.

Він поняття не мав чому вона так приязно до нього звертається, хоча дівчина рідко його бачила. Поки вони так проводили час, прийшла сестра Хьона. Лі Хейон була одягнена у джинси та білу футболку замість шкільної уніформи. Лі Хьон одразу відчув, як між Хейон і Чонхі проскочили іскри суперництва.

– Чому ти сидиш поряд з моїм братом, літня пані? – превентивний удар Хейон був різким і сповненим заздрості. Від неї розходилася вбивча аура.

У цю мить Лі Хьон відчув, що його сестра моторошніша за лицаря смерті. Проте поряд з ним сидів дуллаган.

– Літня пані? Ця дитина має такий брудний рот.

– Я не набагато молодша за тебе!

– Я однокласниця твого брата. На твоєму місці я б стежила за своїм ротом. – Чонхі плавно поклала руку на плече Лі Хьона.

– Хмф! – Хейон підійшла до брата, ігноруючи Чонхі. – Що ти робиш тут?

– Що ти маєш на увазі під «що я роблю тут»? Я насолоджуюся фестивалем.

– Ай, просто іди за мною! – Хейон силоміць потягнула брата з місця.

– Нащо?

– Я хочу разом з тобою дещо зробити!

– Що це?

– Просто йти сюди.

Лі Хьону довелося встати. Коли він підвівся зі свого місця, Лі Хейон показала неприємну переможну посмішку Юн Чонхі. Сестра потягнула його до шкільного поля, де проводили багато змагань і конкурсів.

Очевидно, КМС Media організувала їх у цій школі. Вони трансливали відео, на якому учні уникали різноманітних перешкод і виконували завдання. Це був суцільний хаос з натовпом операторів, що маневрували навколо купи учнів, які каталися і стрибали.

Хейон взяла Лі Хьона і стала перед одним із найлегших випробувань.

Кожна людина мала зв'язати свою ногу з ногою напарника і, по сигналу судді, бігти до фінішу.

– Чому ми тут?

– Ми з тобою повинні бігти разом. Я дійсно хочу спробувати біг на трьох ногах.

– Нащо мені робити щось таке? Зроби це сама.

– Я не можу зробити це без тебе! Я вже сказала всім друзям, що бігтиму з тобою. Тому ти повинен взяти участь зі мною.

Лі Хьон поморщився, але він не міг перебороти впертість своєї сестри.

«Це, мабуть, не покажуть по телебаченню».

Лі Хьон безстрашними очима поглянув на камери. Хоча вони знімали усюди, не кожен кадр трансливався. Лише найепічніші невдачі будуть відредаговані та відправлені в ефір.

У будь-якому разі, коли КМС Media транслює шкільний фестиваль, то справжні зйомки починаються увечері, коли навідуються знаменитості. Зірки, що пройшли через складні перешкоди, були надзвичайно популярними у глядачів. Учні та звичайні люди були для них кимось на зразок подружок нареченої. З викривленої точки зору Лі Хьона вони були тільки бета-тестерами, що випробовували чи безпечні такі конкурси для знаменитостей.

Сексуальні помічниці в мініспідницях приймали заявки на участь.

– Ха-а. Ми братимемо участь.

– Щоб взяти участь потрібно заплатити 10 тисяч вон.

Лі Хьон здригнувся, проте неохоче витягнув гроші. Хоча це був фестиваль, але плата була завеликою; це було схоже на шахрайство.

«Здається, сьогодні на вечерю у мене буде шпинат і соєвий соус».

Звичайно, для Хейон і бабусі він готував іншу, смачнішу їжу, а ще Хьон мав крихітну надію, що сестра вдосталь поїсть на фестивалі та прийде додому з повним шлунком.

– Всім приготуватися... Вперед!

Дванадцять пар змагалися у перегонах.

Коли пролунав постріл, Лі Хейон і Лі Хьон почали бігти. Оскільки це був біг на трьох ногах, їхні ноги були зв'язані, а тому вони почали сповільнюватися. На момент, коли вони пробігли третину дистанції, Хейон і Хьон були однією з найповільніших пар.

– Брате, старайся краще!

– Я стараюсь з усіх сил.

– Кажу тобі, старайся!

– Еге-еге.

Оскільки він був вимушений взяти участь, Лі Хьон не сприймав цей конкурс серйозно. Стежачи, як повз них пробігає інша пара, хлопець запитав:

– Що такого хорошого у цих змаганнях? Єдиним здобутком при виграші буде спітніла спина.

– Ти не знаєш? За перше місце дають подарункову картку торгового центру.

– Н-на яку суму?

– 100 тисяч вон.

Рухи Лі Хьона раптово змінилися. Він підхопив свою сестру, Хейон, і прискорився. Лі Хьон полетів уперед на неймовірній швидкості.

Чудова мотивація!

Очевидно, що біг на трьох ногах вимагає від пари командної роботи. Лі Хьон і Лі Хейон пройшли всі перешкоди на сліпучій швидкості, обійшовши конкурентів, і зайняли перше місце.

– Вітаємо переможців.

Вони отримали подарункову картку на 100 тисяч вон від ведучого. Хьон міг би заробити кілька тисяч вон, якби продав її в Інтернеті. На жаль, вони не могли знову взяти участь у тому ж самому змаганні, а тому не могли заробити трохи грошей на цьому конкурсі. Лі Хьон швидко відшукав інші конкурси із призами. Його очі палали вогнем, і це зовсім не нагадувало те, що було раніше.

– Ходімо спробуємо он те?

Він показав на споруди, що були встановлені посередині поля.

Це називали конкурсом принцеси. Конкурс складався з трьох етапів: для початку потрібно подолати міст із колодами, далі потрібно лопнути 50 кульок з водою, що летітимуть в учасника, і третій етап – за допомогою мотузки піднятися на стіну. Потрібно пройти три етапи і врятувати принцесу, яка чекає в полоні. Зрозуміло, що принцеса – теж учасниця.

Це конкурс, де потрібно врятувати власну принцесу. У випадку Хьона, він повинен буде врятувати Хейон.

– Це доволі складно, чи буде з тобою все добре? Давай просто здамося до того, як ти впадеш у воду і застудишся, старший брате.

Тривога заповнила очі Хейон. Високі споруди виглядали досить небезпечними, і людина може бухнутись у воду, зісковзнувши зі слизького мосту. Багато людей зібралось навколо майданчику, шалено аплодуючи. Більшість камер спрямована на конкурс принцеси.

– Не хвилюйся. Просто вір мені.

У цьому випробуванні приз залежав від часу. Найшвидша людина отримає 3 мільйони вон і подарункову картку на ще два мільйони. Через те, що школа і телекомпанія багато вклали в цей конкурс, призи були такими великими. Лі Хьон заплатив 20 тисяч вон і зареєструвався.

Йому довелося довго чекати. Багато людей брало участь у цьому конкурсі. Більше 95% не змогли врятувати принцесу і зазнали невдачі. А ті, хто врятували принцесу, мали незначний шанс на виграш, тому що можливість отримати приз залежала від часу.

Після години очікування нарешті настала черга Лі Хьона. Наближалось закінчення фестивалю, зрештою, всі заявки на участь у конкурсах добігли кінця.

– Брате, будь обережним, щоб не поранитися...

– Угу. Не хвилюйся і трохи почекай. Я швидко тебе врятую.

Хейон зайшла до клітки. Незабаром навколо неї зібралися друзі, які здійняли галас.

– Та людина твій старший брат, про якого ти завжди говориш?

– Так. Хіба він не гарний?

– Він просто посередність...

Її друзі не могли приховати розчарування. Сповнений солодкості опис Лі Хейон відрізнявся від того, як насправді виглядав Лі Хьон.

– Я дійсно не розумію, що в твоєму братові такого прекрасного, що ти відмовляєш кожному хлопцю, який запрошує тебе на побачення.

– Еге. Світ великий і в ньому є люди кращі за твого старшого брата.

– Ви, люди, і гадки не маєте.

Лі Хьон стояв на стартовій точці. Двоє знаменитостей, ведучий і ведуча, підійшли до нього і піднесли мікрофон до його обличчя. Чоловік був привабливим і від нього відчувалося щось зріле, а жінка була вродлива. Лі Хьон не очікував меншого від знаменитостей.

Ведучий запитав:

– Чому ви вирішили взяти участь у цьому конкурсі?

– Щоб урятувати мою єдину молодшу сестричку, – стисло відповів Лі Хьон. Якщо він не відімкне клітку, вона буде рухатися до води, а потім дно раптово відкриється – і Хейон може впасти у воду.

Далі заговорила ведуча:

– Так. Ви прийшли врятувати свою молодшу сестричку. З інформації, яку я щойно отримала, ваша сестра найгарніша школярка, яка коли-небудь брала участь у цьому конкурсі. Жодних сумнівів, вона шкільний ідол! Я буду спостерігати за тим чи впаде красуня у воду, чи її врятує герой. Це лише моя думка, але гадаю, натовп би з радістю подивився, як вона падає у воду. Перш ніж ви розпочнете, будь ласка, скажіть своє рішення!

– Я викладусь на повну.

Лі Хьон почувався так, ніби інші слова були непотрібними. Він викладеться на повну, що перемогти в усіх сенсах. Врятує свою сестру, виграє 3 мільйони вон і подарункову картку на два мільйони вон! Це рішення було всеохопним.

Пролунав постріл і Лі Хьон кинувся увперед зі своїми інстинктами, схожими на звірячі. Він пройшов крізь кілька перешкод, що були просто для виду і дібрався до першого етапу.

Це був дерев'яний міст, оточений водою, і спресованими пінопластовими колодами, що перекочувався з місця на місце для того, щоб ускладнити просування. Старшокласниці стояли з обох боків і приготувалися стріляти з водометів.

Ведучий вистрілював слова, ніби кулемет:

– Зараз учасник дістався до першого етапу. Я впевнений, що наразі він найшвидша людина, яка дійшла до першого етапу, але тепер йому не слід поспішати, бо він може впасти у воду! Якщо він упаде, то буде автоматично дискваліфікованим. Йому потрібно точно розрахувати свої рухи.

– Так!

Хьон не чув ні слів ведучого, ні крику юрби. А навіть якби чув, то не приділяв би цьому уваги.

«Цей конкурс базується на швидкості. Мені не слід затягувати». Очі Лі Хьона гостро блиснули. Він спритно заскочив на міст і почав бігти.

Його стегна з потужними і чіткими м'язами, не дозволяли тілу трястися. Дотримуючись балансу, він біг по мосту з перешкодами так, наче це була рівна поверхня. Його тіло було дуже легким, а ноги вільно рухалися вперед, немов би ширяли в повітрі; те, як він діяв, нагадувало рухи китайських бойових мистецтв.

Пінопластові колоди рухалися за встановленим шаблоном. Лі Хьон біг уперед, ніби вони відступали від нього.

– Вогонь!

Старшокласниці стріляли з водометів, але вони влучали в пустоту, де ще мить назад був Лі Хьон. Він пройшов міст зі швидкістю світла і дістався до наступного етапу.

– Д-дивовижно. Це вперше, коли хтось пройшов так швидко перший етап. Він біжить із дивовижною швидкістю; це ніби ми дивимося цирковий виступ. Що думаєте, пані Ха? О, ви так зосереджені.

Ха Єджін висхідна зірка, що останнім часом стала надзвичайно популярною. Наймати її доволі дорого, тому зазвичай дівчину можна побачити у фільмах і рекламі. Але вона була випускницею середньої школи Дейн, ось чому вона була ведучою на цьому заході.

Ха Єджін дивилася на Лі Хьона, як олень спійманий промінням фар.

Повітряні кульки з водою вистрілювали, як кулі з кулемету.

Лі Хьон стояв на вершині вежі.

Йому потрібно лопнути 50 кульок з водою!

Цей етап можна пройти лопнувши принаймні третину зі 150 вистрілених кульок. Близько половини учасників зазнали невдачі на першому етапі, а інша частин – на другому.

Це той самий етап, коли людина ніяковіє від ситуації, як от падіння на подушку вниз від поштовху кульки з водою. Учасникам потрібно довести своє тіло до межі, щоб лопнути кульки з водою, якими постійно стріляли в них, тож не дивно, що можна потрапити в бентежну ситуацію. Цей етап гарантує велику кількість глядачів.

Але кульки з водою вибухали поряд з Лі Хьоном. Вода розліталася в усі боки з лопнутих кульок.

Його руки і ноги рухалися, як блискавки, коли він лопав кульки. Люди, які намагалися лопнути кульки з водою у повітрі знають, що це нелегке завдання. Хоча вони були великими і мали багато поверхні, по якій можна вдарити, кульки легко прогиналися і їх важко лопнути без високої концентрації.

Повітряні кульки з водою вистрілювала машина в різних напрямках. Деякі летіли високо, деякі низько, а деякі набагато вище за інші.

Навіть якщо вдасться лопнути кульку, вода бризне в очі – і люди починають панікувати через втрату зору.

Ситуація робиться ще гіршою, коли машина починає шалено стріляти кульками.

Однак Лі Хьон відшукав порядок у хаосі повітряних кульок і загострив свої почуття.

Коли він простягнув руки, щоб лопнути кілька кульок, вага його тіла перемістилась уперед. Лі Хьон балансував своєю вагою, виконуючи грандіозні швидкі удари. Його руки і ноги рухались плавно, як вода. Він жодного разу не втратив рівноваги і не запанікував.

Лі Хьон виконав потрібний удар ногою, лопнувши три кульки з водою, перш ніж приземлитися на вершину вежі.

Його рухи нагадували танець. Він лопнув усі кульки, не пропустивши жодної.

Ведучі та натовп були у захваті.

– О боже мій...

– Цього не могла статися...

– Хто ця людина?

Знімальна група була зайнята трансляцією цього моменту на екрани, а ведучі просто стояли з широко розкрити ротами, забувши про коментарі.

Після того, як він лопнув 50 повітряних кульок з водою швидше за інших, Лі Хьон вирушив до наступного етапу.

Випробування полягало у тому, щоб перелізти через трьох метрову стіну, що нагадувала скелясту поверхню, з допомогою мотузки і опинитися на іншому боці. Для безпеки по бокам були зроблені ще дві стінки, а посередині звисала мотузка.

«Якщо воно такої висоти...» Лі Хьон кинувся до стіни, не зменшуючи швидкості.

– Аах!

Хоча це була фальшива скеляста поверхня зроблена зі спресованого пінополістиролу, люди закричали від страху через такі необачні дії. Здавалося, що учасник не планує хапатися за мотузку.

Коли Лі Хьон наблизився до стіни, то стрибнув. Він відштовхувався ногами від бічних стінок, що були зроблені для безпеки, і піднімався вгору. Перестрибнувши найвищу точку стіни за допомогою перевероту, Лі Хьон продовжив бігти чітко вперед одразу ж, як тільки приземлився на землю.

У фінальній частині конкурсу він бачив свою сестра, яка була в клітці.

– Я прийшов врятувати тебе, як і обіцяв. Я трохи спізнився, так?

Лі Хьон відімкнув двері клітки.

Шкільний фестиваль закінчився з величезним успіхом. Завдяки знаменитостям, що з'явилися ближче до вечора, конкурс принцеси був оточений ордами глядачів. Лі Хьон також був дуже радий, що прийшов на фестиваль. Три мільйони вон готівкою та подарункова картка торгового центру на 2 мільйони вон! Він швидко крокував додому від хвилювання через несподівані 5 мільйонів вон.

«Якщо я обміняю подарункову картку на готівку, то матиму пристойну суму для оплати університетського внеску Хейон. Але оскільки це здобуто як приз, чи потрібно мені купити новий одяг для бабусі та Хейон? Торговий центр дуже дорогий, тому я куплю їм щось на ринку...»

Поки він був глибоко в думках, Хейон потягнула його за одяг.

– Брате.

– Хмм?

– У мене болить нога.

– Справді?

Для неї, мабуть, це було важко, бо їй довелося ходити за Лі Хьоном увесь день і вона не змогла насолодитися шкільним фестивалем. Він почувався трохи ніяково, тому що тягав сестру за собою, щоб отримати грошові призи.

– Тоді нам слід поїхати додому на таксі?

Яка марна трата грошей на таксі! Він знав, що доведеться заплатити вище загальної суми, бо вони були десь за п'ять кварталів од дому. Лі Хьон ніколи не їздив на автобусі, навіть коли ходив до школи, але оскільки він сьогодні такий щасливий, можливо, буде добре разочок проїхатися на таксі.

Звісно, у нього тремтіло в грудях. За своє життя він їздив на таксі двічі, і обидва рази вважав, що це жахлива витрата грошей.

Хейон похитала головою на пропозицію Лі Хьона.

– Ні. Ми не так далеко від дому, все нормально.

– Тоді ти хочеш перепочити? Я куплю тобі напій. Ти ще не можеш пити каву, бо дуже юна.

Хейон цокнула язиком:

– Тц, я вже доросла.

– У моїх очах ти все ще дитина.

– Боже! Хай там що, ти ще не вечеряв. Ходімо додому.

– Це... неправда. Я встиг перехопити то тут, то там під час фестивалю.

– Брехун. Я знаю, що ти не з того типу людей, який би купував таку їжу.

Не було нікого, хто знав би Лі Хьона ліпше, ніж Хейон. Його ощадлива натура ніколи не дозволить купити дорогу їжу на фестивалі.

– Тоді що нам робити? Хочеш проїхатися на спині?

Він сказав це як жарт, але Хейон усміхнулася:

– Ти читаєш мої думки!

– Ем... справді? Люди будуть дивитися.

– Все норм. Поквапся і повези мене на спині. У мене болять ноги. – Почала нидіти Хейон.

У Лі Хьона не залишалося іншого вибору, як дозволити залізти їй на свою спину. «Пройшло багато часу відтоді, коли Хейон востаннє каталася на моїй спині».

Коли їхні батьки померли, Хейон була у другому класі.

Лі Хьон відносив свою заплакану сестру до школи, коли вона не хотіла йти. Він робив це близько року. Після смерті батьків їм довелося повертати позику, тому вони продали свій будинок і переїздили з місця на місце.

Оскільки потім Хейон ходила до школи, як чемна дівчинка, більше не було причини катати її на спині, тож це були ностальгічні спогади.

Через те, що інші люди дивилися на них та хихотіли, Лі Хейон міцно трималася за брата:

– Я важка, так?

– Ні, тобі потрібно більше їсти.

Тіло Хейон доволі худе для її високого зросту. Для Лі Хьона, чиє тіло вкрито м'язами від різник тренувань, вона була легкою, неначе пір'інка.

Хейон з цікавістю спитала:

– Ти б повіз мене на спині, якби я була свинкою?

– Звичайно, я б покатав тебе, навіть якби ти була бегемотиком.

– Я завжди примушую тебе робити послуги, що мені потрібно зробити, щоби відплатити тобі?

– Які послуги... Просто рости швидше і одружися.

– Я знайду багатія, який от-от має померти, щоб я змогла відплатити за все, що ти і бабуся колись для мене зробили.

– Навіть якщо це жарт, не говори таких речей. Знайди того, хто зробить тебе щасливою. Я житиму з бабусею, тому не турбуйся про нас і живи своїм життям, роблячи все, що заманеться.

Фестиваль наживо!

Епізод: середня школа Дейн.

Він отримав у 10 разів більше переглядів, ніж зазвичай.

Людина, яка пододала конкурс принцеси за найкоротший час! Перешкоди на мосту не змогли зупинити його, і він здійснив дивовижний подвиг, лопнувши всі кульки. Він використав бойові мистецтва, які підвладні лише людям, що повністю контролюють своє тіло!

Глядачі шаленіли він ударів Лі Хьона.

Він закінчив останній етап, піднявшись на стіну з мотузкою використовуючи гнучкість свого тіла.

Хоча Лі Хьон з'явився у програмі лише на одну-дві хвилини, ефект був за межами уяви. Кліпи з ним розійшлися по всьому Інтернету, поширюючись на сайтах інших країн. Він отримав прізвисько: лицар принцеси!

Розділ 10. Гори здобичі

Після того, як він закінчив полюванні у Склепі Барекана, Від повернувся до Птаха з Граалем Гелайн у руках. Чайка одужав і викопував трави.

– О, ви нарешті повернулися. Що з моїм завданням? Чи вдалося вам відшукати втрачений скарб Фреї? – Чайка закидав Віда запитаннями.

– Так, ось він. – Від дістав Грааль Гелайн і показав його Чайці.

– О-о! Нарешті цей святий артефакт можна повернути ордену Фреї. Дякую. Чесно кажучи, я, коли вперше побачив вас, не очікував багато через ваші низькі здібності, але ви справді здійснили великий подвиг.

[Завдання викрадений скарб Фреї завершено

Орден Фреї отримав пророцтво, яке віщує настання епохи, коли Хаос знову запанує.

Сподіваючись змінити долю, орден виховував талановитих послідовників і плекав їхні вміння. Святі лицарі та священники мали завдання повернути святі скарби.

Чайка мав повернути Грааль Гелайн, але він зазнав невдачі там, де ви досягли успіху.]

[Ви отримали 200 слави (+200 слави)

Ваш рівень зріс!

Ваш рівень зріс!]

Як і очікувалося, нагороди відрізнялися від інших квестів, оскільки це пов'язано з храмом.

200 слави і рівень зріс двічі!

Проте Чайка не взяв Грааль Гелайн.

– Вибачте, що змушений вас знову потурбувати, але чи не могли б ви віднести Грааль Гелайн до ордену Фреї?

– Я?

– Так. Я міг би віднести його туди, але темрява знову намагається піднятися. Були ознаки цих спроб.

– Ознаки... ви хочете сказати...

– Це лише недостовірні чутки, але схоже, що Барекан таки розгадав секрет безсмертя під час Останньої битви. Говорять, що він намагається повернутися до життя, щоб знову зібрати свою армію. Однак ніхто не знає, де його сили знаходять чи який їхній розмір. Благаю вас, будь ласка, віднесіть Грааль Гелайн до ордену Фреї! Я повинен підготувати своїх Птахів-побратимів до можливого нападу і не маю жодної зайвої хвилини.

Дінь!

[Завдання: Доставте Грааль Гелайн

Чайка в ситуації, коли не може відправитися до міста-держави Сомрен, де знаходить орден Фреї.

Він повинен підготуватися до повернення Безсмертного Барекана.

Ви той, кому Чайка довіряє найбільше.

Ранг: С

Нагорода: невідома

Обмеження: Ви повинні завершити місію протягом трьох місяців.]

«Це ланцюговий квест!»

– Це завдання здається важливим для миру на континенті. Я не знаходжу в собі жодних сил, щоб відмовитись від такого прохання. Я поверну скарб у храм якомога швидше.

[Ви прийняли завдання.]

– Дякую!

Чайка радісно змахнув крилами.

Як Чайка б не намагався велично рухатися, він не міг змінити того факту, що по суті був милим і щиросердним Птахом. Відверто кажучи, Віду довелося відвести очі, щоб не розсміятися від вигляду сяючого обличчя та блискучих очей Птаха.

Проте, плануючи скористатися хорошим настроєм Чайки, він зосередився. Це був шанс для його уміння: лестити людям, щоб отримати якнайбільше інформації. Інстинкти Віда не дозволять йому втратити жодної нагоди, а це була золота можливість.

– Пане Чайко, я чув, що ви найвідоміший травник у Лавіасі.

– Га? А, я трохи знаюся на цьому, хоча ви не знайдете ліпшого чи талановитішого травника серед Птахів.

Похвала приносить задоволення будь-якій людині, й особливо гарно вона працює на Птахах.

– То як ви розрізняєте трави?

– О? Бажаєте вивчити лікарські трави?

– Так. Я хочу навчитися всьому, що може дати мені пан Чайка. Зрештою, хіба не в цьому є велич такої особистості, як ви? Правда в тому, що я хочу піти вашими стопами і стати таким же великим мудрецем, як і ви.

– Мені подобається хід твоїх думок. Звичайно, вміти розрізняти трави – важливо, але вирішальним фактором є те, як ви викопуєте їх із землі. Ви не повинні пошкоджувати коріння. Почніть з повільного та обережного відкопування землі навколо рослини...

[Навичка: Ви вивчили Лікарські Трави.]

Від ще трохи пополював у Склепі Барекана, перш ніж вирішив повернути Грааль ордену Фреї. На жаль, він не закінчив полювання в руїнах Барлога, вівтарі Гаета чи просіці Сегмаїла. Однак самотужки подбати про ці місця все одно було неможливо. Найслабшими монстрами там були лицарі смерті. А інші це: балогі, сукуби, криваві леді та криваві лорди – всі ці почвари вище 400 рівня. Вони були занадто сильними навіть для Віда.

Ті монстри інстинктивно помічали гравців, тому він не міг пересуватися, ховаючись, як хлопець робив раніше, щоб уникнути лицарів смерті. Однак Від все одно думав покинути Лавіас, тому не надто морочив собі цим голову.

– Ласкаво просимо, людино!

Від добре знав власника магазина, але той досі ставився до нього як до незнайомця через коротку пам'ять Птахів.

– Я хочу придбати двісті пір'їн легкості і тисячу небесних плодів.

Крамар здивувався.

– Оу, якщо ви візьмете стільки, то вийде доволі дорого, чи це нормально?

Через те, що в Лавіасі небагато відвідувачів, ціни на товари тут завжди завищені. Прості речі, які продавалися у більшості магазинах, коштувати тут щонайменше у чотири рази дорожче, ніж у замку Серабург. Також тут не було хорошої зброї, яку можна взяти за нормальну ціну. Від не міг вибрати спорядження, бо воно призначене для Птахів.

Однак є речі, які можна знайти лише в Лавіасі. До цієї категорії входять пір'їни легкості та небесні плоди.

[Перо Легкості

Міцність: 1

Кількість використань: 1

Робить тіло легким, як перо, тому можна уникнути пошкоджень при падінні на землю.

Ціна: 50 срібних.]

[Небесний плід

Ціна: 15 срібних.

Солодкий плід, який росте лише у Лавіасі.

Придатний до вживання протягом 6 місяців після збору врожаю.

Значно підвищує рівень інтелекту та удачі, якщо використовувати в кулінарії.]

– Хм... це коштуватиме 250 золотих, але я візьму тільки 235 золотих, це тільки для вас. Дякую за вашу допомогу!

Сила слави!

Позначка слави Віда переважила за 1200 завдяки відкриттю нових підземель і закінченню карт. З такою кількістю навіть крамар змінив до нього своє ставлення.

– Ще щось потрібно?

– Чи можу я отримати яйця Птахів?

– Наші яйця? Навіщо вони вам?

Яйця Птахів зберігалися та висиджувалися в окремій зоні, оскільки вони відклали величезну кількість яєць. По суті, були Птахи, що несли яйця кожен день, тому цю кількість неможливо уявити. Новонароджені Птахи нічим не відрізнялися від звичайних птахів, але як тільки їм виповнювалося 10 – вони починали потроху набувати унікальну форму Птахів. Коли їм виповнювалося 30 – вони могли говорити, отримували більш високий рівень інтелекту і починали жити в містах.

– Я люблю природу так само, як і Птахи, я не зустрічав більш шляхетної раси. Якби мені випала можливість, я б волів би стати їхнім батьком.

Таким чином Від придбав 300 Пташиних яєць.

Він відчував, як бурчить у животі, тільки при погляді на них. Не потрібно і говорити, що Від не мав наміру виховувати Птахів.

Чи міг би він отримати нагороду, якби повернув їх батькам?

На жаль, Птахи не мали близьких стосунків зі своїм потомством. Не важливо до кого Від би привів їх, ніхто не дав би йому нагороди. Він вирішив приготувати і з'їсти яйця. Кожне яйце було не тільки смачним, але ще збільшувало здоров'я та ману на 500 і поліпшувало на 2% навичку Кулінарія.

Є ще одне місце, куди Віду потрібно навідатись: зал «Тренування для початківців». Були незакінчені справи, і, здається, їх не можливо ігнорувати.

Цього разу він досягне успіху.

Він розчахнув двері та зайшов у середину тренувального центру.

– Ласкаво прошу!

Птах, схожий на півня, весело привітав Віда. З товстим торсом і потужними ногами інструктор виглядав доволі своєрідно для Птахів. Усмішка зникла та змінилася урочистим виразом, коли він упізнав Віда.

– Я бачу по вашим очам, що ви стали сильнішим. Та все ж, знову попереджаю: якщо ви зазнаєте невдачі, можете померти. Ви все одно приймете виклик?

– Так.

Не в силах протистояти перевагам, які дає виконання цього завдання, Від вирішив прийняти виклик, незважаючи на небезпеку. Інструктор відвів його до темного входу, що вів до смолянисто-чорного коридору, в якому не видно ні рук, ні ніг. Тут людина може вижити лише використовуючи інші почуття: нюх, слух, дотик.

– Якщо ви зазнаєте невдачі, я не рятуватиму вас. У такому випадку ви, ймовірно, помрете. Якщо бажаєте залишити заповіт, я з радістю подбаю про нього для вас.

– Якщо ви хочете один, я дам вам його, коли повернуся.

– Амбітний, розумію. Ви можете зайти всередину.

Від зайшов у темний тунель, тримаючи в руці меч. Він не пройшов далеко, коли...

Вууш!

Почувши чіткий звук зброї, що розсікає повітря, Від інстинктивно ухилився та контратакував.

Дзень!

Стук металу об метал. Швидка реакція зап'ястя. Відчуття повітряних потоків.

Іскри летіли від кожного удару меча, ненадовго освітлюючи смолянисто-чорний коридор. Від намагався розгледіти розмиті силуети нападників, темрява поглинала, топлячи його у страху, коли вітер різко рвався вперед. Рівень Віда зріс, але здібності сталевих варварів також зросли, щоб зрівнятися з ним. Їхні скоординовані атаки приховували слабкі сторони та максимально підкреслювало сильні. Безжальні атаки не давали місця для роздумів і примусили його перейти до оборони.

Ухилитися. Не можливо ухилитися. Удар. Промах.

Як тільки він обирав, який хід зробити, його примушували робити інший. Ворог нападав безперервно, атакували, як блискавки. Коли він подолав страх перед ворогом, почалося тренування, його тіло рухалося самостійно. Від відбивав атаки, ухилився і з більшою жорстокістю протистояв нападу. По суті, він підійшов до стадії, коли мав трохи вільного часу під час протистояння тривалим ударам.

Від пригадав відчуття, коли лопав повітряні кульки. Безперечно, небезпека цього разу більша і швидкість сталевих варварів вражає, але як тільки він відійшов од початкового шоку, все інше стало простішим...

Шаблон. Вони рухаються по шаблону. Потрібно відшукати послідовність.

Від почав підлаштовуватися під атаки сталевих варварів, удосконалюючи власну послідовність рухів.

Вода, він повинен бути текучим, як вода.

Синхронізувавшись з рухами варварів, Від еволюціонував з неприступної стіни у вихор. Коли вони билися, здавалося, що його серце от-от вибухне. Кров ніби кипіла, руйнівна сила почала ламати супротивників одного за іншим.

Трісь! Лясь!

Він більше не боявся сталевих варварів. Вони більше не були загрозою.

Протягом 30 хвилин Віду вдалося знищити всіх сталевих варварів. Він упав на землю, закінчивши свою справу, важко дихаючи від виснаження.

– ...Хух, – він задихався, Від спробував поворухнися, але біль у м'язах зупинив його. Серце шалено калатало, витривалість впала до небезпечно-низького показника. Він відчував гострий біль у шлунку.

Темний коридор засвітився – і з'явився інструктор, схожий на півня.

На обличчі Птаха зблиснуло здивування, коли його погляд зупинився на залишках сталевих варварів.

– Дивовижно. Ти перший, хто досягнув успіху на другій спробі.

Від хитко піднявся, йому знадобилася підтримка крил інструктора.

– Я пройшов залу «Тренування для початківців»?

– Звісно!

– Якщо це не надто великий клопіт, можете сказати, скільки людей пройшло таке тренування до мене?

– Ви перший тут. Якщо питаєте про весь континент, то ви чотирьохсотий.

Зал базової підготовки пройшло близько 3800 людей. Саме вони підняли свої характеристики, лупцюючи опудало протягом місяця.

Це вражаюче число, враховуючи рішучість і силу волі, потрібну для виконання такого завдання. Однак кількість тих, хто пройшов залу «Тренування для початківців», набагато менша. Це може бути пов'язано з тим, що багато з них не знайшли зали тренування для початківців, але більш вірогідною причиною є складність тесту.

Замість тупого лупцювання опудала протягом місяця, яке потрібне для проходження зали базової підготовки, тут потрібне розуміння боротьби з групою ворогів.

Таке не міг зробити кожен.

Після багатьох невдач, тільки у небагатьох буде бажання продовжувати помирати знову і знову. Саме стільки зусиль потребують спроби проходження залу тренування для початківців.

Звичайно, нагорода відповідала рівню складності та неймовірному ризику.

– Ви маєте потенціал стати справжнім бійцем. У вас є наміри покинути звій нікчемний клас і стати Бійцем-Майстром? Ви зможете користуватися будь-якою зброєю. Удари руками і ногами також стануть сильнішими. Це таємний клас практикуючих бойові мистецтва.

Дінь!

[Ви можете змінити ваш клас на таємний клас «Боець-Майстер»

Ви зможете використовувати спеціальні навички, доступні цьому класу.

Ви зможете ще більше підняти рівень володіння зброєю. Атака і живучість зростуть.

Бажаєте змінити клас?

Якщо ви зміните клас, клас «Легендарний скульптор місячного світла» автоматично зникне.]

Лише ті, хто має вроджене розуміння зброї, можуть пройти зал тренувань для початківців. Лицар, лучник чи будь-який інший клас можуть підвищити рівень, використовуючи володіння зброєю. Крім того, вміння володіти будь-якою зброєю та змінювати її під час бою – це велика перевага.

Луки для далеких атак. Списи для протистояння кінноті, потужні сокири... Все це було б у його розпорядження.

Сила атаки і живучість зростатимуть швидше, ніж у інших класів.

Боець-Майстер.

Це нагорода лише для тих, хто пройшов зал тренування для початківців. Більшість людей без жодних вагань вирішили б стати Бійцем-Майстром.

Але...

Віду не потрібно думати над відповіддю. Хоча він ненавмисне отримав клас Місячний скульптор і спочатку дуже про це шкодував, усе це тепер залишилося в минулому.

Чари та приховані переваги класу скульптора привабили його. Хоча Від не знав наскільки сильний клас Боець-Майстер, його рішучість не похитнулася.

– Я залишу свій нинішній клас.

[Ви відхилили пропозицію змінити клас.]

На обличчі інструктора з'явилося розчарування.

– Добре. Ось ще одна нагорода, вона базується на ваших діях під час бою. – Інструктор вів далі. – Також ви маєте шанс отримати нову навичку. Щоб ви не обрали, для вас буде створена нова навичка. Робіть, як вам заманеться.

Від глибоко замислився. Навичка це не те, що можна досягнути лише зусиллями, тож цю можливість не слід втрачати.

Яка навичка йому потрібна?

Бій на мечах? Це йому це не потрібне. Він навіть не може використовувати наявні навички бою на мечах належним чином.

Маневрування? Він використовував спеціальну навичку маневрування лише тоді, коли намагався скоротити відстань між собою та суперником у бою, або коли ухилився від магічних заклинань. Його інстинктів для цього було більш, ніж достатньо, тому Від не потребував такої навички.

Звичайно, при зустрічі зі вмілим противником йому потрібно використовувати маневрування, але це можна компенсувати іншими навичками.

Магія? Він не міг вивчити її зараз, але коли його інтелект підніметься вище 300, тоді Від зможе навчитися магії і це не залежатиме від класу. Це те, над чим потрібно думати у далекому майбутньому.

Свята магія? Він навіть не замислювався на цим. Після довгих роздумів Від вирішив зробити щось випадкове.

«Щоб я не зробив, навичку, що підходить мені, буде створено».

Він міг робити все, що хоче, але зараз не мав жодного уявлення, що ж йому робити. Від стояв непорушно, поки інструктор дивився на нього.

Він раптом відчув невпевненість, коли подумав покинути Лавіас. Спогади про короткий період, проведений ним з Даін, наповнили його: мисливській угіддя, які вони досліджували; лицарі-скелети, лицарі-маги, солдати, дуллагани, лицарі смерті та духи – з ними вони боролися разом. Він залишить усе це без жодних шансів на повернення.

Можливо, її вже немає в живих. Він досі шкодував, що зрештою не попросився з нею.

– А-а-а... – Від розтулив рота і видав тихий звук. Крик невпинно ставав голоснішим, аж поки не заповнив увесь простір. – АААААААА!

Це було прощання з Птахами та його спогадами про Даін. Придушені емоції вибухнули єдиним болісним ревом.

Дінь!

[Ви вивчили нову навичку: Левовий рев

Це громовий крик од якого здригнеться небо, він сповнений волі бійця.

Ефекти:

Бойовий дух союзної армії зростає на 200%.

Стан розгубленості ворожої армії посилюється.

Тимчасово зростає Лідерство.

Характеристика Харизма сформована.]

Село Баран процвітало після поразки ящіро-людей. Статуя богині Фреї, яка є втіленням достатку і краси, звідусіль привертала вельмож і купців. Можливо, завдяки благословенню статуї, це місце не зіткнулося з подальшим вторгненням монстрів. Вельможі схвилювано балакали про статую, коли поверталися до своїх міст.

Біля ніг статуї був невеликий напис, який більшість вважала нісенітницею: «Хоча рівень скульптурного мистецтва низький, я сподіваюся, що готова статуя Фреї буде прийнята всіма і похвалена за її красу».

Незважаючи на заступництво вельмож, королів та купців раніше Баран було невеликим селом. Але зі збільшенням кількості гравців, що полювали у королівстві Розенхайм,

поступово користувачі розходилися у пошуках пригод і нових мисливських угідь, від чого тут швидко зростала кількість населення.

Велика кількість підземель навколо в поєднанні з ефектом збільшення швидкості відновлення здоров'я і мари на 15%на день для всіх, хто бачив статую Фреї, були ключовими факторами, що приваблювали нових мешканців.

– Чи була тут раніше ця дивовижна статуя?

– Хто її зробив?

Люди були заінтриговані та вражені статуєю. Поширювалися чутки, що у каральному загоні, що звільнив Баран, був скульптор.

Від став знаменитістю.

Приємна усмішка і обличчя свіже, як вранішня роса, полонили маси. Люди не могли стриматись, щоб не поглянути на статую хоча б раз на день. Майдан навколо статуї заповнили купці, що продавали свої товари, а шукачі пригод приходили милуватися статуєю.

– Це зброя, яку продають у замку Серабург. Продаю дуже дешево, за початковою ціною плюс націнка за транспортування.

– Купую предмети. Заплачу на 10% більше роздрібною ціни.

– Потрібні бійці вище 100 рівня, які завдаватимуть основну шкоду, для полювання на саламандр і перевертів. Також запрошуємо злодіїв і вбивць!

– Шукаю групу для полювання в долині Чапулан або принаймні когось, хто мене туди проведе. Я рейнджер 120 рівня.

– Уперше в місті Баран. Запросіть мене в команду! Професія – бард. Я гарно співатиму весь бій.

Над галасливим переповненим майданом раптом запанувала тиша. Це сталося через одного купця – Мапана.

Він торговець 70 рівня. Хоча Мапан лише новачок, який в основному доставляв предмети на великі відстані або перевозив предмети з замку Серабург чи інших великих сусідніх міст до швидко зростаючого міста Баран, що потребувало ресурсів. До нього в мить кинулися клієнти.

Мріючи про те, як колись він буде правити королівством Розенхайм, Мапан наполегливо працював, щоб зібрати гроші. Збирання грошей, монета за монетою, це розвага, якою можуть насолоджуватися лише купці. Розпродавши всі товари, Мапан відвів свого візка в кут, заслужено потягнувся і поглянув у небо.

Щось падало з неба.

– Щ.. Що? Це...

Це щось виявилось людиною.

– Людина, людина падає з неба! – щодуху заволав Мапан, вказуючи на небо.

– Що він верзе? – багато хто відкинув ці слова як нісенітницю, але дехто глянув туди, куди вказував Мапан.

Хтось дійсно падав з неба. Зверху з'явилася людина, яка трималася за дев'ять гігантських сумок, і летіла до землі з величезною швидкістю!

– Ааааа!

– Біжіть, рятуйте свої життя!

За одну мить майдан занурився у хаос.

Вуууш!

Через виття вітру у Віда боліли вуха, якщо він гримнеться на землю на такій швидкості, то кожна кістка в його тілі зламалася б, а сам хлопець перетворився б на кривавий млинець. Навіть найміцніший камінь і велетенський валун розкололися і розбилися б на шматки.

Навіть у такій небезпечній ситуації він залишався спокійним. Примружившись, Від придивлявся до землі, щоб обрати місце.

Трошечки вправо...

Від зробив рух, зміщаючи тіло, наближаючись до землі, він хотів прибути якнайшвидше.

– Ааааа!

– Біжіть! Швидше!

Від дуже чітко бачив, як люди кричали та розбігалися в паніці. Купці стрибали, полишаючи свої ятки, немов їх смалило вогнем.

Звідки в селі Баран взялося стільки людей?

Від використав Перо легкості, коли був близько 500 метрів над землею. Його тіло, що вільно пало, швидко сповільнилося, ніби отримавши опір від повітря. Коли він приземлився, то з'явилася тільки невелика хмарка пилу. Однак через вагу дев'яти величезних сумок, які Від тримав, його ноги занурились у землю на глибину 10 сантиметрів.

– ...

– Хто це?

– Він маг?

Користувачі вказували на Віда, обговорюючи таємничого чоловіка, який впав з неба. Всі спочатку припустили, що він був магом, який скористався магією польоту. Але магію польоту не міг використати абихто. Лише маг, який володів п'ятьма колами підтримки і мав рівень вище 300 міг таке зробити.

Рівень 300 можна побачити лише у найкращого гравця Королівської Дороги. Який це маг з'явився б у такому вигляді, гепнувшись з неба?

Оскільки Від спускався з такою швидкістю, то привернув більше уваги, ніж зазвичай. Більше сотні користувачів витріщалося на нього, доки він поглядом вивчав місто.

Від зосередився на ятці, що не закрилася, незважаючи на хаос, і поглянув на Мапана, який ховався за статуєю Фреї, дивлячись на Віда.

– Агов, ти.

Мапан здивовано відповів:

– Так? Так.

Від м'яко сказав:

– Виглядаєш як купець, ти речі купуєш?

– Так, звісно! – Мапан похапцем кивнув, вистрибнув з-за статуї, боячись, що Від може передумати. Мапан все-таки бізнесмен і спеціалізувався на торгівлі предметами.

Купивши речі у великих містах задешево, він використовував навичку торгівля, яку могли отримати лише торговці, та продавав товари за вищою ціною в магазини. Купці могли заробляти очки досвіду, купуючи за нижчою ціною та продаючи за вищою.

Від сказав невимушеним тоном:

– Скільки б ти заплатив за товар?

– Якщо продавати в магазин, прибуток буде 2% від початкової ціни. Я можу заплатити щонайменше на 15% більше, а коли беру гуртом, то можу дати на 18% більше. Я б купив з націнкою у 2%.

Від озирнувся у пошуках когось, хто запропонував би кращу угоду, ніж Мапан, але ніхто не озвався. Запропонована ціна була вельми чесною.

Купецька навичка торгівля залежала від того, як швидко торговець міг продати свій товар. Мапан, який робив націнку у 2%, вважався дуже вправним купцем. Від вирішив укласти з ним угоду.

– Якщо ти збираєш якісь предмети, я продам їх тобі окремо.

У Мапана відвисла щелепа.

«Ця людина – великий улов!»

Скільки ж у нього предметів, щоб сказати, що продасть окремо речі, якщо Мапан щось збирає?

При продажі товарів набагато вигідніше продавати оптом.

– Добре. Я продав усі товари, які мав, настав час купити ще.

– Он як?

Від перевернув сумку догори дном і потрусив її. Звідти посипалися ноги дуллагана, шматки кісток скелета, деревне вугілля, стебла дерев, іржаві короткі списи, кістяні палиці та інші речі, яким не було кінця. Замшеві штани, золоті нитки, тканина та інші речі вільно сипалися на землю. Вони скупчувалися, поки не утворилася гора.

– Я-як таке можливо! – очі Мапана уже не могли стати ще більшими.

«Принести стільки речей... де він полював?»

За логікою, не можливо дістати величезну кількість речей: такі предмети можна зібрати лише полюванням, але така кількість була за межами будь-чиїх можливостей.

Враховуючи той факт, що Лавіас виявило не так багато людей, Від накопичував предмети в таємних сховищах по підземеллях. Він не міг продати їх за хорошою ціною в магазинах Лавіаса. Більше користі буде продати їх торговцям, що купили б ці речі за вищою ціною.

Прибуток!

Гроші!

Від з місця не зрушить у цій сфері. Він не викине навіть предмета вартістю в один мідний.

– Т-так багато предметів... – очі Мапана злегка смикнулися. Він ніколи не думав, що хтось бачив таку кількість предметів за все життя!

– Скільки ти купиш?

Мапан відповів одразу, довго не думаючи на цим:

– Я куплю все, що зможу.

159 золотих – це всі гроші, які мав Мапан. Купці могли отримати гроші, лише продаючи товари, які вони купили в інших користувачів, але через жорстку конкуренцію ціни постійно підвищувалися, тому надлишок важко отримати.

– Тоді купуй.

У ту мить, коли Від дав дозвіл, Мапан почав розподіляти товар по ціні. Його вміння оцінювати предмети використовувалося для таких моментів, тому оцінка вартості предмета на ринку зайняла менше секунди.

Один золотий... два золотих... вартість швидко зростала, незабаром він підрахував, що гора спорядження має чисту вартість 157 золотих.

Магічна сумка, яку можна наповнити об'ємом у десять разів більшим за розміри сумки, на третину зменшивши роботу по перенесенню, вміщала в собі гору предметів.

– Т-тоді... – Мапан втомлено всміхнувся Віду, хитнувшись до найближчого магазину.

«Наскільки ж це важко...?»

– Відчуваю його біль...

Натовп почав розходитися, але люди, що залишилися, з жалем поглянули на Мапана. Водночас обличчя торговців були сповнені гіркої заздрості, адже якби вони змогли продати таку кількість речей, то неодмінно підвищили б свій рівень.

Після розширення Баран магазини зброї та кузні ще не були побудовані. З іншого боку, працювала купа магазинів, які продавали та купували безліч різних товарів.

– Я вдячний за ваш бізнес. Оскільки тут так багато предметів, у такому особливому випадку я дам вам 169 золотих. Ви згодні?

– Дякую, сер! – Мапан зміг продати предмети за розумною ціною у 169 золотих, торгуючись із власником магазину всякої-всячини. Мапан радісно покинув магазин.

– Я маю поквапитися і подякувати йому.

Оскільки його рівень і майстерність значно зросли завдяки продажу речей у великих кількостях, Мапан побіг на міський майдан у надії хоча б подякувати. Від досі був на тому ж місці.

– Спасибі! Мене звати Мапан. Якщо ти прийдеш знову, у будь-який час...

Тоді Від відкрив іншу сумку і перевернув її догори дном. Раптом висипалася ще одна купа предметів!

– Ц-ц-це... – погляд Мапана завмер, коли він поглянув на маленьку гору, що утворилася перед ним. Купець був приголомшений тільки від однієї зі дев'яти сумок, які мав Від.

«...Не може бути!» Все саме так, як думав Мапан: усі дев'ять сумок наповненні різноманітними речами.

Від спорожнив інші вісім сумок прямо там, де він стояв. Не враховуючи першу сумку, шість сумок були наповнені звичайними речами, а дві сумки – зброєю та обладунками. Разом ці предмети коштували приголомшливу суму в тисячу золотих. Остання сумка була наповнена обладунками лицарів смерті та різними рудами, які він зберігав, коли досягнув 200 рівня.

Він зібрав 145 шматків залізної руди і 149 шматків мідної руди!

Як тільки навичка Ремонт досягла середнього рангу можна вивчити навичку Ковальство, тому Від зберігав їх для цього.

– Будь ласка, скажи, де ти проходив таке тренування!

– Ти спустився з неба, але як тобі це вдалося? Навіть такий маг, як я, не здатен відчутти потоку мани!

– Не міг би ти дати мені трохи грошей?

Користувачі роїлися навколо Віда.

За мить він став знаменитістю міста Баран. Проте невдовзі навколо Віда зібралися солдати, які захищали це місце.

– Це ви, командире?

– Ви, хлопці...

Це були солдати з лігва Літвар: Хосрам, Дейл і Бекер.

– О-о! Ви нарешті повернулися!

Староста Ґанділва та інші корінні жителі також прийшли привітати Віда. Побачене підсилило цікавість гравців. Хто ця людина, яка буквально звалилась з неба і мала неабияку повагу в НІПів?

Від обмінявся привітаннями з Ґанділвою та солдатами. Побачивши перетворення, крізь яке пройшло село Баран, він відчув прилив емоцій.

«Лише подумати, що моя скульптура може мати такий вплив...»

Під рукавом богині Фреї був напис, про який знав тільки Від. Щоразу коли він його бачив, то відчував тривогу. Якщо Союн випадково виявила напис, зіткнення мечів неминуче!

[Швидкість відновлення здоров'я та мани зростає на 15%. Ефект триватиме цілий день.]

Статуя вплинула на Віда. Вона впливала не тільки на гравців, але давала подібні ефекти і для НІПів. Це надавало значну допомогу воїнам НІПам при знищенні монстрів і підвищенні рівнів. Якщо витончена робота мала такий потужний вплив, то що відбувалося б у місті, якби тут була грандіозна або майстерна робота?

Скульптури могли зміцнити військову силу міста.

Скульптури можуть бути невимовно дивовижними речами...

Поки Від, занурившись у свої думки, дивився на статую, з'явився купець Мапан, який купив його речі.

– Перепрошую... якщо це не завдасть тобі клопоту, можу я запитати, куди ти прямуватимеш далі?

Мапан завдяки Віду отримав джекпот. Він підвищив рівень 14 разів, а його навичка Торгівля зростає тричі.

Можна сказати, що це диво для купця. Знизавши плечима, Від відповів:

– Я збираюся пройти гірський хребет Барук.

– Гірський хребет Барук?

– Так. Місце, до якого я планую дістатися, – вільне місто Сомерен.

Місто призначення є місце, де базується орден богині Фреї. Від повинен доставити Грааль Гелайн. До вільного міста Сомерен, де знаходилася церква, можна дістатися двома дорогами.

Маршрут, яким користувалися найчастіше, спочатку потребував повернення до замку Серабург, потім перетнути королівство Брент, і перш ніж пройти Хілкос Бедландс потрібно прямувати південно-західним напрямком. Це надто складно, не тільки тому, що знадобиться три місяці, а ще й через те, що потрібно дотримуватися певної дороги.

Для Віда такий варіант був надто нудним, тому замість цього він планував перетнути небезпечний гірський хребет Барук і швидше дістатися до вільного міста Сомерен. Хоча гірський хребет Барук був сумно відомий своїми чудовиськами, Від мав секретну зброю для надзвичайних ситуацій, тому не надто цим переймався.

– Он воно як. – Мапан усміхнувся. – Не міг би ти взяти мене з собою? О, будь ласка, не зрозумій мене неправильно! Побачивши предмети, які ти приніс, я можу сказати, що наші рівні дуже різні, але я не намагаюся стати для тебе тягарем. Я добре знаю, що купці слабкі в бою, – пояснив він.

Купці були одним із слабших класів небойового типу. Проте, як відомо, скульптори були слабшими за торговців, а Мапан не знав, що Від скульптор.

Який скульптор міг убити лицаря смерті чи дулагана? Крім того, скульптор, який шукає сильніших монстрів, тому що втомився полювати на лицарів смерті, це просто немислимо.

– Навіть якщо ми створимо групу, мені це не принесе багато очок досвіду. Я навіть покрию всі витрати на трави і бинти, використанні в бою.

Найбільше Від витрачав на закупівлю трав і бинтів. Купець Мапан сказав, що подбає про це, знаючи, що якщо він щось дасть, то на це відповідатимуть взаємністю.

– І що ж тобі треба?

– Речі. Якщо ти вирішиш нести все, що випадає, то матимеш купу обмежень. Сумки стануть занадто важкими і ти не зможеш битися, тому я куплю всі речі. Предмети, які б ти все одно продав, будуть у мене, а твій тягар значно полегшиться.

Метою Мапана були предмети високого рівня. Слідувати за сильним бійцем було б для нього великою перевагою. Лише один предмет з монстра 200 рівня у десять разів цінніший за предмети з монстрів 50 рівня.

Він хотів отримати предмети, слідуючи за Відом, а не чекаючи в місті. Оскільки Мапан міг торгувати у будь-якому місті, це зовсім непогана справа.

Від на мить задумався над цим. Це буде безпрограшна ситуація, якщо він прийме цю пропозицію. Його попередня тактика, зберігання предметів у схованці під час полювання, могла діяти тільки в Лавіасі. Якби хтось робив так на континенті, інші скористалися б його щедрістю і втекли без наслідків.

– Чудово! Давай подорожувати разом.